

Bir Dev-Genç'imiz var!

“Bir Dev-Genç'imiz var!
Üniversite kavgasında
ve işçinin grevinde,
sokaklara sığmayan
yürüyüşlerin en önünde
olan.

Bir Dev-Genç'imiz var!...
Türkiye Devrimci
Hareketine en değerli
kadroları yetiştiren.

Bir Dev-Genç'imiz var!...

Faşist teröre karşı, devlet terörüne karşı
dişe diş mücadelede görevlerini canla başla yerine getiren.

...Ve Dev-Genç'lilerimiz var...

Biz tükenmeyiz deyip yirmi yıl içinde Dev-Genç ismini
altın puntolarla Türkiye Devrimci
Hareketi'nin tarihine nakşeden!...

Gurur duyuyoruz...

Yaşasın Dev-Genç, Yaşasın
Dev-Genç'liler!...”

Ekim 1989

Dursun KARATAŞ

Dev-Genç 39. Yılında

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

YÜRÜYÜŞ

Sayı: 2 / 12 Ekim 2008 / Fiyat: 1YTL (kdv dahil)

**Sözlerini tutmayan bir BAŞBAKAN
Genelgesini uygulamayan bir BAKAN
Sorunları çözmeyen bir İKTİDAR**

**F TİPİ
HAPİSHANELERDE
TECRİT
DEVAM EDİYOR!**

'Bir Dev-Genç'imiz var'

1968'lerde yoksul köylüyle birlikte toprak işgalinde, Dolmabahçe'de denize dökülen Amerikan Bahriyeliler'in peşinde, işgal-boycot ve forumlarla Demokratik Üniversite kavgasında ve işçinin grevinde, sokaklara sığmayan yürüyüşlerin en önünde olan.

Selam olsun, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleyi şiar edinen Dev-Genç'e!

Bir Dev-Genç'imiz var!...

Türkiye Devrimci Hareketine en değerli kadroları yetiştiren.

Ve Dev-Genç'lilerimiz vardı, Dev-Genç yetmez, parti olmanın zamanıdır diyen.

Selam olsun, politik mücadelenin gereklerine uygun örgütlenen Dev-Genç'e!

Selam olsun, Dev-Genç'te yetişip yaşamın zenginliği ve çok yönlülüğü içinde THKP-C'yi oluşturarlara!

Ve selam olsun, 12 Mart'ın en karanlık yıllarında faşizme karşı mücadele bayrağını yere düşürmeyip, Türkiye Devrimci Mücadele tarihinde bir dönüm noktası yaratarlara!

Selam olsun, kurtuluş yolunu gösterip yüzbinlerin yüreğine, bilincine ışılanlara!

Selam olsun, savaşarak, onurla yenilmemenin destanını yazanlara!

Bir Dev-Genç'imiz var!...

'73'lerden '80'lere faşist teröre karşı, devlet terörüne karşı diş diş mücadelede görevlerini canla başla yerine getiren.

Selam olsun, şehirde, kırdada, okulda, fabrikada, gecekonduda işgaller kırıp, saldırılar püskürten, örgütlü gücüyle faşist saldırılar karşısında çelikten duvarlar ören Dev-Genç'e!

Ve selam olsun, şehirde, kırdada, fabrika önünde, okulda, gecekondularda faşist kurşunlara hedef olan Dev-Genç'lilere!

Bir Dev-Genç'imiz var!...

Mücadelesiyle, örgütlü gücüyle ve kadrolarıyla Türkiye Devrimci Hareketi'ndeki tasfiyeciliğe karşı mücadelede aktif görevler üstlenen.

Selam olsun, uzlaşmaz tutumuyla doğrunun

yanında, tasfiyeciliğin karşısında yer alan Dev-Genç'e!

Ve selam olsun, 12 Eylül karanlığından altı yıl sonra daha kitlesel ve daha bilinçli bir örgütlenmeyle Devrimci Sol Güçler'i yaratan devrimci kadrolara, Dev-Genç'lilere!

Selam olsun devrim bayrağını yükseltenlere! Bir Dev-Genç'imiz var!...

12 Eylül karanlığında savaşmış her koşulda örgütlenmesini koruyan.

Selam olsun, hiçbir koşulda ülkesini ve geleceğini faşizmin kanlı ellerine teslim etmeyen Dev-Genç'e!

Ve selam olsun, dağda, kırdada, sokakta, meydanlarda, işkence tezgahlarında, toplama kampalarında onuru zincire vurdurmayan, şehit olan, direniş destanları yazan, ölen ama teslim olmayan devrimci kadrolara, Dev-Genç'lilere!

Bir Dev-Genç'imiz var!...

Bugün yine savaş alanlarında...

Selam olsun, sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde, fabrikalarda savaşan Dev-Genç'e!

Ve selam olsun, üniversite bahçesinde, 1 Mayıs Meydanı'nda, fabrika önünde, gecekonduda yürekliiliğiyle savaşan Dev-Genç'lilere!...

Evet! Bir Dev-Genç'imiz var!...

Daha bilinçli, daha örgütlü bir kavgayla mücadele bayrağını yükseltmeyi amaçlayan.

Ve Dev-Genç'lilerimiz var...

Biz tükenmeyiz deyip yirmi yıl içinde Dev-Genç ismini altın puntolarla Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihine nakşeden!...

Gurur duyuyoruz...

Yaşasın Dev-Genç, Yaşasın Dev-Genç'liler!...

Kahrolsun Faşizim Yaşasın Mücadelemiz!...

Dursun KARATAŞ

(8 Ekim 1989'da, Dev-Genç'in 20. yılını kutlamak için İstanbul Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda yapılan geceye Dursun Karataş tarafından gönderilen mesajdır.)

Yaşıyorlar

17 EKİM
23 EKİM

Hasan BALIKCI 1961 Adana Seyhan Kayışlı Köyü doğumlu olan Hasan, lise yıllarında mücadele ile tanıştı. 12 Eylül sonrasında gençliğin mücadelesinde yer aldı. 2000 Ölümler Orucu direnişine, Adana Dayanışma-Der'de çalışmalarıyla destek oldu. **18 Ekim 2002'de**, Urfa'da TEDAŞ'ta mühendis olarak çalışırken, rüşvet çarkına engel olduğu için vurularak öldürüldü.

Yüksel BARACAN 1963 Erzincan Refahiye doğumlu olan Yüksel, mücadeleye 1979'da katıldı ve cunta yıllarında bir süre tutsaklık yaşadı. 1986'da yurtdışına çıktı ve mücadelesini yurtdışında sürdürdü. **20 Ekim 1994'de** Fransa'da bir halk düşmanını açtığı ateş sonucu katledildi.

Yunus GÜZEL 1969 Antakya Harbiye doğumlu olan Yunus, lise yıllarında devrimcilere sempati duymaya başladı. 1987'de Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencisiyken devrimi tercihini netleştirerek, örgütlü mücadeleye katıldı. Diyarbakır Komitesi'nde yer aldı. Sonraki yıllarda Hatay ve Adana'da sorumluluklar üstlendi, milis çalışmaları yürüttü. Son olarak, İstanbul'da yer aldığı silahlı birliğin komutanıydı. **23 Ekim 2001'de** İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye katil edilerek, "Hücrede intihar etti" diye açıklandı.

KAYIP

Düzgün TEKİN DİSK, Tekstil Sendikası 2 No'lu Şube delegesi, devrimci bir işçiydi. Bir haftadır sivil polislerin takibindeydi. **21 Ekim 1995'de** işyerine gitmek üzere çıktı ve sivil polisler tarafından kaçırılarak **kaybedildi**. O günden itibaren bir daha kendisinden haber alınmadı.

Gazi ARICI

Selhan TOP

20 Ekim 2003'de Çorum'un İskilip İlçesi'ne bağlı Ferhatlı Köyü yakınlarında, devrimcilerle jandarma birlikleri arasında çıkan çatışmada şehit düştüler.

1980 Çorum Ferhatlı Köyü doğumlu olan Gazi, Ankara'da liselilerin ve Mamak gecekondularının mücadelesi içinde yer aldı. Son görevi, kır gerilla birliklerinde bir savaşçı olarak, halkın adaletinin uygulanması idi. Son nefesini yine doğduğu köyün yakınlarında vererek, şehit düştüğünde Grup Komutanı'ydı. 1977 Çorum doğumlu olan Selhan, oto elektrikçiydi. Çorum'da mücadelesini her alanında yer aldı. İşkenceler ve tutsaklıklar yaşadı. Mücadelesini gerilla olarak sürdürmek istedi ve şehit düştüğünde, memleketinin dağlarındaki birliklerde bir halk kurtuluş savaşçısı idi.

Selhan'a

*Hey gidi Selhan hey,
Demek sen de çıktın dağlara,
Sende halkın için kurşun sıktın zalime
İhanetin bini bir para ederken,
Onlara asıl devrimciliği öğrettin.
Değmez hiçbir şeye diyenlere,
Bir lokmaya onurunu satanlara,
Yığınlara, icazetçilere,
Düşmandan af dileyenlere,
En güzel cevabı verdin.
Söz veriyoruz sana Selhan
Sözümüz söz
Bize bıraktığın bu değerleri sonuna kadar
Yaşatacağız!*

Şehitlerimizin Kaleminden

Yunus Güzel
"Benim için hareket, bu karanlık ve köhnemiş dünyada tüm halkların güneşi demektir."

"Devrimci hareketi, günümüz dünyasında eşi olmayan bir direniş hareketi olarak görüyorum.

Marksizm-Leninizm ideolojisini, mücadelesinde, tarihte eşine az rastlanır kahramanlıklar yaratarak ısrarla sürdüren, dünyamızda bir diğeri olmayan hareket olarak görüyorum.

Emperyalizmin tüm dünyada yeni dünya düzeni politikalarıyla Marksist-Leninist ve yurtsever hareketleri tasfiye ettiği, dünyayı kendisine dikensiz bir gül bahçesi haline getirmeye çalıştığı ve büyük oranda da başardığı, tüm dünya sosyalist ülkelerinin, birer birer yıkıldığı bir süreçte, yeni

dünya düzenine direnmiş ve emperyalizme karşı halkların bağımsızlığını savunmuş, bunun için büyük bedeller ödemesine rağmen ideolojisinden ve kahramanca direnişinden taviz vermemiş ve bundan dolayı tüm dünya halklarının moralini yükseltmiş, ülkemizdeki direnişleriyle de halklarımızın umudu haline gelmiş, Marksizm-Leninizmin ve sosyalizmin gerçek temsilcisi olarak görüyorum.

Ve bundan dolayı da onun bir parçası olmanın ve böyle bir misyonun insanı olmaktan gurur duyuyorum.

Benim için hareket demek bu karanlık ve köhnemiş dünyada tüm halkların güneşi demektir. Benim için anlamı sonsuz ve onurlu bir yaşam. Dünyamızın vebası yoksulluğun ortadan kaldırılması ve dünyanın en kanlı ve baskı rejiminin, faşizmin, sonu.

Harekette kendimi görüyorum, halkımızı görüyorum. Benim için hareket bağımsızlık, sosyalizm, demokrasidir. Halkımızın namusu, onuru, acısı, sevinci ve sevgisidir. Sonsuz bir fedakarlık ve feda kaşağını yaratıcısıdır. Umutlarım, hayallerim ve geleceğimdir. Hayatımdır."

Bu Sayıda

Polis dövdü..
Hapishane öldürdü! 4
Engin Çeber
katledildi! Tepkiler... 6

Yürüyüş susturulamaz 9

Malatya'da Yürüyüş okurlarına
saldırı 10

Linçleri hoş gören devlet linççilerin
sirtını sıvazlayan AKP 14

Sorunun özünü tartışın 16

Devrimci İşçi Hareketi: Tekellere

devlet desteği...	17	Tecrit ve direniş	36
Öğrendiklerimiz: Mucize ve tesadüf yoktur...	18	Tecrit altındaki F tipleri hiçbir hakkın olmadığı yer	40
Gençlerimiz; örnek alacağınız, güç bulacağınız bir...	19	F tiplerinde değişen bir şey yok	43
Yoldaşları anlatıyor:” Herşeyimizi doğrular üzerine...”	22	Yozlaşmaya izin vermeyeceğiz	45
En kıymetli hazinemiz	24	Sözlük: Strateji	46
Kriz ve kapitalizmin yalanları	26	Gençlik: Asalakların çıkarları ve gençliğin görevleri	47
“Trafik kazaları” tekellerin katliamıdır!	29	Rus Çarı'nın “itibarı” iade edildi tarihe karşı boşa kürek...	48
JİTEM komutanların bilgisi dahilinde kuruldu	32	Ekvador:Halktan yana anayasa	50
Faili belli bir yalan	34	Yaşıyorlar	51
Tecrit kalkıncaya kadar hep gündemde olacak	35		

Haftalık Süreli Yerel Yayın Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Yazışleri Müdürü:

Nazlı Kaytan

Adres: Emekyemez Mah. Tenha
Sokak. Üçler Han No: 11-15
Karaköy- Beyoğlu / İstanbul

Ofset Hazırlık: Ozan Yayıncılık

Adres: Merkez Mah. Abidei
Hürriyet Cad. Atlas Apt. No: 155-
157

Kat: 5/14 Şişli/ İSTANBUL

Tel: 0212 241 26 41

Faks: 0212 241 11 16

Yurtdışı Büro: Vakıf EFSANE

Pieter de Hoochstr. 30
3021 CS Rotterdam/NEDERLAND
ISSN: 1306-2034

Baskı: Ezgi Matbaacılık-Sanayi Cad.

Altay Sokak No:10 Çobançeşme/
Yenibosna / İST. Tel: 0 212 452 23
02

Dağıtım: Turkuvaz Dağıtım

Pazarlama San. ve Tic. A.Ş. Tel: 0
212 354 37 67

Avrupa: 4 Euro

Almanya: 4 Euro

Fransa: 4 Euro

İsviçre: 6 Frank

Hollanda: 4 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 4 Euro

Avusturya: 4 Euro

İlanlar

PROGRAM
GRUP YORUM
SİNEVİZYON
HALK OYUNLARI
TİYATRO
SKEÇLER

YER: SİBEL YALÇIN PARKI
18 EKİM 2008 SAAT: 18.30

**39. YILINDA
SELAMLIYORUZ**
ÜRETİM, PAYLAŞIM, ÇÖZÜM İÇİN

39. Yılında Selam Olsun...
Sibel Yalçın Parkı
18 Ekim 2008 / 18.30
Gençlik Federasyonu

SEYHAN SOSYAL,
KÜLTÜR VE SANAT
DERNEĞİ

3. ÇUKUROVA HALK
KÜLTÜR FESTİVALI
PROGRAMI

1. GÜN (Perşembe)
16 Ekim 2008

Saat 12.30

Kültür Sokağı Önünde

Açılış ve Basın
Açıklaması

**Grup YORUM
ve SUAVİ**

VİYANA'DA

19 EKİM PAZAR SAAT: 13⁰⁰

YER: MOZAIK, 1210, SCHERERSTR. 4

Düzenleyen: Anadolu Kültür Merkezi Viyana
0681-110 667832 - anadolufed@gmail.com

Anadolu Kültür
Merkezi Viyana
0681-110 667832
anadolufed@gmail.com

OKUL ÖNCESİ EĞİTİM PROGRAMI

BAŞLIYORI

Okul öncesi eğitim (3-4 yaş
grubu çocukları), uzman bir
eğitmen ve eğitim ortamıyla,
çocukları zekâ, yetenek ve
yaratıcılıklarını geliştirip onların
aygün desteklenmesi içindir.

Okul öncesi eğitim çocukları ve tip becerileri kazanır!
Okul öncesi eğitim: Sosyal, Deyişsel, Fiziksel, Dil ve Zihinsel gelişim
Alanlarıyla ilgili becerileri geliştirir.

İdilcan Kültür Merkezi'nde

Uzman Eğitmen Tarafından

Okul Öncesi Eğitim

Programı Kayıtları Başlıyor!

Şirintepe Mah. 8. Cad.

222/B Mamak/Ankara

Tel: 0312 390 38 05

İdil'de

Grup YORUM KOROSU
BAĞLAMA
GİTAR
TİYATRO
HALK OYUNLARI
ÇOCUK KOROSU

**KURS KAYITLARI
KURS BAŞLADI!**

İdil Kültür Merkezi

Kurs
başvuruları
19 Ekim
tarihine
kadar devam
ediyor.
**İdil Kültür
Merkezi**

Polis Dövdü... Hapishane Öldürdü!

Yürüyüş Dergisini Dağıttığı İçin Tutuklanan ENGİN ÇEBER, Hapishanede Katledildi

Halk Cephesi'nin Engin Çeber'in katledilmesiyle ilgili 10 Ekim tarihinde yaptığı 3 No'lu açıklamayı aşağıda okurlarımıza sunuyoruz:

İstanbul Sarıyer'de Yürüyüş dergisinin tanıtımını yaparken gözaltına alınıp tutuklanan Engin Çeber, tutuklu bulunduğu Metris Hapishanesi'nde dövülerek KATLEDİLDİ.

28 Eylülde İstinye'de gözaltına alınan Engin Ceber, Cihan Gün, Aysu Baykal ve Özgür Karakaya'ya, hem İstinye Polis Merkezi'nde, hem de Sarıyer Emniyet Müdürlüğü'nde işkence yapıldı; ardından Metris Hapishanesi'ne gönderilen tutuklulara karşı baskı ve işkenceler burada da devam etti.

Engin Ceber, Metris'te önce tek kişilik bir hücreye konuldu. Sabah akşam su dökülüp ıslatıldı. Tahta sopalarla dövüldü. Bayram günleri boyunca devam etti bu zulüm. AKP iktidarı, bayram gezmelerinde "Ramazan bayramını" kutlarken, **AKP'nin polisi, gardiyanı**, ellerindeki tutuklulara işkence yapıyordu.

Engin Çeber, işkenceler sonucunda beyin kanaması geçirecek, kaldırıldığı hastanede 8 Ekim günü son nefesini verdi.

Neydi Engin'in suçu? Ve hangi suç işkence yapılmasını "haklı" kılabilir?

Buradan ilan ediyoruz: **AKP İŞKENCECİ BİR İKTİDARDIR!** İşkencede katledilenlerin tabutları ortadayken, AKP'nin işkenceciliğine başka kanıt gerekmez!

Basın özgürlüğü konusundaki riyakarlığa son!

Ülkemizin yasalarına göre, "basın özgürlüğü" var; fakat devrimci basına karşı, adeta kesintisiz bir şekilde toplatma, el koyma, yayın durdurma kararları çıkarılabilir.

Ülkemizde basın özgürdür; fakat devrimci basın emekçileri kurşunlanabilir.

İhtimallerden söz etmiyoruz; bunlar yaşadıklarımızdır. Hayali bir ülkeden de söz etmiyoruz; anlattığımız Türkiye'dir; ülkemizdir.

ÜLKEMİZ olduğu için de; değişsin istiyoruz bu baskı, bu zulüm düzeni. Bunun için dergiler çıkarıyoruz, bunun için dernekler kuruyoruz, bunun için örgütleniyor, mücadele ediyoruz. Bu aşağılık düzenin sahipleri ise, düzenlerini yaşatmak için Engin Çeberler'i öldürüyorlar.

Bir gazete dağıtımcısı katlediliyor; günlerce basın özgürlüğü diye ortalığı birbirine katan basın yayın organları, bu cinayetin haberini bile yapmıyorlar. "Basın özgürlüğü" sadece Aydın Doğan için, sadece AKP yalacası basın için mi var?

Felç edilmiş Ferhat Gerçek'in mahkum edildiği tekerlekli sandalye ve dövülerek öldürülmüş Engin Çeber'in içine konulduğu tabut; ülkemizdeki basın özgürlüğünün resmidir. İşte bu tablo, AKP iktidarıyla Doğan Medya arasında sürdürülen "basın öz-

◆Dergi dağıtanların sokak ortasında kurşunlandığı, hapishanelerde öldürüldüğü ülke Türkiye!

◆Polisin yarım bıraktığını Metris Hapishanesi tamamladı.

◆Yasal bir dergiye yapılanlara bakın:

TOPLATILDI... KAPATILDI... İNTERNET SİTESİ KAPATILDI... DAĞITIMCILARI SOKAK ORTASINDA VURULUP FELÇ EDİLDİ... YETMEDİ; ÖLDÜRÜN BU YURDULAR, ÖLDÜRÜN;

**ENGİN ÇEBER
KATLEDİLDİ!**

gürlüğü" tartışmasının ne kadar riyakarca bir tartışma olduğunu gösteriyor.

Engin Çeber'in katledilmesi, haktan yana, devrimci, ilerici basına saldırdır.

7 Ekim 2007'de Yürüyüş Dergisi dağıtan Ferhat Gerçek sokak ortasında sırtından vurulmuştu,

tam bir yıl sonra, Engin Çeber, dergi dağıtımından gözaltına alınıp 8 Ekim 2008'de katlediliyor. Devrimci basın, gerçekleri yazmakta, halka ulaştırmakta, halkın ve kavganın sesi olmakta kararlıdır. El koymalara, yayın durdurmalara rağmen gerçek yatağını bulup halka ulaşmaya devam ediyor. İşte buna tahammülsüzdür faşist polis ve iktidar. Binlerce devrimci derginin İstanbul'un yoksul gecekondularından İzmir'in, Ankara'nın gecekondularından Malatya'ya, Kars'a kadar yayılmasına tahammülsüzdürler. Dergi dağıtanlara karşı saldırganlığın altındaki ana sebeplerden biri budur.

Kuşku yok ki, Engin Çeber'in katledilmesini sadece basın özgürlüğü sınırları içinde de göremeyiz. Sorun sadece basın özgürlüğü meselesi değil, bütün haklar ve özgürlükler üzerine bir meseledir. Bozuk düzende sağlam çark olmaz; Basın özgürlüğü konusundaki riyakarlık, gerçekte tüm haklar ve özgürlükler için geçerlidir.

Böyle olduğu içindir ki, bizim mücadelemiz tüm hak ve özgürlükleri kapsayan bir mücadeledir. Bize karşı sistemli şekilde uygulanan terörün nedeni de budur.

Engin Çeber'in katledilmesi, **devrimci mücadeleye** bir saldırıdır.

Engin Çeber'in katledilmesi, **tüm halka yöneltilmiş** bir saldırı ve gözdağıdır.

İşkencecilerin, katliamcılarının adeta sınırsız işkence yapma, katletme özgürlüğünün olduğu bu ülkede, polis, asker hala yeni yetkiler istiyor. Daha ne yapacaksınız?

Bu topraklardan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadeleyi silmek istiyorlar.

Ama bunu bugüne kadar başaramadılar, bundan sonra da başaramayacaklar.

Ülkemizin dört bir yanındaki mezarlıklarda Engin Çeber gibi sayısız devrimci, ilerici, vatansever yatmaktadır. Mücadelemiz

buna rağmen sürüyor ve sürecek. Engin Çeberler hep varolacak!

ENGİN ÇEBER:

Düzenin içinden gelmiş, arınıp devrimcileşmiş ve başka insanları

düzenin bataklığından kurtarmak için mücadeleye atılmış bir emekçi!

Engin Çeber, 5 Mayıs 1979, İstanbul Kadıköy doğumludur. Yani, polis ve hapishane gardiyanları tarafından dövülerek öldürüldüğünde 29 yaşındaydı Engin.

Anadili Kürtçeydi, Ortaokul mezunuydu. Fabrikalarda işçilik, pazarlarda seyyar satıcılık, marangozluk.. hemen her türlü işte çalışan bir emekçiydi o.

Bir arkadaşıyla birlikte 2001 yılında Küçükarmutlu'ya ölüm orucu direnişçilerini ziyarete gittiğinde tanıştı devrimcilerle. Ve daha o an verdi kararını. "*Sempati duymama neden olan ölüm oruçları ve de böyle bir hayatla ilk kez karşılaşmış olmamdı.*" diyordu.

Onun bu hayattan neden bu kadar etkilendiğini tam anlayabilmeniz için şunu da bilmelisiniz ki, öncesinde, evden kaçan, her türlü yoz kültürden etkilenmiş, esrar içen ve satan biridir Engin. Yakın arkadaşları da aynı durumdaki kişilerdir.

Devrimcilik, işte oradan çekip almıştır Engin'i ve yozlaşmaya karşı mücadele eden, gerçeğin, adaletin namusunun kavgasını veren bir dergiyi dağıtan biri haline getirmiştir.

Bu ülkenin gençlerine kimin ne verebileceğini ve kimin gençliği nasıl görmek istediğini bu örneğe bakarak herkes görebilir.

Düzenin yozlaştırdığı bir genç; o genç, devrimcilerle tanışıyor, kendini yeniden yaratıyor, onunla, gururuyla, adaletiyle, namusuyla, dürüstlüğüyle yaşayan yepyeni bir insan oluyor; ve işte tam o noktada **devlet** onu önce tutukluyor, sonra onunla yetinmeyip katlediyor.

Devrimci olduktan sonra Gebze'de, çalıştığı başka yerlerde mücadeleye katkıda bulunmaya çalıştı. Bir süre **Gebze Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanlığı** yaptı.

İlk olarak 2004'te polisin komploları sonucunda gözaltına alınıp tutuklandı. 3 ay tutuklu kaldı... 7 Aralık 2006'da yozlaşmaya karşı mücadele nedeniyle demokratik kurumlara karşı yapılan operasyonda gözaltına alınarak tekrar tutuklandı. Tutuklandıktan sonra F tiplerinin hücrelerine konuldu. Bu davadan 2 Eylül'de tahliye edilmişti.

Tahliye edildikten sonraki sohbetlerinde "*Bundan sonraki hayatımda kavgamızın içinde, örgütlülüğün ailemizin içinde olarak mücadele etmek istiyorum.*" diyordu.

Halkına karşı yükümlülüklerini daha iyi yerine getirebilmek için "*eksiklerimi mücadele ederek çözeceğim*" diyordu. Onun kaygısı buyken, bir yerlerde onu ve onun gibileri nasıl sindireceklerinin planlarını yapıyorlardı.

- **Engin Çeber'in Katilleri Derhal Tutuklanmalıdır!**

- **Engin Çeber'e işkence yapan polisler, Metris Hapishanesi müdürü, gardiyanları tutuklanmalıdır!**

- **İstanbul Emniyet Müdürü, İstanbul Valisi görevden alınmalıdır!**

KİMSE, HİÇBİR İKTİDAR, YAPARIZ, YANIMIZA KAR KALIR DİYE DÜŞÜNMESİN.

ENGİN ÇEBERLER'İ UNUTMAYACAK, MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ!

EMİNİZ Kİ, HALKA KARŞI İŞLENEN TÜM SUÇLARIN HESABI BİRGÜN VERİLECEKTİR!

Halk Cephesi

Halka AKP iktidarının işkenceci, katliamcı, Amerikan işbirlikçisi bir iktidar olduğunu anlatmak için Yürüyüş dergisi satıyordu Engin...

Yoksulluğumuzun, açlığımızın, yaşadığımız adaletsizliklerin kaderimiz olmadığını, biz istersek değişeceğini görsün insanlar diyordu. Bu "büyük suçları" nedeniyle günlerce işkence yaparak katlettiler Engin'i...

Ama gerçeklerin yeni Enginler'in ellerinde halka ulaşmasını hiçbir zaman engelleyemeyecekler...

Engin Çeber, 29 Eylül günü Sarıyer'de Yürüyüş Dergisi'nin toplu satışını yaparken, polis tarafından gözaltına alınarak 4 Yürüyüş okuruyla birlikte tutuklandı.

Gözaltında polis tarafından yoğun işkenceye maruz kalan Yürüyüş okurlarından biriydi Engin.

İşkence Engin'in götürüldüğü **Metris T2 Kapalı Hapishanesi**'nde de katlanarak sürdürüldü. Hapishane girişinde askerlerin ahlaksız arama dayatmasına karşı koyan Engin Çeber, Özgür Karakaya, Cihan Gün burada jandarma tarafından feci şekilde dövüldüler. Hapishaneye girdikleri andan itibaren sürekli bir işkenceye maruz kalan devrimci tutuklular 'ayakta sayım vermedikleri' gerekçesiyle günde iki kez

ENGİN ÇEBER İŞKENCEYLE KATLEDİLDİ!

gardiyanların işkencelerine maruz kaldılar.

Tutsaklara kovalarla dök-tükleri suyla ıslatarak, kafalarında sandalye kırarak, sopalarla, demir çubuklarla saldıran, kafalarını duvarlara vurarak işkence yapan gardiyanlar ve hapishane idaresi, devrimci tutsakların hastaneye sevk taleplerini de karşılıksız bıraktı.

Her gün sabah-akşam işkenceci gardiyanlar tarafından öldüresiye dövüldü Engin... Gözaltında da yoğun işkenceler yaşamasına rağmen sağlık durumuyla ilgili bir sorun yokken, hapishanede gördüğü işkenceler nedeniyle sarı yeşil bir sıvı kusmaya başlamıştı...

İşkenceci hapishane idaresi Engin'in bu durumunu bilmelerine rağmen işkence yapmaya devam ettiler.

En son 7 Ekim günü gördüğü işkenceler nedeniyle fenalaşan Engin, saat 14.00'de koma halindeyken hapishane idaresi tarafından Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı. Beyin kanaması nedeniyle hastanenin reanimasyon kliniğinde tutulan Engin'in tüm yaşamsal fonksiyonları bitmiş ancak beyin ölümü gerçekleşmemişti.

10 Ekim günü beyin ölümü gerçekleşen Engin Çeber, ülkesini, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi verenler için 'korku cehennemine' çevirmeye çalışan işkencecilere karşı direnenek ölümsüzleşti.

Engin Çeber'in işkence yapılarak koma halinde Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldığını 8 Ekim günü öğrenen Halk Cepheliler, saat 16.00'dan itibaren hastane önünde beklemeye başladılar. 2 gün boyunca gece gündüz hastane bahçesinde

bekleyen, Cepleliler Engin'i asla yalnız bırakmayacaklarını son anına kadar Engin'in yanında olacaklarını, hastane önünden ayrılmayacaklarını söylediler.

Engin'in Katili AKP İktidardır

8 Ekim günü hastane girişinde bir eylem yapan TAYAD'lı aileler "**Engin Çeber Hapishanede Katledildi Katili AKP İktidardır**" yazılı pankart açarak AKP iktidarının işkenceci, katliamcı bir iktidar olduğunu haykırdılar. "Engin'in Katilleri Yargılsın, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarının atıldığı eylemde Engin'in ölümünden başta AKP iktidarı, Adalet Bakanı, Metris Hapishanesi İdaresi ve askerlerinin sorumlu olduğunu söyleyen TAYAD'lılar "*Engin Çeber hapishaneye sağ girmişti. Metris idaresi ve askerleri tarafından ölesiye dövülerek katledilmiştir. İşte hapishaneler gerçeğine eklenen bir ölüm daha. Sağ girdiğiniz hapishaneden ölünüz çıkıyor!*" dediler.

İşkenceyi Protesto Edenlere Polis Saldırdı!

Halk Cepheliler 8 Ekim günü Okmeydanı, Gazi ve İkitelli mahallelerinde düzenledikleri yürüyüşlerle, Engin'in katillerinin hesap vereceği haykırdılar.

Okmeydanı'nda Dikilitaş Parkı'nda biraraya gelerek sloganlarla yürüyüşe geçen Halk Cepheliler'e polis gaz bombalarıyla saldırdı.

"Engin Çeber Hapishanede Katledildi Katili AKP İktidardır" yazılı pankart açarak, kızıl bayraklarla yürüyüş yapan Halk Cepheliler polis saldırısının ardından Sağlık Ocağı bölgesine kurdukları barikatla direnişe geçtiler. Polisin saldırısına taşlarla karşılık veren Cepheliler "Kahrolsun Faşizm

Polis kurşunuyla felç edilmiş Ferhat Gerçek ve işkenceci katledilmiş Engin Çeber ülkemizdeki basın özgürlüğünün reimidir. İşte bu tablo, AKP iktidarıyla Doğan Medya arasında sürdürülen "basın özgürlüğü" tartışmasının ne kadar riyakarca bir tartışma olduğunu gösteriyor.

Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla saldırıyı protesto ettiler.

Engin Çeber'in işkence sonucu katledilmesini protesto etmek için bir başka eylem de **İkitelli'**de yapıldı. Atatürk Mahallesi 1. sokakta bir araya gelen Halk Cephesi üyeleri "Engin Çeber Ölüm-süzdür-İkitelli Halk Cephesi" pankartıyla yaptıkları yürüyüş boyunca halka AKP iktidarının işkenceci bir iktidar olduğu anlatıldı. "Engin Çeber Ölüm-süzdür, Engin Çeber'in Hesabını Soracağız" sloganlarının atıldığı yürüyüş Cemevine kadar sürerken, yürüyüşe ESP ve BDSP de destek verdi.

Gazi'de Meşaleli Yürüyüş

Gazi Halk Cephesi "Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız" pankartı, kızıl bayraklar ve meşalelerle yaptığı eylemle, Engin Çeber'in zulme boyun eğmediği için katledildiğini, Engin'in katillerinin hesap vereceğini haykırdılar. DHP, ESP, BDSP'nin de destek verdiği eylemde Gazi Temel Haklar ve

Özgürlükler Derneği önünde toplanan kitle Engin'in katillerine duydukları büyük öfkeyle "Engin Çeber Onurumuzdur" sloganları atarak Gazi Cemevi'ne kadar yürüdü. Eylemin sonunda cemevi önünde yapılan açıklamada şöyle denildi: "*Engin Çeber hapisanede katledilen ne ilk ne de son devrimcidir. Engin Çeber'i cüreti, halkına karşı duyduğu sevgisi ve faşizme karşı kını ile mücadelemizde yaşatacağız*"

Katili AKP İktidarındır!

Hastane önünde bekleyen TAYAD'lılar ve Halk Cephesi 9 Ekim günü Çeber'in bulunduğu Şişli Etfal Hastanesi önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yürüyüş Susturulamaz, Engin Çeber Hapishanede Katledildi. Katili AKP İktidarındır!" yazılı pankartların açıldığı eylemde yapılan açıklamada Engin Çeber'in Metris Hapishanesi'nde yapılan işkence sonucu koma halinde hastaneye kaldırıldığı, ancak işkence yapıp ölümün döşeğine getirenlerin Engin Çeber'in ailesine ve avukatlarına haber vermediğinin de söylendiği açıklamada "Hapishane müdürü son derece pervasız bir şekilde avukatlara: 'Müvekkiliniz morgda, gidin alın' demiştir" denildi.

5 Ekim günü, Esenyurt'ta, gözaltına alınarak işkence gören Uğur İlbay da, hastane önündeki eylemde yaptığı konuşmada, gözaltında gördükleri işkenceyi anlatarak "*öldüresiyeye dövüldükten sonra Küçükçekmece Gölü'ne atılmakla da tehdit edildik*" dedi. Aradan günler geçmesine rağmen İlbay'ın yüzündeki işkence izlerinin hala bariz olarak görülmesi işkencenin boyutlarını ortaya seriyordu.

Adalet İstiyoruz!

Engin Çeber'in katledilmesi Anadolu'da da tepkilerle karşılandı. Engin Çeber'in katillerinden hesap sorulması talebiyle İzmir, Adana ve Dersim'de eylemler gerçekleştirildi.

Adana Özgürlükler Derneği 9 Ekim günü yaptığı eylemle Engin'in katillerinin yargılanması talebini yineledi. Engin'in katledilme sebebinin Yürüyüş dergisini halka ulaştırmaya çalışması olduğunun vurgulandığı eylemde '*Halka gerçekleri taşımaya devam edeceğiz*' sözleriyle insanların gerçekleri öğrenmesini hiç kimsenin engelleyemeyeceği belirtildi.

Dersim Halk Cephesi'nin 9 Ekim günü yaptığı eylemde de katliama duyulan öfkeyle "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları haykırıldı.

"*Engin gibi olan onurlu namuslu insanlarımız asla bitmeyecek*" sözleriyle Engin'in zulme başeğmediği için katledildiğinin vurgulandığı eylemde, Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil, Belediye başkan yardımcısı, DTP, ESP, HKM, DHP, EĞİTİMSEN, SES, BES, PARTİZAN ve İHD'de katılarak destek verdiler.

İzmir'de 10 Ekim günü Kemeraltı girişinde yapılan eylemde ülkemizde demokrasinin olmadığı vurgulanarak bunun en büyük

YÜRÜYÜŞ Susturulamaz

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm İçin YÜRÜYÜŞ dergisinin 5 Ekim 2008 tarihli 162. sayısının toplatılmasına, bir ay süreyle yayın durdurulmasına ve www.yuruyus.com sitesine Türkiye'den girişinin bir ay süreyle kapatılmasına İstanbul 14. ACM karar verdi.

Bu karara ilişkin YÜRÜYÜŞ dergisinin yayınladığı yazılı açıklama:

OLİGARŞİNİN YÜRÜYÜŞ'E SALDIRISI HALKA, GERÇEKLERE, DEVRİME TAHAMÜLSÜZLÜĞÜDÜR!

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm için YÜRÜYÜŞ dergisine ve internet sitesine 1 ay kapatma!

Dergimizin 5 Ekim 2008 tarihli 162. sayımıza, İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından el koyma ve 1 ay süreyle yayın durdurma ve www.yuruyus.com sitesinin yayınına 1 ay durdurma kararı verilmiştir.

21 Ağustos tarihinde İstanbul 11. ACM tarafından 159. sayımıza el koyma ve yayınına 1 ay durdurulması kararı verilmiştir.

162. sayımızın hem yayınına hem de internet sitemizi 1 ay sü-

reyle kapatma kararı vermiştir.

AKP iktidarı tahammülsüzce saldırmaktadır. Bu tahammülsüzlük halka, gerçeklere ve devrime tahammülsüzlüktür.

Oligarşi sadece bu saldırıyla kalmamış aynı zamanda, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Yürüyüş, Halk Gerçeği dergilerine el koyma ve 1 er ay kapatma, Yeni Kurtuluş dergisinin 1.-2. ve 3. sayılarına el koyma kararlarını vererek, hak hukuk tanımadan nasıl saldırdığını, ellerinde oyun hamuruna dönen ve işlerine geldiği biçimde kurallarını uyguladıkları **yargının faşist yapısını** göstermiştir.

“örgüt propagandası, suç ve suçluyu övme, yasadışı örgütlerin bildiri ve açıklamalarını yayınlamak, ölen teröristleri övmek” bu ve buna benzer gerekçelerle dergiler kapatmak, gerçeklerin üzerini örtmeye çalışmaktır. Tüm yalan gerekçeler, burjuvazinin değil halkın sesi olduğumuz içindir.

Evet her zaman sayfalarımızda devrim kahramanlarını, halkı için canını feda eden devrim şehitlerini yazdık, hayatlarını anlattık. Anlat-

maya devam edeceğiz.

Suç ve suçluyu övmedik çünkü hiçbir zaman oligarşinin yalanlarını yazıp onlara alkış tutmadık, açıktır suçlu oligarşidir, halk ve halkın eylemleri değildir.

Terör de, suç da, oligarşinin halka olan saldırıdır, polisin sokak ortasında gençlerimizi vurmasıdır. İktidarın zamlarla halkı açlığa, yoksulluğa mahkum etmesidir. Ülkemizi pervasızca emperyalizme satmaktır. Türkiye'yi emperyalizmin kanlı karakolu haline getirmektedir.

Bu yüzden sayfalarımızdaki her bir söz bunları anlatır. Halka doğruyu, gerçeği ve bu düzenin nasıl değişeceği, halkın sömürüden ve zulümden nasıl kurtulacağını anlatır.

Oligarşinin saldırıları işte bu gerçekleri yazmamızı engellemek içindir. Ancak tüm bu çabaları bizim halka, sömürü ve zulmün nasıl yok olacağını, halkın adalete nasıl kavuşacağını anlatmamızı engellemez.

Yürüyüş Kapatılabilir Ama Gerçekleri Anlatmamızı Hiçbir Güç Engellemez!

Halkın ve Halkının Sesi YÜRÜYÜŞ Susturulamaz!

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm için YÜRÜYÜŞ

Basına Saldırıları

Basın özgürlüğünü, sadece burjuva basına özgürlük olarak gören AKP iktidarı, sosyalist basına saldırılarını sürdürüyor.

TMY'nin 6. maddesine dayanılarak, Atılım ve ilk Kürtçe günlük gazete Azadiya Welat gazetelerinin yayını 1'er ay süre ile durduruldu. Yayın durdurma kararları, 8 Ekim'de Diyarbakır ve İzmir'de yapılan gösterilerle protesto edildi.

*

Evrensel Gazetesi İmtiyaz Sahibi Ahmet Sami Belek ve Sorumlu Müdürü Mehmet Uğraş Vatandaş hakkında 1'er yıl hapis cezası verildi. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen karar, TMY'nin 6'ncı maddesi'ne, 'terör örgütlerinin bildirimlerini açıklamak, yayınlamak' gerekçesine dayandırıldı.

Mülteci Katliamı

5 Ekim'de Tekirdağ Malkara İlçesi'nde, bir kamyonete doldurulmuş 43 kaçak göçmenin 18'i öldü.

Göçmenlerin Burma ve Pakistan uyruklu oldukları açıklandı. Uyrukları, geldikleri yol ve ölüm biçimleri de aynı. Ya kamyonetlerin kasalarında havasızlıktan, ya denizde boğularak can veriyorlar. Fakat, her defasında yine bu ölüm yolculuğuna, ellerindeki son kuruşları vererek çıkıyorlar. Çünkü, emperyalist sömürü altında, açlık ve yoksulluk içindeki ülkelerinde de yaşam şansı bırakılmamış onlara.

Açlık Grevine Destek

İran'da 12 Hapishanede Kürt tutsaklar tarafından sürdürülen açlık grevi 40'lı günlerde devam ederken, açlık grevleriyle ilgili destek eylemlerine de devam edildi.

Almanya'nın Hannover ve Paris'te açlık grevleri yapılırken, Berlin'de de bir destek yürüyüşü yapıldı. Diğer yandan DTP İstanbul İl Örgütü de, İran'ın baskılarını protesto ederek, İran Konsolosluğu önüne siyah çelenk bıraktı.

Malatya'da Yürüyüş Okurlarına Saldırı

Malatya'da 3 Ekim günü yapılan dergi satışında 2 Yürüyüş okuru polisin saldırısına uğradı, gözaltına alındı.

Dergi satışını engellemek isteyen Malatya polisi kimlik kontrolü bahanesiyle Yürüyüş okurlarını durdurarak 'Ankara 4. Sulh Ceza Mahkemesi'nin toplatma kararı var' bahanesiyle Yürüyüş okurlarını gözaltına aldı. Dergiye yönelik herhangi bir toplatma kararı olmamasına rağmen Yürüyüş okurlarını gözaltına alan polis, aynı gün serbest bıraktı.

4 Ekim günü olayla ilgili bir protesto eylemi yapan Malatya Temel Haklar üyeleri "Adalet İsti-

yoruz!" pankartı açarak protestolarını dile getirdiler.

Ferhat Gerçek'in polis tarafından kurşunlanarak felç bırakıldığına ve aynı davadan Ferhat'ın 15 yıl hapisle yargılandığına dikkat çekilen açıklamada, adalet sisteminin keyfi işlediği vurgulandı.

Tüm baskı ve gözaltılara rağmen Yürüyüş okurları dergilerini Malatya sokaklarında tanıtmaya 6 ve 7 Ekim tarihlerinde de devam ettiler. Çavuşoğlu ve Yeşilyurt Caddeleri'nde yapılan dergi dağıtımlarında polisin engelleme çabaları, gözaltı tehditleri sürerken, Yürüyüş okurları gerçekleri halka ulaştırmakta kararlı olduklarını, dergi dağıtımına devam

ederek gösterdiler.

1 Mayıs Mahallesi'nde Temel Haklar Federasyonu tarafından gerçekleştirilen eylemde, işbirlikçi AKP iktidarının emperyalizmin faturasını halklara ödetmeye çalıştığı, bu nedenle baskıyı, zulmü büyüttüğü söylendi. 5 Ekim günü yapılan eylemde Ferhat'ın resimlerinin döviz olarak taşınırken, eylemin ardından mahallede toplu dergi satışı gerçekleştirildi. Dergi satışında bir buçuk saatte 85 dergi insanlara ulaştırıldı.

Yürüyüş Yoksul Halkın Sesi!

satışı yapıldı.

Halka dergilerini tanıtan

Yürüyüş okurları, halkın yoksulluğunun arttığı bu dönemlerde yeni yasalarla haklarımızın daha çok gasp edileceğini anlattılar.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde de 3 Ekim günü Yürüyüş dergisinin toplu dağıtımı yapıldı. Gazi sokaklarında megafonla yapılan duyurularla derginin tanıtıldığı satışta Yürüyüş dergisinin yine sokaklarda olduğu ve susturulmayacağı vurgulandı. Dergi satışında 110 dergi halka ulaştırıldı.

Her gün yapılan zamlarla halkı her geçen gün daha da yoksullaştırırken, tekellerin kasalarını doldurduklarını anlattılar.

Bursa'nın emekçi mahallelerinden Panayır ve Teleferik mahallelerinde 5 Ekim günü gerçekleştirilen dergi dağıtımında AKP polisi keyfilikle dağıtımı engellemeye çalıştı. Polisin bu engelleme çabalarına karşın devam eden dergi satışlarında, toplam 46 dergi halka ulaştırıldı.

4 Ekim günü Yürüyüş okurları her hafta olduğu gibi bu haftada Yürüyüş'ü **İzmir** gecekondularına götürdüler. Menemen halkı bir taraftan Yürüyüş dergisini alırken kendi sorunlarını da Yürüyüş okurlarına anlattılar. Yamanlar Mahallesi'ndeki dergi satışı ve tanıtımında 33 dergi halka ulaştırılırken "yoksulluğumuzun sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi AKP'dir" vurgusu yapıldı.

7 Ekim günü **Hatay** Samandağ Tekebaşı'nda Yürüyüş toplu

Halka dergilerini tanıtan

Yürüyüş okurları, halkın yoksulluğunun arttığı bu dönemlerde yeni yasalarla haklarımızın daha çok gasp edileceğini anlattılar.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde de 3 Ekim günü Yürüyüş dergisinin toplu dağıtımı yapıldı. Gazi sokaklarında megafonla yapılan duyurularla derginin tanıtıldığı satışta Yürüyüş dergisinin yine sokaklarda olduğu ve susturulmayacağı vurgulandı. Dergi satışında 110 dergi halka ulaştırıldı.

düzenlerine alternatif olan sesinin halka ulaşmasına da saldırılarıyla engel olmaya çalışıyor. Devrimciler ise, iktidarın bütün saldırılarına rağmen ülkenin her köşesinde halka gerçeklerin sesini ulaştırmaya devam ediyor.

Antalya'daki Yürüyüş okurları 2 Ekim günü Kürt- Alevi halkının yoğun olarak yaşadığı Gebizli Mahallesi'nde toplu dergi satışı yaptılar. Yürüyüş okurları girdik-

Özgür Karadeniz'in Sesi Gazetesi, 3 Ekim 2008 Cuma günü, Amasya'nın Merzifon İlçesi'nin Tekke Mahallesi'nde halka tanıtıldı. Yaklaşık olarak 3 saat süren dağıtım sırasında 50 gazete halka ulaştırıldı.

HHB: “Pisliklerinizi Devrimcilere Bulaştıramazsınız”

Halkın Hukuk Bürosu 7 Ekim günü yaptığı yazılı açıklama

mayla devrimci tutsakları karalamaya yönelik haberlere “Pisliklerinizi Devrimcilere Bulaştıramazsınız” sözleriyle cevap verdi.

29.09.2008 tarihli Aksiyon Dergisi’nin “Ergekon’da bir Çapan’oğlu” başlığıyla 30.10.2008 tarihli Bugün Gazetesinin ise “Çapan’ın DHKP-C İle derin bağlantısı” başlığıyla verdiği Gürbüz Çapan’la ilgili haberlere, HHB müvekkili Asuman Akça’nın kamuoyunu yanıltma amacıyla konu edildiğini belirtti. “*Halen yargılanmasına devam edilen ve hukuken masum sayılan müvekkilimiz, hiçbir delil, belge bulunmaksızın, ahlak kuralları hiçe sayılarak bahsi geçen haberlere konu yapılmıştır. Haberler, halkın haber alma özgürlüğünü sağlamaya değil, müvekkilimizin kişilik haklarını ve savunduğu siyasal fikirleri ağır ve telafi edilemez ölçüde ihlal etme amacını taşımaktadır.*

...Gizli sürdürülen soruşturma dosyasında bulunan hiçbir bilgi ve belgeye dayanmayan iddialar, AKP medyasına servis edilmekte, buradan türlü tahrifata uğratılarak devrimcilere karşı psikolojik saldırı malzemesi haline getirilmektedir.

Müvekkilimiz hakkında yayınlanan haberlerin, psikolojik savaş merkezlerinde üretilen yalan haberler olduğu, bu haberlerle ilgili her türlü yasal takibata başladığını kamuoyuna duyuruyor ve herkesi kontrgerillaya karşı mücadele etmeye çağırıyoruz” denildi.

Bayram Kutlamaları...

3 Ekim günü **İstanbul Gençlik Derneği**’nde üniversiteli, liseli öğrencilerin ve ailelerin katılımıyla bayram kutlaması düzenlendi. “Bayramlar halkımızın birlik, beraberlik ve dayanışma günüdür” denilerek yapılan kutlamada devrimci tutsakların sonsuzluğa uğurladığımız Dayımız için yazdığı şiir okundu.

Gençlik Derneği halk oyunları ekibinin çeşitli yörelerden oyunlar sergilediği, okullarda laikçi dinci çıkar çatışmasının öğrenciler üzerindeki etkilerini anlatan “İmam İmanımızı Gevretti” isimli tiyatro oyununun sergilendiği kutlama hep birlikte türkülerin söylenmesi coşkulu halayların çekilmesiyle son buldu.

2 Ekim günü **Hatay Özgürlükler Derneği** dernek binasında gerçekleşen bayram kutlamasında yapılan konuşmada “*açlığın, yoksulluğun, haksızlıkların olmadığı bağımsız Demokratik bir Türkiye’de bayramlarımızı kutlamak istiyoruz*” denilerek böyle bir ülkeyi yaratmak için mücadeleye çağrı yapıldı.

Trakya Kültür Merkezi çalışanları da 2 Ekim günü devrim şehidi Kemal Karaca’nın mezarını bayram dolayısıyla ziyaret ettiler. Mezara çiçekler bırakarak saygı duruşunda bulunan TKM’liler, Karaca’nın ailesine de bayram ziyaretinde bulundular.

TKM çalışanları 4 Ekim günü de kültür merkezinde bir türkü gecesi düzenlediler. Geceye katılanların TKM Müzik Grubunun söylediği türkü ve marşlara coşkuyla eşlik ettiği bayram kutlamasında yozlaşmaya, değerlerimizin kirletilmesine karşı mücadele etmenin gerekliliği vurgulandı.

Köln’de Halk Şöleni: ‘İrkçılığa Karşı Mücadele’

Anadolu Federasyonu’nun, “İrkçılığa Karşı Mücadele” sloganıyla düzenlediği halk şölenlerinin, ilki 5 Ekim’de Almanya’nın Köln kentinde yapıldı.

Beş yıldır düzenlenen şölenlerin bu yıl ki Köln programına Grup Yorum, Suavi, Yılmaz Çelik, Nikos Dimitriyalis ve grubu, türkülerini ve şarkılarıyla katılırken, Die Linke (Almanya Sol Partisi) yöneticileri Zeki Gökhan ve Şengül Şenol, konuşmaları ve destek mesajlarıyla şöleninde yer aldı.

Anadolu Federasyonu adına yapılan konuşmada, “İrkçılığa Karşı Mücadele” sloganının tercih edilmesinin nedenleri anlatıldı ve artan ırkçı saldırılara, saldırganları koruyan yasaların peşpeşe çıkarılmasına, sosyal hak gasplarına ve bu saldırılara karşı örgütlenme ihtiyacına vurgu yapıldı.

Şölene katılan Yunanlı müzik grubu, söylediği şarkılarla enternasyonalist dayanışmanın örneğini verirken dil farklılığı nedeniyle şarkılarının sözleri anlaşılmasa da, Yunan ezgileriyle şenliğe katı-

lan kitleden yoğun alkış aldı.

Yılmaz Çelik’in Türkçe ve Kürtçe türkülerle katıldığı gecede, 12 yaşındaki Hüseyin, **dünyaya güzellikler nakşeden büyük Ustamız** için yazılmış bir şiiri okudu.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı şöleninde Grup Yorum’un söylediği eski ve yeni şarkıları, kitlede büyük coşku yarattı. Hoşçakalın dostlarım parçasına, kitle hep bir ağızdan sloganlarla eşlik etti.

Şölene katılanlara, sinevizyon gösterimiyle, Avrupa’ya göç tarihinin de anlatıldığı şöleninde, Suavi de türkülerini sahneye davet ettiği çocuklarla birlikte seslendirdi.

Linçleri Hoşgören Devlet Linçcilerin Sırtını Sıvazlayan AKP

Balıkesir'in Altınova Beldesi'nde 1 Ekim günü meydana gelen olaylar, şovenist bir linç saldırısına dönüştürüldü. Balıkesir Valisi'nin bu linç saldırısı karşısında yaptığı açıklama ise, linçin bir devlet politikası olarak devam ettirildiğini gösteriyordu: Ne diyordu Vali Selahattin Hatipoğlu, önce ona bakalım:

"Acıdan dolayı bazı taşkınlıkları hoş gördük".

Bunu söyleyen, devletin resmi valisidir, yasalara göre ordaki halkın can ve mal güvenliğini korumakla görevleri vardır. Ama Hatipoğlu Türkiye'de politikanın böyle yürümediğini bildiği için "kontrgerilla hukukuna" ve "devlet politikaları"na göre davranmış ve yukarıda aktardığımız açıklamayı da o doğrultuda yapmıştır.

Valinin "hoş gördüğü taşkınlıklar", Kürt ailelelerin evlerine, işyerlerine, araçlarına saldırılması, tahrip edilip, yakılması, sokakta yakalanan insanların hastanelik edilmesidir. Şovenist sloganlar ve elde bayraklarla faşist bir güruhun halkın bir kesimine karşı estirdiği terördür "hoş" görülen.

Peki, devletin valisinin, polisinin bunları "hoşgörme" hakkı, yetkisi var mıdır?

Vali bu hakkı, oligarşik düzenin 6-7 Eylül yağma ve katliamından bugüne kadar sürdürdüğü linç kültüründen almaktadır.

Balıkesir Valisi Selahattin Hatipoğlu'nun istisna olduğunu düşünmesin kimse. Hatırlardadır, 6 Nisan 2005'de Trabzon'da F Tip-leri'ni protesto etmek için bildiri dağıtan TAYAD'lılara karşı "bayrağımızı yaktılar" yalanıyla bir linç girişimi olmuştu.

Trabzon Valisi Hüseyin Yavuzdemir de şöyle diyordu o gün: "Halkımızın huzurunu bozan cezasını çeker. Onlar da genç çocuklar. Tavsiyem, bu yaşamdan zevk almaya baksınlar. TAYAD'lı-

ların amaçlarını ve neyi kaşımak istediklerini çok iyi biliyorum... Trabzon'un huzurunu bozmaya çalışanlara fırsat vermeyeceğiz. Biz yargısıyla, askeriyle, mülki erkaniyle bir devletiz."

Görüldüğü gibi, ne zihniyette, ne yetkinin kullanılış biçimde fark yoktur. Dönemin **Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek** de saldırı sırasında megafonla linççilere şöyle seslenmişti:

"Herkes sizinle aynı düşünce-de. Bu kişilere yönelik gereken ne varsa yapılacaktır. Ancak şimdi dağılmanız gerekir..."

Eylül 2006'daki bir başka linç saldırısı sırasında da **Sakarya Valisi** Nuri Okutan, linç güruhuna hitaben şöyle diyordu: "Tepkinizi buraya toplanarak gösterdiniz... Ben sizden sakın bir şekilde dağılmanızı rica ediyorum. Öfkelendiğiniz çocuklar devletin elinde. Hukuken ne gerekiyorsa büyük devlet onu yerine getirecektir."

Yine Sakarya'da; 2008 Nisan'ında, DTP'nin düzenlediği geceye saldıran linç güruhuna karşı, yine vali, **Hüseyin Atak** da aynı anlayışı gösteriyor ve onlara "**lüt-fen dağılmalarını**" söylüyordu.

Aynı anlayış, aynı hoşgörü ve elbette sadece aynı kesimlere.

Kırklareli'nin Vize İlçesi'nde gözaltına alınan Temel Haklar üyelerine linç girişiminde bulunan faşistlere de polis ve jandarma aynı "**hoşgörüyü!**" göstermişti.

Her kademedен lince teşvik ve himaye

Bu tavır, valiyle, emniyet müdürüyle sınırlı kalmıyor hiçbir zaman. Trabzon'da, linç saldırılarının başlangıcında, **Başbakan** Tayyip Erdoğan, **İçişleri Bakanı** Abdülkadir Aksu, **CHP Genel Başkanı** Deniz Baykal da linç saldırısını destekleyen açıklamalar yapmışlar ve yapılan linç girişimini "**vatandaş hassasiyeti**" olarak

Belli ki, Altınova son olmayacak. Belli ki, Trabzon'dan bu yana süren linç saldırıları, iradi, planlıdır. Tüm ilerici, demokrat, vatansever halk güçleri, birlikte linç politikasının karşısına çıkmalıdır!

değerlendirmişlerdi. Keza burada sıralamaya gerek olmayan tüm düzen partilerinin liderleri, polis, ordu sözcüleri, hep aynı doğrultuda açıklamalar yaptılar.

Mesele, vatandaş hassasiyeti olunca, elbette "vatandaşın" saldırıları da hoşgörülecekti!!!

2005'de Mersin'deki Newroz kutlamasındaki "bayrak" provokasyonunun ardından Genelkurmay Başkanı'nın yaptığı "**Sözde vatandaş**" açıklaması, linç saldırılarının önünü açmış, hedefini göstermişti. Saldırıları o günden bu yana da "sözde vatandaşlara" karşı sürüyor. Sıradan kavgalar, "**Kürtler saldırı**" söylentileriyle şovenist seferberliklere dönüştürülüyor.

Oligarşi, linç kültürünü sürdürürken, dönemine göre çeşitli "kışkırtıcı" unsurlar kullanılmıştır. Maraş, Çorum, Sivas katliam saldırılarında "**camiiye bomba attılar**", "**camilerimizi yakıyorlar**" yalanlarıyla kışkırtma yapılırken, şimdi "**bayrağımızı yaktılar**", "**askerlerimizi şehit eden teröristler bunlar**" gibi şovenist kışkırtmalar kullanılıyor. Ama kışkırtma malzemesi ne olursa olsun, politikanın özü aynı kalıyor.

Gerçek şu ki; sivil faşist çeteler, yobaz, şovenist güruhlar, devlet politikalarının aracı olarak kullanılmış ve bu kullanmanın karşılığında da doğal olarak himaye edilmişlerdir.

Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay komando kamplarında eğitilip gençliğe saldıran faşistleri "**Canım, onlar komünizme karşı mücadele**

ediyorlar!..” diyerek sahipleniyordu. Süleyman Demirel **“Bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz”** diyordu faşist cinayet ve katliamlar karşısında. Abdülkadir Aksu, binlerce “faili meçhul” cinayet işleyen Hizbullahçılar’ı, eli tesbihlilerden zarar gelmez mantığıyla sahipleniyordu.

Bugün de, Genelkurmay’dan Deniz Baykal’a, MHP’den AKP’ye, Cumhurbaşkanı Gül’den BBP’ye kadar tüm kesimler **“vatandaş tepkisi”**, **“vatandaş hassasiyeti”** adı altında, dün Sunaylar’ın, Demireller’in himaye politikası sürdürülüyor. Sadece himaye eden ve edilen kişiler değişmiştir, politika sürüyor.

“Vatandaş hassasiyeti” diye birşey yok. Toplananlar organize edilmiş gericiler, faşistlerdir. Trabzon’dan Balıkesir’e, Mersin’den Sakarya’ya, Vize’ye, Gemlik’e kadar Türkiye’nin dört bir yanında ya asker cenazeleri, ya bayrak vb. bahane edilerek iradi, sistemli bir politika hayata geçirilmektedir.

“Meğer herşeyin sorumlusu valilermiş”

Altınova’daki linç saldırısının ardından Balıkesir Valisi’nin söylediği sözler, burjuva basında da kimileri tarafından eleştirildi. Eleştirenlerden biri de Hürriyet başyazarı Oktay Ekşi idi. Ekşi, 4 Ekim 2008 günkü “uyarıyoruz” başlıklı yazısında şöyle diyor: **“düpedüz suç oluşturan bazı eylemleri ‘hoş görme’ yetkisini Vali Bey hangi yasadan alıyor? Burada açıkça ‘görevi kötüye kullanma’ veya en azından ‘ihmal’ yoksa ne var?...”**

Sonuç olarak; linç saldırıları adeta kesintisiz biçimde belli aralıklarla tekrarlanıyor. Görünen odur ki, Altınova’daki son olmayacaktır. Ve Trabzon’dan bu yana süren politika, artık herkesin gözünü açmalıdır; linç politikası, bizzat AKP’nin onay ve himayesiyle sürüyor, bundan hala şüphe eden varsa, siyasi olarak kördür. AKP’den demokratlık bekleyenlerin yandırdığını gösteren onlarca kanıttan biri de linçlerdir. Böyle bir linç politikasının sürdüren bir partiden demokrat olabilir mi?

Ekşi, bunu sorduktan sonra sözlerini şöyle tamamlıyor:

“6-7 Eylül 1955 felaketi dahil, Kahramanmaraş, Sivas, Çorum, Yozgat ve özellikle Madımak Oteli olayları gibi olaylarda vali ve polislerin kusurunun bedelini ulusça biz ödedik. Yenisini ödemeyelim.”

Bir daha okuyun. Valiyi eleştirir görünürken devleti aklayan ve tüm okurlarını da aptal yerine koyan bu satırlara tekrar bakın: Demek ki 6-7 Eylül, Sivas, Çorum, Maraş, hepsi bir kaç valiyle polis KUSURU yüzündenmiş.

Ne hükümetler, ne ordu, ne polis teşkilatı, ne CIA, ne burjuva basın yayın, ne MİT, hiç ama hiç birinin hiçbir suçu yokmuş!

Türkiye tarihinin yarısını bizzat yaşamış bir yazarın yukarıdaki satırları yazabilmesi için ya kendisinin bunamış olması gerek, ya da sadık hizmetkarı olduğu oligarşik devleti aklamak tüm okurlarını aptal yerine koyacak kadar

günü karartmış olması. Belki ikisi de geçerlidir. Bütün bunların vali, polis işi olmadığını, herşeyin devlet tarafından yapıldığını Ekşi çok iyi biliyor. Ve zaten bunu çok iyi bildiği için telaş içinde devleti aklamaya soyunuyor.

Ne ilginçtir ki, 1955’ten beri sürüyor bu “kusurlar”. Bu kusurlar sonucunda binlerce insan katlediliyor ve fakat ne kusurlar engelleniyor, ne kusur işleyenler tek bir gün ceza alıyor... Linç gururları höykürüyor, devlet her kurumyla linççileri himaye ediyor, Oktay Ekşiler masal anlatmaya devam ediyor...

Ekşi’nin gazetesi Hürriyet, bugüne kadar devletin her türlü faşist saldırılarına, kontrgerilla yöntemlerine, şovenist kışkırtmalarına, linç girişimlerine tam destek veren bir gazetedir. Şovenist kışkırtmalarla gerçekleştirilen linç eylemlerinden “tedirgin” olmuş görünen Oktay Ekşi, linç saldırılarının bir anlamda işaretinin verildiği Mersin’deki bayrak provokasyonuna tam destek olmaktan geri kalmamıştı oysa. 23 Mart 2005 tarihli yazısına **“Türk bayrağını yakan alçaklar”** diyerek başlayan Ekşi, Genelkurmay Başkanı’nın “sözde vatandaşlar” açıklamasının da ne kadar doğru ve zamanında olduğunu anlatıyordu.

Son yazısında **“bayrak yakma toplu saldırılarının dökümünü”** yayınlayan Oktay Ekşi, o saldırıların kendisinin “doğru ve zamanında” bulunduğu “sözde vatandaş” açıklamasıyla başladığını bilmezden geliyor. Linç politikası işte böyle bir politikadır; işaret fişeğini atarsınız ama sonra sizin denetimizde de kalmayabilir.

3. Çukurova Halk Kültür Festivali Çalışmaları Sürüyor...

Seyhan Sosyal Kültür ve Sanat Derneği’nin 16-19 Ekim tarihleri arasında gerçekleştireceği 3. Çukurova Halk Kültür Festivali’ne hazırlık çalışmaları sürüyor.

4 Ekim günü İnönü Parkı’nda yapılan eylemle festivalin duyurusu yapıldı. Sisteme alternatif bir kültür anlayışıyla yola çıktıklarını anlatan festival çalışanları, ‘Anadolu halkının zengin kültürüne sahip çıkacağız’ de-

diler. Eylemin ardından Adana merkezinde festival tanıtım broşürleri dağıtıldı.

“Yozlaşmaya Karşı Birleşelim”

Çukurova Halk Kültür Festivali’ne çağrı ilanları Adana’da dağıtılmaya devam ediyor. Festival çalışanları broşürleri 6 Ekim günü Adana’nın Obalar Caddesi üzerindeki esnaflara ve halka ulaştırdı.

“Gelin yozlaşmaya karşı gücümüzü birleştirelim!” diyen festival çalışanlarından böyle bir festival organizasyonu ettiklerini de anlattılar.

Sorunun Özünü Tartışın!

4 Ekim'de Irak sınırındaki Aktütün karakoluna karşı PKK tarafından gerçekleştirilen baskın eylemi, Kürt Sorunu'na ilişkin tartışma ve değerlendirmelerin yoğunlaşmasını da beraberinde getirdi. Elbette karakola saldırı ve yaşanan ölümler, Kürt Sorunu'nun sonuçlarından biridir. Dolayısıyla eğer gerçekten bir tartışma olacaksa, bu sonucu doğuran sebeplerin tartışılması gerekir. Buna ise, oligarşinin 80 yıllık politikası ve zihniyeti engeldir.

İktidarı, muhalefetiyle düzen partileri ve Genelkurmay'ın Kürt Sorunu'nu tartıştıkları zemin, yine "terör" ve "teröre karşı savaş" çerçevesinin dışına çıkmamıştır. Bu çerçevede, birbirleriyle kim daha fazla saldırgan yarışına girdiler. Yeni baskı yasalarını gündeme getirdiler ve sınır ötesi saldırıları sürdürebilmek için, bir yıl önce 18 Ekim'de çıkarılan 'tezkere'nin süresini, AKP, CHP ve MHP milletvekillerinin oylarıyla bir yıl daha uzattılar. Akıllarına ilk gelen şeylerden birisi de "Terörle Mücadele Kurulu"nu toplayarak, Genelkurmay'ın istediği yeni baskı yasalarını görüşmek oldu.

Bunun yanında, "sorun ekonomiktir" değerlendirmeleri gereği de, GAP kapsamındaki 9 ilde "sosyal restorasyon" kararı alındı ve bunun için 37 milyon YTL bütçe ayrıldı.

Burjuvazi cephesinden yapılan değerlendirmelerin bir diğer yanını da; yine Doğu'daki her eylemden sonra tekrarlanan bildik komplo teorileri oluşturdu; "Mecliste tezkere görüşülecekti onun için mi yaptılar", "kapatma davasına göre mi ayarlandı zamanlama", "Kerkük konusunda mı mesajlar içeriyor?"

Her iki biçimiyle de, tartışmalar Kürt Sorunu'nun çözümü açısından bir anlam ifade etmemektedir. Ne yeni sınır ötesi saldırılar ve baskı yasaları, ne ekonomik yatırımlar, ne Aktütün eyleminin komplo teorileri çerçevesinde

tartışılması, sorunun özüne ilişkin çözümler ortaya çıkarmaz.

Sorun Açıktır; 80 Yıldır İmha ve Asimilasyon Uygulanıyor

Düzen cephesi, sorunun özünü gözlerden saklamaya çalışıyor. Fakat, Kürt Sorunu, "yok saymakla yok olacak" bir sorun değildir. Kürt halkının üzerinde yaşadığı toprakların bir bölümü ilhak edilmiştir, bu topraklar üzerinde yaşayan Kürt halkının kimliği yok sayılmış, Türk olmaları dayatılmış, 80 yıl boyunca sistemli olarak asimilasyon politikası uygulanmıştır.

Sadece yakın tarihimizde bile, Kürt halkına yönelik çok sayıda katliam yapılmıştır. Son açıklamalara göre, 1984'ten günümüze 40 binin üzerinde ölüm söz konusudur. Bunun yanında köy boşaltmalardan, göçettirmeye, işkencelerden, ormanların yakılmasından, hayvanların öldürülmesine, uygulanmadık baskı biçimi bırakılmamıştır. Dolayısıyla, sorunu halen bir karakola yönelik eylemle sınırlı tartışmak, bu eylemin amacına ilişkin komplo teorileri üretmek halkı aldatmaktır.

Bu gerçekler yok sayılarak, ne on yıllardır Kürt Sorunu çerçevesinde yaşananları, ne insanların eline silah olarak dağa çıkmasını izah etmek mümkün değildir.

Oligarşik düzen, halk cephe-

Hayır! Yukarıdaki soru yanlış. Soru: Sorun karakolda değil; Sorunun asıl adı Kürt sorunudur!

sinden gelişen her türlü mücadeleyi "terör" diye damgalama, şiddetle bastırma yolunu seçmiştir. İstenmektedir ki, halklar hiçbir sorunları için mücadele etmesinler, örgütlenmesinler, eyleme geçmesinler. Oligarşinin tüm dayatmalarına boyun eğsinler.

Oligarşi, "terör, terörizm, terörist" söylemleriyle insanların on yıllardır canını feda ettiği bir mücadelenin, herhangi bir sorun yokken, durup dururken başlatıldığını iddia etmektedir. Elbette ki, hiç bir sorun yokken, insanların dağlara çıktığı iddiasının, akli başında kimse için bir inandırıcılığı olamaz.

Oligarşinin diğer çarpıtması, sorun ekonomiktir söylemidir. Hayır, sorun ekonomik de değildir. Sorunun ekonomik, sosyal boyutları vardır, fakat, bunlarla sınırlamak, sorunun özünü yine yok saymaktır.

TEZKEREYE HAYIR

7 Ekim günü Dersim de, DTP, ESP, HALK CEPHESİ, EMEP, DHP, HKM, PARTİZAN ile KESK, TÜRK- İŞ ve DİSK'e bağlı sendikalar, Dersim Merkez Sanat Sokağı'nda toplanıp, Kışla Meydanı'na yürüyerek, burada bir açıklama yaptı.

"Sınır Ötesi Operasyonu'na Hayır, Irkçılığa ve Şovenizme Karşı Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartının taşındığı ve "Tezkereye Hayır, Operasyonlar Durdurulsun" sloganlarının atıldığı eylemde "Tezkere Geri Çekilsin" dövizleri taşındı.

Kitle adına yapılan açıklama da, tezkere halklar arası düşmanlığın, şovenizmin tırmandırılması demek olduğu ve faturasının yoksul halklara ödetileceği belirtildi. Açıklamaya Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil ve belediye çalışanları da katıldı.

Çözmek İçin Oligarşik İttifak

Oligarşinin gündeminde Kürt Sorunu'nun çözümü yok, tersine daha fazla baskı, daha fazla terör var. Aktütün eyleminin ardından gündeme getirdikleri politikaları bunu bir kez daha göstermiştir.

Sorunu çözmek isteyenler için, çözüm belirsizlik içermektedir. Çözüm, Kürt halkının taleplerinin kabul edilmesidir. Fakat oligarşi, yeni saldırı kararları alarak, gündeminde sorunun çözümü olmadığını bir kez daha göstermiştir. Bakın; iktidarı, muhalefetiyle, oligarşinin sözcülerinin söylediklerine;

Abdullah Gül: **"Herkes bu nun hesabı sorulacaktır"**.

Tayyip Erdoğan: **"Askerimiz ne istediye yerine getirdik, yine getiririz."**

Deniz Baykal: **Kuzey Irak terör yuvasıdır, temizleme oradan başlamalıdır...**

Devlet Bahçeli; **Komşu mihraklar susturulmalı, OHAL dahil gerekli düzenlemeler yapılmalı.**

Genelkurmay ise, Olağanüstü Hal (OHAL) ilan edilmesinden, çeşitli baskı yöntemlerine bir dizi yeni kararın alınması talebini içeren bir paket açıkladı.

Tezkerenin uzatılmasından, yeni baskı yasalarına kadar aldıkları kararlar da bu söylemlerine uygun şekilde oldu.

Oligarşik düzenin partileri, Kürt Sorunu gündeme geldiğinde, birbirleriyle katillikte yarışmaktadırlar. AKP'nin zaman zaman, Kürt Sorunu'nu çözmek istiyor görüntüsü yaratması, Genelkurmay'ın sorunun çözümüne engel olduğu izlenimi yaratması, politika gereğidir. Değilse, yeri geldiğinde her birisi en azından Genelkurmay kadar Kürt düşmanlığı yapmaktadır.

Elbette, oligarşik düzenin tüm partilerinin Kürt Sorunu'nda böylesine bir ittifak sağlamaları, oligarşinin en büyük gücü olan işbirlikçi tekellerin dışında düşünülmemelidir. Tekellerin de bu saldırı politikaları dışında bir politikası

yoktur. Dolayısıyla, Kürt halkına karşı oligarşik ittifak, saldırı zemininde sağlanmış durumdadır.

Kısacası, oligarşi cephesinde yeni bir şey yoktur. Onyıllardır katlederek, sorunu olmasa da, sorunun gündeme getirilmesini engelleyeceklerini düşündüler, katliam dışında bir politika uygulamadılar. Bugün de aynı politikayı bir kez daha onaylamış, bu politika etrafında birleşmiş durumdadır. Söylemek bile gereksiz ki, onyıllardır ne sonuç verdiyse, aynı sonucu verecektir.

Yeni sınırötesi saldırılar, yeni OHAL uygulamaları, yeni baskı yasaları, daha fazla katliam, sorunun ortadan kalkmasını sağlamaya yetmez. Kürt halkını bitirmek mümkün olmadığına göre, Kürt halkının talepleri için örgütlenmesini, mücadeleye etmesini engellemek de mümkün olmayacaktır.

Gerçekte oligarşinin, Kürt Sorunu'ndaki durumu politikasızlıktır. Bu durum, Kürt Sorununa çözümün, oligarşi cephesinden üretilemeyeceğini, mevcut gelişmeler üzerinden bir kez daha göstermiştir.

Çözüm Açıktır;

Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı Tanınmalıdır

Sorunun özü, belirttiğimiz gibi, 'Kürt Sorunu'dur. Çözüm de bu çerçevede şekillenmek durumundadır.

Kürtler'in de, tüm halklar gibi, kendi kaderlerini, kendilerinin belirleme hakları vardır. Sorun, bu hakkın yok sayılmasından çıkmaktadır, dolayısıyla çözüm, bu hakkın kullanılmasının önündeki engellerin kaldırılmasıdır. Bu hakkın kullanılmasının önündeki engel, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşik iktidardır. Çözüm, emperyalizme ve oligarşiye karşı

mücadelededir.

Elbette, Kürt halkının kaderini tayin hakkını kullanması demek, halkın tercihinin illa da ayrı bir devlet kurma yönünde olacağı anlamına gelmez.

Dahası, devrimciler, halkların küçük küçük parçalara bölünmelerinden ve emperyalizm karşısında güçsüz kalmalarından yana değildir. Tersine, halkların emperyalizme karşı daha güçlü birliklerinden yanadırlar. Fakat, devrimciler, halkların birlikteliğini, emperyalizm ve oligarşinin sömürü düzeni altında değil, halk iktidarı bayrağı altında savunurlar.

Devrimciler, halkların gönüllü

birlikteliğinden yanadırlar.

Elbette, sorun sadece iki halkın birlikte yaşamasını savunmakla çözülecek bir sorun değildir. İki halkın birlikte yaşamasının koşullarını yaratmak sorunun çözümünün asıl ana halkasıdır. Birliktelik için, iki halkın koşullarının eşitlenmesi gerekir. Bunun için, Kürt halkının demokratik taleplerinin sahiplenilmesi, Kürt halkının yaşadığı bölgelerin ekonomik, sosyal, kültürel gelişimi için önlemlerin alınması gerekir.

Sorunu bu yalınlığıyla tartışmayanların, sorunun özünü tartışmaktan kaçınanların, çözüme ilişkin bir politika üretmeleri de söz konusu olamaz.

Aklınıza Başka Birşey Gelmiyor Mu?

Kürt Sorunu ne zaman gündeme gelse, Genelkurmay'ın talebi, daha fazla yetki oluyor.

Gerçekte, baskı ve zulüm politikası uygulamakta, yasa, kural tanımazlar. Fakat, her defasında, **"teröre karşı mücadelede, yasaların ellerini, kollarını bağladığından"** yakınır. Yasalar hiç olmasa çok rahat edeceklerini düşünürler.

Bakın, Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Hasan İğsız, Aktütün karakolu eylemi sonrası rahatsızlıklarını nasıl ifade ediyor; **"...önümüze çıkan fırsatları da hi halkın zarar görme ihtimali varsa değerlendirmiyoruz. Örgüt bunu istismar ediyor..."**.

Hasan İğsız, Mart 2007'de de Genelkurmay'ın insan hakları düşmanlığına tercüman olmuştu; **"İnsan hakları, barış ve özgürlük gibi ifadelerin arkasına sığınarak terör örgütünün sözcülüğünü yapanlar var."** diyordu.

İnsan hakları düşmanı sadece Genelkurmay değil elbette, Hükümet Sözcüsü Cemil Çiçek de,

8 Ekim'de TBMM'de yaptığı konuşmada; **"Ne insan hakkı, adam öldüren insan mı ki, insan hakkı olsun!"** dedi.

Ne de olsa, onların iktidarda olduğu bu ülkenin generalleri, **"Şu insan hakları olmayacak ki... iki haftada her sorunu çözeriz"** sözleriyle meşhurdurlar.

Bu kafa yapısına, doğal ki, mevcut durumuyla bile "insan hakları" fazla geldi. 9 Ekim'deki toplantılarında mevcut hak kırıntılarını da nasıl yok edebileceklerini görüştüler. 14 Ekim'de devam edecek olan **"Terörle Mücadele Zirvesi"** toplantılarında, Genelkurmay tarafından gündeme getirileceği açıklanan taleplerden bazıları şunlardı;

- ◆ Kısmi OHAL ilan edilmesi.
- ◆ İzne bağlı olmaksızın, kapalı yerlerde arama yapma yetkisi,
- ◆ Kişi ve araçları durdurarak, sınırlama olmaksızın arama yapma yetkisi
- ◆ Sorgularda avukat bulundu-

rulmaması, operasyonlarda gözaltına alınanların, gözaltına alan ekip tarafından hemen sorgusunun yapılmasına olanak tanınması

◆ Bölgesel dinleme yapma yetkisi ve dinleme ve istihbaratın, mahkeme iznine bağlı olmaktan çıkarılması

◆ Acil durumlarda, valiliklerden izin alma durumunun kaldırılması

◆ "Örgüt propagandası yapıldığı" gerekçesiyle yayınların bölgeye sokulmasının engellenmesi

◆ İhtiyaç duyulan bölgelerde, cep telefonlarının engellenebilmesi

Bunlar, pratikte istediklerinde zaten çiğnedikleri, yok saydıkları maddelerdir. Fakat, beyinleri, insan haklarının kırıntısına bile tahammülsüz olduğu için, her fırsatı değerlendirerek, tamamen ortadan kaldırmanın yolunu düşünmektedirler. Evet, akıllarına hak ve özgürlük düşmanlığından başka birşey gelmiyor.

özrü kabahatinden büyük

Türkçemizin güzel deyimlerinden biridir bu.

Askerleri ölürken golf oynayan paşaya dair Genelkurmay resmi bir açıklama yayınlamış; orada deniyor ki, komutanın cumartesi akşamına kadar haberi yoktu. Askerleri savaştırırken zevk-i sefa içinde olmak tam da böyle birşey olsa gerek...

Oligarşinin ordusunun EKONOMİSİ

Son bir yıl içinde basına yansıyan alım haberlerine bakalım:

- 30 Adet F-16 için 4 milyar dolar
- 2 Awacs için 2,5 milyar dolar
- 6 denizaltıya 4 milyar dolar
- 100 adet taarruz helikopteri için 4,5 milyar dolar..

Bunlar son bir yıldakiler. 2010'dan itibaren teslim alınacak 100 adet F-35 için de 11 milyar dolar ödenecek...

Gördünüz mü, ne kadar da yoksul şu TSK; bu kadar yoksulken bir karakol duvarını nasıl yaptırsın değil mi?

Ha bir de bu arada kışlalara yapılan bir dolu golf sahasının masraflarını, generallerin eşlerinin özel harcamalarını düşünün; para mı yeter bunlara?..

Tekellere Devlet Desteği; Emekçiye Daha Fazla Sömürü

Devrimci İşçi Hareketi

Emperyalist tekellerin en irileri arasında yer alan iki ABD yatırım bankasından Lehman Brothers ve Bear Stearns'ın iflaslarını ilan etmeleriyle, emperyalist finans dünyası büyük bir sarsıntı yaşadı. Emperyalist ülkelerde peş peşe iflaslar gerçekleşti. Ve aynı emperyalist ülkeler "kurtarma planları" hazırlayarak harekete geçtiler. ABD, son olarak 800 milyar dolarlık bir plan açıklarken, İngiltere, Almanya, Fransa, Hollanda, Belçika başta olmak üzere milyarlarca sterlinlik, euroluk planlar ortaya konuldu. Sanki ceplerinden çıkartıyorlar bu paraları; kurtarma planlarının görünmeyen yüzünde şu var: Büyük oranda halktan toplanan vergiler ve kamu gelirlerinden oluşan devletin kaynaklarını büyük tekellere aktarmak.

Emperyalizm ve yeni sömürgecilik gerçeğidir: Krizin faturası emekçilere çıkacaktır. Faturanın büyüğü sömürge ülke halklarına çıkacaktır. Bu her zaman böyle olmuştur. Daha doğru bir ifadeyle emperyalist tekeller faturayı halka, emekçilere ödetmek isteyeceklerdir.

Yani emperyalist tekeller çok kazandıklarında halka yansımayan fatura, emperyalist tekeller krize, iflasa düştüğünde doğrudan halka yansımaktadır. Emperyalist, kapitalist düzende her durumda kabak halkın başına patlatılmak istenir. Vergiler artar, işten çıkarmalar yaygınlaşıp işsizlik yoğunlaşır, hayat pahallanır, alım gücü düşer, zamlar ardı ardına gelir. Sonuç, yoksulluk artar, "gelir dağılımı dengesi", daha da bozulur, uçurum büyür. Tüm bunlar yüz milyarlarca dolarlık kurtarma operasyonlarının faturasıdır. Yani aslında emekçiler açısından bakıldığında herhangi bir "kurtarma" sözkonusu değildir.

Kriz, bir gerçeği daha emekçilere gösteriyor: emperyalist, kapitalist ülkelerde devletin rolü. Devlet, tekeller için sömürünün güvencesidir. Sömürünün meşruluğunu da sağlar. Ve devlet, böylesi kriz dönemlerinde olduğu gibi tüm kamu kaynaklarını si-

nirsiz olarak tekellerin hizmetine sunar. Ne için? Ekonomiyi kurtarmak adına! Ülkenin refahı adına! Ve utanmadan da bunun için emekçilerden de fedakarlık istenir. Koca bir yalan, ucuz bir demagojidir bu. Kurtarılan emperyalist tekellerdir. Herşey, devletin tüm olanakları, onlar için seferberdir. Emekçilerden çalınanlar verilmektedir tekellere. Bunu yapan devlettir. Bunun için bu devlet tekellerin devletidir.

Tekellere hizmet eden devlet, doğaldır ki halka, emekçilere düşman bir devlettir. Bu gerçek, krizin faturasını emekçilere çıkarırken de, emekçiler bu faturayı kabul etmek istemeyip hakkını aradığında da karşılaşacağımız bir gerçektir. İşten çıkarmalar, ücretlerin geriye çekilmesi, ödenmemesi, çalışma ve yaşam koşullarının zorlaşması, zamlar ve daha sayılabilecek bir çok hak gasbı ve zorluk karşısında emekçiler doğaldır ki tepkilerini yükseltecek, hak talep edecektir. Kaynaklarını tekellere açan devlet ise, emekçileri daha çok sömürmek için onların karşısına polisi, jandarmasını dikecektir.

Hep böyle olmuştur ve devletin yapısı, niteliği değişmediği sürece de böyle olmaya devam edecektir.

Kriz tekellerin krizidir. Krizi yaratan emekçiler değil, tekellerdir. Dolayısıyla faturasını da emekçiler ödemek zorunda değildir. Ancak bu bir mücadele sorunudur. Güç sorunudur. Emekçiler, mücadele ettiklerinde, örgütlü bir güç ortaya koyduklarında krizin sonuçlarını da ödemezler. Sınıf mücadelesi gerçeği budur.

Emekçilerin emperyalist, kapitalistlerin bunalımlarını, krizlerini, sarsıntılarını, bunların sonuçlarını yaşamaması, günlük mücadelesi yanında nihai mücadeleyi, sosyalizm mücadelesini büyütmesiyle olanaklıdır. Ters durumda fatura hep emekçilere çıkmaya devam edecektir.

Başkent'te Yol Kapatma Eylemi

Mahallelerinin imara açılmasını isteyen Yakup Abdal Mahallesi sakinleri Kuruçayır Mevkini trafiğe kapatarak, Ankara Büyükşehir Belediyesi'ni protesto ettiler.

Ellerinde, "Yıkım değil, imar istiyoruz", "Çamurlu yol değil, asfalt istiyoruz", "Barınma hakkımız, söke söke alınız" yazılı dövizler taşıyan mahalle halkı yol üzerine kurdukları plastik bariyerleri de ateşe verdiler. Burada okunan basın açıklamasında, Büyükşehir Belediyesi ekiplerince 12 evin yıkıldığı, 38 ev için, ekiplerinin yıkıma geleceği, oysa kendilerinin yıkım değil imar istekleri söylendi. Alt yapı olmadığı için foseptik çukurların kullanıldığı belirtilen açıklamada, asfalt yol, düzenli ulaşım, okul ve bölgedeki taş ocaklarının kaldırılması istendi.

Fındıklı'da

Fındık Protestosu

Rize'nin Fındıklı İlçesi'nde üreticiler, fındık taban fiyatını ve AKP'nin politikalarını protesto etmek amacıyla "Fındık Fiyatını Protesto" mitingi düzenledi.

Cumhuriyet Caddesi'ne kadar yürünen eylemde tertip komitesi başkanı Avni Ertaş mitingin amacının, fındıktaki sorunları konuşmak ve birey olarak üzerlerine düşen görevi yerine getirmek olduğunu söyledi.

Dünyanın en büyük fındık üreticisi olan Türkiye'nin fındığının ve üreticisinin bu hale niçin geldiği sorusuna cevap aradıklarını belirten Ertaş, "Bunu konuşmak, sesimizi yükseltmek için buradayız" dedi.

Miting, hep birlikte tulum eşliğinde oynanan horonun ve atılan sloganların ardından sona erdi.

Tarihte ve doğada mucize veya tesadüf yoktur.

Sadece bizim bilmediğimiz, henüz keşfedemediğimiz yasaların işlemesi ile doğanın o büyük aklının yarattıkları vardır.

Ustalar böyle açıklamışlar, bilim böyle demiştir.

Devrimci yaşamda da tıpkı doğa gibi, tarih gibi, tesadüflere ve mucizeye yer yoktur.

Devrimci yaşamda bunların yerine program ve denetim vardır.

Program, ama gerçek bir program olmalıdır programlarımız.

Sade bir program yeterlidir.

Alt alta listelenmiş onlarca iş ve tarih, bir program değildir.

Olsa olsa bir liste olabilir.

Program nedir?

En kaba, en basit hali ile;

a- geçmişte ne yapılmış?

b- elimizde ne var?

c- elimizdekilerle ne yapabiliriz?

Gerçekçi bir program budur,

gerisi YARATICILIKTIR.

Eğer program yaparsak, tesadüfü ve mucizeyi beklemeyiz.

İkinci adımımız DENETİMDİR.

Tıpkı program gibi denetim de cevapları belli soruları alt alta sıralamakla olmaz.

Hele ki yaptınız mı, yapmadınız mı tarzındaki ucuz soruları sorup, "evet!", "hayır!" cevapları almak, asla denetim değildir.

Denetim o işi, yapacak kişi ile birlikte yapmaktır aslında.

O pratiğin içinde, biz beynimizde onun yerine geçip yaparak denetleyebiliriz ancak.

Tesadüf ve mucizeye inanamak, boş hayaller kurmaktır.

Tesadüf ve mucizeye inanamak, hayatımızla kumar oynamaktır.

Tesadüf ve mucize burjuvazinin bizimle alay etmesinin araçlarıdır;

buna izin vermemeliyiz.

Devrimci yaşamda tesadüf ve mucizeye yer bırakmak, burjuva ideolojisine yer açmak demektir.

Hayatta asla boşluk yoktur ve bizim bıraktığımız boşluğu burjuvazi doldurur.

Biz devrimciyiz, biz program ve denetimin esas olduğu bir çalışma ve yaşam tarzını benim-

semeliyiz.

Düşünce tarzında

yaşam biçiminde

ve çalışma tarzında

program ve denetimi hakim kılmayanlar, asla sonuç almazlar.

MUCİZE VE TESADÜF YOKTUR ASLOLAN PROGRAM VE DENETİMDİR.

Denetim, o işi YAPILABİLİR hale getirmektedir.

Denetim, o işi yapacak olan da BEN YAPABİLİRİM inancını yaratmaktadır.

Denetim, işi yapacak, programı uygulayacak kişinin önündeki tüm engelleri tek tek kaldırmaktadır.

Bülent Dil'in Mezarına Saldırı

Kayseri'nin Pınarbaşı İlçesi'nde bulunan Bülent Dil'in mezarı tahrip edilmiş olarak bulundu.

Yine mezar tahammülsüzlüğü... Yine bir devrimcinin mezar taşı kırılmış olarak bulundu. Devrimcilere karşı kinini her fırsatta

belli eden ve devrimcilerin mezarlarından bile korkan sivil faşistler Bülent Dil'in mezarını tahrip ettiler... Bülent Dil'in arkadaşları "bizden her şekilde korkuyorlar... çünkü biz halkız... çünkü haklıyız ve kazanacağız!" şeklinde tepkilerini dile getirdiler.

*

28 Ocak günü Adana'nın Kiremithane Mahallesi'nde polis hiçbir uyarı yapmadan üç devrimciyi bütün mahalle halkının ve Mehmet Topaloğlu'nun yakınlarının gözleri önünde katletmişti. Polis önce mahalleyi kuşatmış, kat-

liamın yapıldığı evin alt katındaki Mehmet Topaloğlu'nun yakınlarını bir odaya kilitlemiş, sonra üst kata çıkıp kapıyı hileyle açtırmış ve içeride bulunan Mehmet Topaloğlu, Besat Ayyıldız ve Bülent Dil'i katletmişti.

Erdoğan Aslan Anıldı

7 Ekim günü Hatay TAYAD'lı Aileler Erdoğan Aslan'ın ailesini ve mezarını ziyaret ettiler. Hatay-Samandağ Tekebaşı Beldesi'nde bulunan, Erdoğan Aslan'ın ailesinin ziyaretinin ardından Erdoğan'ın mezarına karanfiller konuldu. Tüm devrim şehitleri ve Erdoğan için yapılan saygı duruşunun ardından ziyaret sona erdirdi.

Gençlerimiz; örnek alacağınız,
güç bulacağınız bir tarihiniz var:

Dev-Genç 39. Yılında

Dev-Genç 39. yılında. Başka deyişle, bu ülkedeki sınıflar mücadelesinde, ülkemizin siyaset sahnesinde, gençliğin dünyasında tam 39 yıldır Dev-Genç var.

Tarihe böylesine derin izler bırakan, izler bırakmakla kalmayıp, yaşayan bir anlayış ve örgütlülük olarak varlığını sürdüren kaç örgüt sayılabilir ki?.. Gençliğin tarihi Dev-Genç'siz yazılabilir mi? Hayır; ülkemiz tarihinden Dev-Genç'i çıkarmak, tarihin bir yanını, bir döneminin içeriğini boşaltmak olurdu. **39 Yıldır bir Dev-Gençimiz var!** Mücadelesiyle, yarattığı örgütlenmelerle, gelenekleriyle gençliğin ve ülkemiz tarihinin ve bugününün ayrılmaz bir parçası o.

Dev-Genç, gençliğin 1960'lı yıllar boyunca süren mücadelesinin ve arayışlarının sonucudur.

9-10 Ekim 1969'da toplanan Fikir Kulüpleri Federasyonu Olağanüstü Kurultayı'nda, Federasyon'un tüzüğüyle birlikte adı da değiştirildi ve **Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu** yani tarihe kısaca Dev-Genç olarak geçecek örgütlenme oluşturulmuş oldu. Bu örgütlenmenin yeni tüzüğünün 2. Maddesinde şöyle deniyordu:

"- Dev-Genç emperyalizme ve feodal kalıntılara karşı verilen hal-kımızın ... devrim mücadelesinde sosyalist gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur. ...

- Federasyona bağlı dernekler **sosyalizm bilimini eylem kılavuzu edinen** üyelerden oluşur."

◆ **DEV-GENÇ; Faşist saldırılar karşısında kendinizi savunabileceğiniz bir KALE**

◆ **Sözünüzü söyleyebileceğiniz bir KÜRSÜ**

◆ **Gençliğin birliğini sağlayabileceğiniz bir ÇATI**

◆ **Gençliği bir güç haline getirebilecek tek ÖRGÜT'tür.**

Gençler; Bir Dev-Genç'iniz var; kıymetini bilin!

İşte gençler; ülkemiz gençliği, bu anlayışla, bu bakış açısıyla, bir güç haline gelmiştir. Dev-Genç'in öncesi sayılabilecek Fikir Klüpleri Federasyonu'ndan itibaren gençlik, kendi mücadelesini halkının mücadelesinin bir parçası olarak gördü. Kılavuzları ise sosyalizmdi. Bu kılavuzu öyle kolay bulmamışlardı, uzun zaman sormuş, sorgulamış, tartışmışlar ve böyle karar kılmışlardı.

18 Ekim 1970'de toplanan Dev-Genç Kurultayı'nda Dev-Genç'in yaratılmasında ve geleneklerinin oluşturulmasında büyük payı olan önemli bir konuşmacı vardı. Konuşmacının o gün, o kurultayda yaptığı konuşma da son derece önemliydi. O konuşmacı **Mahir Çayan**'dı; kesin bir ideolojik hesaplaşmadan çıkmış-

tı ve o gün, Mahir, Türkiye devriminin yolunu müjdeliyordu Dev-Gençliler'e.

19 yıl sonra, 8 Ekim 1989'da, Dev-Gençliler, geleneklerine sahip çıkmanın onuruyla Dev-Genç'in 20. yılını kutlamak için İstanbul Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda toplanmışlardı. O gün, o salının da önemli bir konuğu vardı. Kendisi

demirparmaklıkların ardındaydı fakat sözüyle, sesiyle oradaydı. **Dayı**'ydı o konuk. "*Bir Dev-Genç'imiz var!...*" diyordu Dev-Genç'in tarihteki yerini sabitlemesine...

"*Selam olsun, sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde, fabrikalarda savaşan Dev-Genç'e! Ve selam olsun, üniversite bahçesinde, 1 Mayıs Meydanı'nda, fabrika önünde, gecekonduda yüreklilikle savaşan Dev-Genç'lilere!...*"

Selamı elbette ve çoktan hak etmekteydi Dev-Gençliler. Herşeye rağmen o isime sahip çıkmışlar, onu o günlere getirmişlerdi.

Dayı'nın gönderdiği o mesajı, bugün şu şekilde tekrarlamak istiyoruz: **Gençler, "Bir Dev-Genç'iniz var; kıymetini iyi bilin".**

Mahir de bir Dev-Gençliydi, Dayı da. Yalnız onlar değil; 1970 Aralığında Parti-Cephe'yi oluşturanların, 1974'lerden itibaren Mahirlerin mirasını sahiplenerek devrimci hareketi oluşturanların büyük bölümü Dev-Genç'tendi.

Tarihte, bir devrimci hareketin yaratılmasında bu kadar büyük payı olan, halkın kurtuluş mücadelesine bu kadar önder kadro ve militan yetiştiren, toplumun ve tarihin derinliklerine bu kadar kök salan başka bir gençlik hareketi yoktur veya enderdir; Dev-Genç işte böyle özgün ve özel bir gençlik örgütlenmesidir.

Üniversitelerden liselere uzanan bir örgütlülüktür Dev-Genç.

Okulların ve ülkenin yönetiminde gençliğin sözünü söyleyen bir örgütlülüktür... Gençliğin dayanışmasını, birliğini sağlayan bir örgütlülüktür; bir tek okula, bir tek gence saldıranlar onu karşısında bulmuştur... Dev-Genç, gençliğin ekonomik, akademik, kültürel sorunlarının çözümüdür... Dev-Genç gençliğin **kimliğini kazanmasıdır**; kimliksizleştirmeye karşı gençliğin biz varız deyişidir... Gençlik, **bu gücü yeniden kazanmalıdır**; bunun yolu, kendi örgütlenmelerini güçlendirmekten geçiyor.

“Sorunlu değil, sorumlu gençlik” diyordu Dev-Genç’e ilişkin bir yazının başlığında. Evet, tam da böyledir Dev-Gençlilik. Ve bugün ülkemizin, halkımızın böyle bir gençliğe ihtiyacı vardır.

DEV-GENÇ, örgütlülükte ısrardır; çünkü örgütsüz gençlik, hiçtir!

12 Mart cuntası döneminde Dev-Genç kapatıldı, bir çok yöneticisi, üyesi işkencelerden geçirildi, tutuklandı. Fakat 12 Mart’ı izleyen ilk yıllarda mücadele alanlarına **ilk çıkan** da, kendi örgütlenmelerini yeniden **ilk kuran** da yine Dev-Gençliler oldu.

12 Mart sonrasının ilk kitlesel gençlik örgütü olan İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (İYÖKD), Dev-Gençliler’in önderliğinde kuruldu. 1973’ün Kasım’ında kurulan İYÖKD, kurulmaz anti-faşist mücadelede de, gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde de kısa sürede gençliğin önderi ve çekim merkezi oldu.

İYÖKD, tarihsel gelişim içinde **“Dev-Genç’in ikinci doğuşu”** olarak da adlandırılır ki, bu doğum, Dev-Gençlilerin vazgeçmeyen iradesinin ifadesidir. Oligarşi Dev-Genç’i öldürmeye çalıştıkça, Dev-Gençliler, yeni doğumlarla karşılık verdiler. Ve bunun sonucudur ki, adeta ölümsüzleşti, yenilmezleşti Dev-Genç; hiç yok olmadı!

Dev-Gençliler, 1976 Kasım’ında Devrimci Gençlik Dernekleri

Federasyonu’nu (DGDF) kurdular.

Temmuz 1978’de Devrimci Gençlik **Federasyonu (Dev-Genç)**,

1991 Nisan’ında Türkiye Öğrenci Dernekleri **Federasyonu (TÖDEF)**

2004 Haziran’ında Gençlik Dernekleri **Federasyonu (Gençlik Federasyonu)**’yla devam etti gençliğin örgütlenmedeki ısrarı.

Dev-Gençlilik, her koşulda boyun eğmemektir. Her koşulda mücadeledir. Hangi durumda olursa olsun örgütlülüğü savunmak ve yaratmaktır.

Böyle olduğu içindir ki, Dev-Gençliler, 39 yılın hemen her kesitinde örgütlü oldular. O örgütlülüklerin kimi kapatıldı, her türlü baskılara maruz kaldı, ama Dev-Gençliler yine de yaşattılar Dev-Genç’i.

Elbette şunu özellikle belirtmek gerekir ki, gençlik, her dönem Dev-Genç anlayışını demokratik alanda gençlik derneklerinde, federasyonlarında sürdürmeye çalışsa da bu mutlak bir şey değildir. Bunun koşullarının olmadığı dönemlerde de Dev-Gençlilik yok olmamıştır, ortadan kalkmamıştır.

Çünkü Dev-Genç sadece bir örgütlenmeyi ifade etmez; sadece bir derneğe, federasyona indirgenemez. Dev-Genç, bir anlayıştır, bir gelenektir, Dev-Gençlilerin eskiden beri çok kullandığı bir deyimle “bir ruh halı”dır. Dev-Genç’i bir anlamda da işte bu yüzden yok edememişlerdir.

Sıkıyönetim, cunta dönemlerinde olsun, derneklerin sık sık polis tarafından basıldığı, dernek üyelerinin gözaltı ve tutuklama terörüne maruz bırakıldığı hükümetlerin yönetimi altında olsun, açık tek bir dernek bırakılmadığında dahi, Dev-Genç örgütlenmesi devam etti.

Bazen adı değişti, bazen ülke çapında farklı federasyonlar kuruldu, ama aslında hepsinin temelinde yine Dev-Genç vardı. Hepsinin taşları, tuğlaları, Dev-Genç’in harcıyla karılmıştı. Dev-Genç, her ko-

“Bugün belki faşizmin saldırılarına karşı güçlü bir anti-faşist direnişi örgütlediğimiz için oligarşi bizi yargılıyor; ama bu tarih, önünde bizlerin haklılığını asla gölgelemez... Bizler, gençliğimizin bu mücadelesinden ancak gurur duyuyoruz.”

Devrimci Gençliğin mücadele tarihinde, anti-faşist işgaller vardır, sokak çatışmaları vardır, bojkotlar, yürüyüşler, gösteriler vardır.

Devrimci Gençliğin eylemlerinin her biri, Devrimci Gençliğin cesaret, azim ve kararlılığının, halkın mücadelesine olan bağlılığının eseridir. Ve bunların tümü ülkemiz gençliğinin şanlı mücadele tarihini oluştururlar. Biz bu tarihe bağlıyız ve bu tarihin her koşuldaki savunucusuyuz.”

(Dev-Gençliler’in, cunta mahkemelelerinde yaptığı savunmadan, Haklıyız Kazanacağız, syf. 93-94)

şulda kendini yeniden yaratabilmektir.

Dev-Genç, örgütlülük konusunda, gençliğin sorunları ve çözümleri konusunda geniş bir tarihi tecrübeye sahiptir. Bu tecrübe, gençliğin bugünkü sorunlarının çözümüne de ışık tutacak bir tecrübedir. Her Dev-Gençli, gençlik kitlelerine giderken, bu tarihsel tecrübeyi öğrenmiş ve özümsemiş olarak gitmelidir. O zaman hem kendileri gençlik kitlelerini, hem de gençlik kitleleri onları daha iyi anlayacaktır.

DEV-GENÇ ruhu ve Dev-Gençli adını taşımanın onuru!

Dev-Genç’liler, 1978’de DGDF’yi kurmalarının ardından yayınladıkları Dev-Genç dergisinde şöyle diyorlardı:

*“Ülkemizde... sınıf mücadelesi her geçen gün daha da keskinleşip yeni yeni boyutlar kazanmaktadır. Dev-Genç’in yeri bu somut mücadele içinde **halkının yanında yer almak** olmalıdır. Üniversitelerde, gecekondu mahallelerinde, fabrikalarda, köylerde verilen mücadeleye devrimci gençliğin mücadelesinden... bağımsız bir mücadele gibi değerlendirilemez.”*

1969’da Dev-Genç’in kuruluşunda kabul edilen tüzüğü hatırla-

yın. Anlayış aynıdır, ruh hali aynıdır. Her koşulda örgütlülük, her koşulda direniş, her koşulda halkının yanında olmak.

Gençlik, onun tarihinden, birikimlerinden, sorunların çözümüne dair sunduğu örneklerden öğrenmesini bilmelidir mutlaka.

Dev-Genç'in adı, hakedilmiş bir addır. Tarihteki yeri, gençliğin dinamizmiyle, kanıyla, canıyla kazanmıştır. Ülkemiz tarihinin Dev-Genç'in varolduğu 39 yıllık döneminde, Dev-Genç, üniversitelerdeki, liselerdeki akademik, demokratik mücadelede olsun, faşizme karşı mücadelede olsun, hep en önde olmuştur.

Dev-Gençliler, işçinin yanında dırlar, yoksul köylülerin yanında dırlar, gecekonducuların yanında dırlar. Dev-Gençliler'in grev çadırlarına, tarlalara, yoksul kondu inşaatlarına gittiklerinde nasıl karşılandıklarını bilmek, halkın onlara verdiği değeri görmek bile, tek başına Dev-Gençli olmak için yeterli nedendir.

Dev-Gençlilik bir genç için taşıyacak en onurlu sıfatlardan biridir. Elbette bu sıfatı taşıyabilmek için o geleneği, o mirası omuzlamak gerekir; cüret, fedakarlık gerekir.

1960'ların ikinci yarısında da, 1970'li yıllarda da sosyalist düşüncenin Anadolu'nun dört bir yanına taşınmasında, devrimci örgütlenmelerin yaygınlaşmasında gençliğin, özel olarak da Dev-Gençliler'in çok özel bir rolü olmuştur. Sadece bu bile, Dev-Genç'in ülkemize, halkımıza kazandırdıklarının önemini, büyüklüğünü göstermeye yeter.

Bir **gençlik ordusu** düşünün; bir araya geliyor, örgütleniyor, bilinçleniyor, sonra bu ordu emekçi, militan gruplar halinde Anadolu'ya yayılıyor ve sosyalizmin ışığını, devrimin coşkusunu oralara taşıyor. Bir gençlik ordusu düşünün; fabrikalara, gecekonduculara yayıyor örgütlenmesini, **"işçi, köylü, öğrenci gençlik, Dev-Genç'te birleştik"** sloganını yaratıyor mücadelesi ve örgütlenme-

siyle. Bir gençlik düşünün ki, yaşlısı gençlikle halk, Dev-Gençliler'i kendilerinin öğretmeni, yol göstericisi olarak kabul ediyor.

Bir ülkenin gençliği için bundan büyük onur ve gurur olabilir mi?

Gençlik **DEV-GENÇ**'le güçlenir, **DEV-GENÇ**'le kazanabilir

Gençliğe yönelik her tür saldırı, Dev-Genç'in gündemi olmuştur. Okulların kışlaya dönüştürülmesi, okullardaki polis işgali, eğitim sistemindeki hak gaspları, yozlaştırma saldırıları, Dev-Genç hepsinin karşısına çıkmıştır. Bu mücadelelerden bazen sonuç alınmış, bazen alınamamıştır. Ama Dev-Genç mücadeleden hiçbir koşulda vazgeçmemiştir.

Sivil faşist terörün gençliğe yönelik saldırıları, dönem dönem artıp azalsa da, hiç yok olmamıştır. Ve gerek 1980 öncesinde, gerekse de 1980'lerde, 90'larda, 2000'lerde **faşist terörün karşısında** hep en önde Dev-Gençliler vardır.

Ve yine tarih tanık ki, ülkemizdeki **anti emperyalist** mücadelenin her döneminde, Dev-Genç'in büyük bir rolü olmuştur.

12 Mart sonrasının ilk örgütlenmelerini yaratanlar oldukları gibi, **12 Eylül'ün** yarattığı apolitikleşmeyi, suskunluğu kıran, örgüt-süzlüğe son veren de Dev-Gençliler olmuştur.

YÖK'e, üniversitelerdeki cunta düzenine karşı mücadelenin önderi de Dev-Genç olmuştur. Dev-Genç'in bu rolünü görmek için mesela, 1990 Kasım'ında gerçekleştirilen boykotu hatırlamak yeter. Tam **40 ilde**, onbinlerce öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilen boykot, gençliği, "kuru kalabalık" olmaktan çıkarıp güç haline getirmenin en önemli aşamalarından biridir ve bu boykotun tek önderi, örgütleyicisi Dev-Genç'tir.

1960'ların ikinci yarısında FKF'nin, Dev-Genç'in çağrısıyla örgütlenen boykotlardan, Aralık 1974'de Yıldız İYÖKD'ün çağrısı-

yla gerçekleşen boykota, 1980 Ekiminde, yani 12 Eylül cuntasının yeni işbaşına geldiği bir dönemde işkencede katliamları protesto etmek için İTÜ'de Dev-Gençliler'in çağrısıyla yapılan ve İTÜ'nün bütün öğrencilerinin katıldığı bir günlük boykottan, YÖK'e karşı defalarca yapılan genel boykotlara kadar, bu tarihi hatırlamak, gençliğin ülkemizdeki en güçlü çıkışlarının Dev-Genç'le birlikte gerçekleştiğini göstermeye yeter.

Şunu da eklemek gerekir ki; anti-faşist mücadelede, anti-emperyalizm bayrağının dalgalandırılmasında, akademik haklar için mücadelede, yani mücadelenin konusu ne olursa olsun, Dev-Genç bu mücadeleyi, militan bir çizgide sürdürmüştür. Dev-Genç, sol görünüm altında pasifizmin, statükoculuğun, teslimiyetçiliğin hakim kılınmasına, savunulmasına hiçbir dönem izin vermemiştir. Bu anlayışları savunan kesimlerin karşısına çıkmıştır.

1960'ların sonlarının Dev-Genç'i, 1970 sonrasının İYÖKD ve İYÖD'ü, 1978'in DGF'si, '90'lı yılların TÖDEF'i, 2000'li yılların Gençlik Federasyonu, bütün bu yıllar boyunca oligarşinin hedeflerinden biri olmasına, pek çok baskıyla karşı karşıya kalmasına rağmen, gençliğin örgütü, yol göstericisi olmaya devam etmişlerdir.

Dev-Genç, 39 yıldır, belli bir devrimci anlayışla, belli bir devrimci gelenekle birlikte varolmuştur. Bu anlayış ve gelenek olmaksızın Dev-Genç böylesine bir kalıcılık kazanamazdı.

Dev-Genç'le büyük eylemler yarattı gençlik. Ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihi açısından hiç de küçümsenmeyecek kazanımlar elde etti, zaferler kazandı. Gençlik, Dev-Genç'iyile yeni zaferler kazanabilir. Gençlik, milyonlarca öğrencinin iktidarlar tarafından yok sayılmasına Dev-Genç'le son verebilir. Gençlik, Dev-Genç önderliğinde mücadelesini büyüterek, 70 milyon halka "işte böyle gençlerimiz var" diyerek umut ve moral olabilir. Olmalı da. Halkımız ve ülkemiz gençliğimizden bunu bekliyor.

'Her şeyimizi doğrular üzerine oturtmalıyız.'

Bazı insanlar vardır, bütün yaşamı bir satır doldurmazken bazı insanlar vardır ki, bir günü kitaplara sığmaz. Ve her gün yeni destanlar yazar. Ahlakın, erdem, direncin ve umudun sembolü olur.

Bizim Dayımız tüm bu güzelliklerin ötesinde, güzelliklerin bütünü ve toplamıdır. İşte bizler böyle bir insanın öğrencileriyiz. Gururumuz, direncimiz, kararlılığımız bundandır.

Bir gün bir genel kurulda işbirlikçilere karşı takındığım tavır sonucunda, işbirlikçilerle yumruklaştık. Yarım saat sonra genel kurul salonuna onlarca arkadaşımızın geldiğini gördüm. Şaşırılmışım. Nerden haberleri oldu da bu kadar insan kısa bir zamanda nasıl bir araya geldi diye düşünürken arkadaşlar yanıma geldiler. Şaşkınlığımı gizleyemeden arkadaşlara "nerden haberiniz oldu da hemen geliniz" diye sorunca, "Orasını karıştırmaya buraya gelmemiz istendi ve geldik" deyince şaşkınlığım daha da artmıştı.

Bir müddet sonra gerçeği öğrendiğimde sevincimden ağlamıştım. Genel kuruldaki kavgamızı, televizyonların büyük bir bölümü son dakika haberi olarak vermiş, Dayı haberleri izleyince hemen arkadaşlardan genel kurula gitmelerini istemiş.

Düşünün öyle bir önder ki gözü

“**Başkanlık, yarı başkanlık burjuvazinin kültürüdür. Ben sizin yoldaşınızım.**”

“**Birbirimizin eksikliklerini yanlışlıklarını eleştirmez isek, eksik ve yanlışlıklarımızı görmezden gelir isek birbirimize iyilik değil kötülük yapmış oluruz.**”

“**Devrimi her an içinizde yaşamalısınız... her şey beyninizde başlar ve beyninizde biter.**”

kulağı hep ailemin üstünde, binlerce kilometre uzakta olmasına rağmen her şeyimizi görüyor ve duyuyordu.

Birkaç gün sonra telefon geldi. Belirlenen saatte’da olmam istendi. Çok uzak bir bölgede olmama aldırılmadan yola koyuldum. Kaza yaparız yapmayız düşünmeden çok hızlı bir şekilde bölgeye ulaştım. Arkadaşım, "Birazdan telefon gelecek." dedi. Kimden diye sorunca "Birazdan öğrenirsin" dedi.

Telefondaki ses çok yumuşak ve şefkatli üslupla "Merhaba, nasılsın?" diye sordu. Dilim tutulmuş cevap veremiyordum. O kim olduğunu belli edecek bir şey söylemişti ama ben heyecanımdan öylece donup kalmıştım. Aynı ses aynı yumuşak şekilde "Haydi toparla kendini" demesiyle birlikte, "Bağışla çok heyecanlıyım" diye cevap verdim.

Kısa bir zaman sonra koyu bir sohbete girdik. Çalışmalarım ile ilgili bilgi alıyor ve beni aydınlatıyordu: "Seni tasfiye edebilirler dikkat et. Oyunlarını bozman için çok insana ulaşır bire bir konuşarak haklılığımızı ve meşruluğumuzu anlatman gerekiyor. Aksi takdirde kaybederiz."

Sözleri beni kamçılıyordu. Hele hele "kaybedersin" değil de "kaybederiz" sözleri hala kulaklarımda çınlıyor. Büyük ailemiz ve halkımız için çok çaba sarf etmeliydim. Bu sorumluluk içerisinde gece gündüz demeden il il, mahalle mahalle, ev ev insanlarla görüşerek, üstümüzde oynanan oyunu anlatarak işbirlikçilerin oyunlarını boşa çıkartmıştık.

Bir süre sonra, hayatımda belki de en çok istediğim şeylerden biri gerçekleşecekti...

*

... Evdeyiz, içim içime sığmıyor yerimde oturamıyordum. Evdeki arkadaş heyecanımı yatıştırmak

için sürekli çay, kahve gibi içecekler getiriyordu. Dayı birazdan gelir demeye kalmadı tam o esnada

geldi gülümseyen bir yüzle. Şefkat ve sevgi dolu gözlerle insanın içini ısıtıyordu. Dayı "Hoşgeldin nasılsın?" diyerek beni kucakladı. Öyle mutluydum ki, Dayımızı kucaklamıştım. Önderimiz, ağabeyimiz, babamız, her şeyimizdi. Karşılıklı bir masaya oturduk. Sohbet içerisinde Dayı, "Biliyor musun seni Sinan (Sinan Kukul) keşfetti. Senin için o, bu işin üstesinden gelir demişti. Onu yanılmadığına hepimiz çok sevindik." dedi. Sözleri, şefkatli sıcak gözleri, gülümsemesi bana apayrı bir güven veriyordu. İçimden "böyle bir ailede olmak benim için mükâfatların en güzelidir." diye düşünüyordum.

Dayı bir ara ayağa kalktı, ben de hemen ayağa kalktım. Bunu fark ettiğinde tekrar oturdu. Süreci konuşuyor, düşüncelerimizi alıyordu. Tekrar ayağa kalkınca ben yine ardından ayağa kalktım. Bana oturmamı işaret etti. "Başkanım sen oturmadan ben oturmam" dememle birlikte öfkeli bir ses tonuyla hiç unutmayacağım bir ders verdi o gün. Dedi ki: "Ben başkan değilim, başkanlık, yarı başkanlık burjuvazinin kültürüdür. Ben sizin yoldaşınızım. Siz sendikacılarıdaki bu kültür bizim kültürümüz değildir. Birbirinizle adınızla hitap edeceğinize herkes birbirine başkan diyor. Bize ait olmayan bu kültürden hemen arınmalısınız. Sınıf önderi, halk önderi olan insanların böyle bir zaafın içinde olmaları kabul edilemez. Mevcut unvanınıza yasalar, başkan diye dayatabilir. Ancak bizler anti-demokratik yasaların dayatmasına değil halk gerçeğimizle ve sosyalist kültürümüzle hareket etmeliyiz..."

Dayımızın, önderimizin ağzından çıkan her söz beynimde kurşun etkisi bırakıyordu. Böyle bir zaafın içinde nasıl olabildik, burjuva kültürüne nasıl adapte olduk?

Birbirimize başkan diye diye bazı arkadaşlarımızın adını bile unutmuştuk. Hiç ama hiç fark etmediğimiz ve hatta doğru olarak gördüğümüz bu zaafımızı önderimiz bize gösteriyordu. Nasıl da utanmışım, ancak bir o kadar da mutlu olmuştum. Ani bir hareketle Dayı'nın ellerinden tuttum. Beni aydınlatan eleştirilerinden dolayı teşekkür ettim.

Dayı *"bana teşekkür etmen bir incelik. Ancak bizler, birbirimizin eksikliklerini yanlışlıklarını eleştirmeden seker, eksik ve yanlışlıklarımızı görmezden gelir isek birbirimize iyilik değil kötülük yapmış oluruz. Başka türlü dost olamayız, aile olamayız. Her şeyimizi doğrular üzerine oturtmalıyız."* sözleriyle cevapladı teşekkürümü.

Daha sonra ülke sorunları ve diğer ideolojilerle olan ilişkilerimiz üzerine sohbet ettik. Gazi direnişinden örnek verdi. Arkadaşlarımızın orada yarattığı kahramanlıklardan ve cüretten uzun uzun söz etti. Beynime kazıdığı konulardan biridir. Ve hiç unutamadığım, özellikle ısrarla şu sözleri tekrar tekrar söyledi: *"Devrimi her zaman çok yakınınızda hatta ensenizde bir nefes gibi hissedeceksiniz. Gazi olayları ülkemizde büyük bir olay yaratmıştır. Bu hareketlerden çıkaracağımız çok dersler olmalı. Bakın protesto eylemleri birkaç il ile sınırlı kalmasaydı eğer, bu çatışmaları bizler 25-30 ile taşıyabilseydik devrim mücadelesini ve örgütlenmesini daha ileriye taşıyabilirdik. Ülkemiz bu tür olayların her an yaşanacağı bir ülkedir. Bu gerçeklerden hareketle devrimi her an içinizde yaşamalısınız ve yaşatmalısınız. İnsan beyni dünyanın en gelişmiş bilgisayarından daha donanımlıdır. Beyninizden neyi isterseniz size vermeye hazırdır. Korku isterseniz korku verir, cesaret ister-*

seniz cesaret verir. Onur, ahlak, erdem ne isterseniz vermeye hazırdır. Şunu hiç unutmamalısınız, her şey beyninizde başlar ve beyninizde biter."

Dayımız, önderimiz tam bir derya gibidir. Beni eleştirdikten sonra karşısına alıp bir ağabey, bir baba şefkati ile gözlerime bakıp gü-

lümsemesi, her şeyi anladığımı hissedene kadar tekrar tekrar anlatması, yaşamım boyunca unutamayacağım duygulardır.

Onun ölümüne asla inanmamıştım. Katafalkın başında nöbet tutarken sürekli ona bakıyordum; o sade, o temiz, o gülümseyen yüzünden hiç bir şey kaybetmemişti, bir baba şefkati ile bize bakıp gülümsüyordu. Kulaklarımda hala onun sesi yankılanıyor.

Dayımız, önderimiz sen bir der-yasın, bizim fenerimizsin hep ama hep öyle kalacaksın. Gönlümüzde yüreğimizde hiç ölmeden yaşayacaksın. Elimizde bayrak dilimizde şairsın. Senin özlemlerini öğrencilerin olarak bizler gerçekleştireceğiz. Senin sesinle, senin nefesinle ve senin ışığınla halkımıza bağimsız ve sosyalist bir ülke armağan edeceğiz. Seninle onurluyuz, seninle gururluyuz.

Her yerde ve daima Dayı'mızın rehberliğinde

Faşizm; biliyorum tek suçlu var, o da sensin. Çektirmedeğin acı, yapmadığın işkence ödetmediğin bedel kalmadı.

Bunca erken, bunca zamansız, dayımız umudumuzun sonsuzluğuna karışmışsa, tek suçlusun sensin. Bunun için ödeyeceğin bedel de büyük olacak. Kork biz'den! Çünkü görülecek hesabımız! Ve bilesin tarihin çöplüğüne karışıp yok olmadan, haketiğin yere gömülmeden kapanmaz bu hesap! Bitmez bu kin, bu öfke. Korksun emperyalizm de! Öfke ve acı dağının yücesinde ateşler yaktık! O güne dek, kıvılcık bayraklar nehrinin Dayı'mızın önünden muzaffer geçişine dek de sönmeyecek o ateş...

Bak dağ doruklarına, gecekondu sokaklarına, şehrin meydanlarına... iyi bak! Her gördüğün birer Dayı'mızdır şimdi bilesin! Ondan büyük olacak hesaplaşmamız! Latin halklarının dediği gibi, "gidenler anılarını ve deneyimlerini birlikte götürmezler onları sonrakilere devrederler" İyi bak, Dayı'yı göreceksin her köşe başında! Her zamanki bilgeliğiyle...

Dün nasıl, öğretmenimiz, baş komutanımız, sesimiz, soluğumuz, attığımız adımımız, tutan kolumuz, gören gözümüz olmuştusa bugün de öyle olacak. Direncimiz, umudumuz, bilincimiz, düşmana kinimiz olmaya devam edecek! Dün bize ve halklarımıza nasıl kurtuluş yolunu gösterip önderlik ettiyse öyle önderlik etmeye devam edecek.

Dün olduğu gibi bugün de onun yarattığı değerlerle, kavgayı büyüteceğiz. Çünkü, gerçekte biz hiç ayrılmayacağız. Her zaman ve daima Dayı'mızın rehberliğinde "doğru gördüğümüz bu yolda sonuna kadar yürüyeceğiz"!

En kıymetli hazinemiz

Bir gecekondu, bir kitabın sayfalarından ya da sokakların caddelerle kesiştiği yerlerden başımızı kaldırıp etrafımıza, dünyaya baktığımızda gıpta ettiğimiz şeyler vardır. Bilimdeki gelişmelerden tutun da bir halkın yürüttüğü mücadeleden kazandığı zaferlere kadar...

Bununla birlikte kendimizi şanslı saydığımız şeyler de vardır; ki onlar sayesinde er ya da geç gıpta ettiğimiz her şeye kavuşacağızımıza inanır ve gururla bakarız dünyaya. “Bekle bizi, yürüyoruz, biz de geleceğiz, bilinmezliklerini keşfedip sınırlarını zorlayacağız” deriz inançla... Önceleri belli belirsiz bir his şeklinde ortaya çıkan gurur ve inanç kaynağı, zamanla ete kemiğe bürünür ve adını koyarız; önderliktir bu.

Yarılan kuşatmalarda, engellerin aşılmasında, sağa sola yalpalamayan ideolojik çizgide, sessizliğin ortasında yükselen bayrakta varlığını hissederiz. Bilir ve inanırız ki, bulunduğumuz noktadan hedefimize uzanan bir zafer köprüsü kurulacaktır, yarı yolda kalınmayacaktır, başka halkların acı tecrübeleri tekrar edilmeyecektir. Boş bir inanç değildir bizi yürüten. Yaşadıklarımızın güvene, güvenin inanca dönüşmesidir; ve inanç zaferin harcıdır.

Önderi yaratan halktır, halkın mücadelesidir. Bu yüzden her ikisi et ve tırnak gibidir, birbirinden ayrılmazlar. Ama bu tarihi birliği bozmak ister egemenler. Yalan en büyük silahları olur. Gazeteler, televizyonlar ise yalanın kürsüsü...

Bizse gerçeğin ve bilimin gücüyle kuşandığımız oranda güçlüyüzdür. Yalan kürsüsünden kurulan cümlelere ihtiyatla yaklaşırız bu yüzden. Defalarca örgütümüze ve önderliğimize yönelik spekülasyonlar gerçekmiş gibi sunul-

muş, olmayacak işlerle isimlerimiz yanyana kullanılmıştır. Dayının yaşamını kaybettiği-

ne dair haberlerin ise haddi hesabı yoktur. 12 Ağustos günü yine böyle bir haberi duyduğumuzda, ihtiyatı elden bırakmadık. Öğle haberlerini izleyen arkadaşımız haberin içeriğini anlatınca, yeni bir psikolojik savaş haberi diye düşündük. Kuşkusuz önderler de doğanın kanunlarından muaf değildir. Bunu biliyorduk, her canlı için geçerli olan doğa kanunları Dayımız için de geçerliydi. Ama bunun gerçek olması için henüz erken olduğunu düşünüyorduk. Hatta yaşı üzerine sohbet ettik, 55-60 arası olsa gerekti. 12 Eylül zindanlarında, Ölüm Oruçları'nda, sürgünde geçen yılları düşünsek de ölümle onu yanyana getiremedik...

Günlük yaşam programımız devam ediyordu. Yürüyüşü toplu okuduk öğleden sonra. Bir yandan da “Üretmek Direnenler” sergisi için eliş yapıyorduk. Ve akşam haberleri başladı. Önce geçmiştekilere benzer bir haberdizlemediğimiz. Ama sonra avukatını, ailesini ekranda görüp, onların ağzından duyunca haberin gerçek olduğunu anladık. Ve o saatten sonra adeta ekrana kilitlendik. Haberdan habere, kanaldan kanala geçerek daha fazla ayrıntı yakalamaya çalıştık. Kameranın anlık bir hareketiyle dışarıdaki bizleri gördük. Onların gözlerinde kendi duygularımızı okuduk. Haber netti, böylesi bir durumda bile yalanlar sıralamaktan medet umanlar vardı. Doğrusu şu ki, bizi o anda haberin gerçek boyutu ilgilendiriyordu, o

artık yoktu; adını haykırırken, sol yumruklarımızı havaya kaldırdığımız, varlığıyla kendimizi şanslı hissettiğimiz Dayımız... Son nefesini vermişti yurdundan uzakta. Ama işte onun emeği, yarattıkları, idealleri vardı bizde ve her yerde. Bu inançla gecenin karanlığında onun ölümsüzlüğünü haykırdık dünyaya, emeğinin olduğu her şeyi yaşadığını ilan ettik.

Ertesi güne, “Haklıyız Kazanacağız”la başladık. Ki dilimizde slogan olan, dilimizde marşa dönüşen onun sözüydü.

Sabahtan hazırlıklara başladık. Defterlerden, kitaplardan şiirler, belleklerimizden yürüyüşün yine onun rehberliğinde süreceğini haykırarak marşlar seçtik. Hazırlıklar sessiz bir koşturmaya içinde sürüyordu. Yüreğimizde fırtınalar kopuyor, yeniden yeniden duyduğumuz haberin gerçekliğini soruyorduk kendimize. Evet gerçektir, kabul etmesi kolay olmasa da.

Ölüm ve yaşam iç içeydi ve bunu en iyi bizler biliyorduk. O günkü gazetelerde 11 Ağustos'un 10 yıllık bir savaşın son noktası olduğunu okuyup iradi bir sürecin işlediğini, önderimizin son günlerine kadar görevinin başında olduğunu öğrendik.

Öğleden sonra saygı duruşuyla başlayan anma programımız marşlarımızla, şiirlerimizle devam etti. Cenaze nereye defnedilecek, ülkeye girişinde sorun çıkaracaklar mı merak ediyor, her şeyin ona yaraşır olacağına güveniyorduk. “Ölümü dahil herşeyi planladı” de-

niyordu açıklamada. Her ihtimalin düşünüldüğü apaçık işte, yine de merak etmekten kendimizi alamıyorduk. O gün de haykırdık Dayımız'ın ölümsüzlüğünü, defnedileceği güne kadar ve elbette sonsuza kadar da haykıracaktık.

Perşembe gününün gazetelerinde cenazenin uçakla geleceğini okuduk. Öyleyse cenaze töreni gecikmezdi ki, çok geçmeden cuma günü defnedileceğini öğrendik. Biz de aynı saatlerde burada tören düzenlemeye karar verdik. Dostları davet ettik. Okuyacağımız şiiri, söyleyeceğimiz marşı seçme konusunda başka bir zorluk da vardı. Şiirler vardı duygulu ve içten, marşlar vardı coşkulu, ama yetmiyordu o anki duygularımızı anlatmaya. Bu an, yeni türküler, yeni şiirler, yeni marşlar istiyordu. O türkülerini, o şiirleri çok beklemecektik.

Yurtdışındaki anma töreni, havaalanındaki karşılama, cenaze aracının Gazi Mahallesi'ne doğru yol alışı, Gazi'deki karşılama, cemevinde tutulan nöbet... Sanki her anında ordaymışız gibi. Nihayet önderimiz vataniyle buluşuyor, uğruna yıllarca mücadele ettiği halkının içinde şimdi. Başka türlü düşleştik halbuki, devrim meydanında karşılayacaktık onu, o bize seslenecekti. Söz veriyoruz bir kez daha; **"o günü getireceğiz!"**

Havalandırmada yapacağımız tören için, gereksiz herşeyi kaldırıp çiçeklerin arasına bir masa yerleştiriyoruz. Masada onun karakalem bir çizimi var ve hemen yanında aynı boyutlarda Mahir'in portresi ve altında önderimizin Sabo'yla çekilmiş fotoğrafı. Henüz sabahın erken saatleri, sarmaşığın koyu pembe çiçekleri diriliğini koruyor, o çiçeklerle süslüyoruz fotoğrafların etrafını. Rüzgar esiyor bir yandan yerleştirdiğimiz her şeyi yerinden etmek istercesine. Ama biz daha inatçıyız, ne rüzgarlar, ne fırtınalar gördük.

Saat 11'e geldiğinde yoldaşımız saygı duruşuna davet ediyor bizi; ayaktayız yumruklarımız sı-

kılı. And içiyoruz içimizden, anısını devrime taşıyacağız.

Metin okunuyor sonra:

"... Ve bizler ne kadar kıymetli bir hazineye sahip olduğumuzu biliyoruz. Bu duygularla onun açtığı yoldan, onun işaret ettiği yönde, onun mücadelelerini rehber edinerek her güçlüğü yeneceğimize, devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacağımıza söz veriyoruz..."

Cümleler sıralanırken, onu ön-

HEPSİNİN TOPLAMI...

**Bakışların işaret ediyor,
Dağların ardındaki müjdeyi;
Kadim zamanların
cümle isyancılarının
Kıvılcımlarını yüklenmiş gözlerin**

**Seni anlatmak görevdir
Maişet derdinden başını
kaldıramayıp
Umarsızlığa düşenlere
Umar bizde diyebilmek
Aldatılmış milyonlara...**

**Üreten, yaratan nasırlı ellerin
Yorgun omuzların sahiplerini
İsyan ordularına çevirmek
Her babayiğidin harcı değil
Farkındayız**

**Bizim harcımız olmak zorunda
Yoksa sürüp gidecek
Bu acılar kahpelikler saltanatı.**

**Uzun olsa da yolumuz
Hep onurla yürünecek biliyoruz..
Aldığımız her nefeste
Halayda, barda
horonda, zeybekte
Doğumda, düğünde, ölümden
Yaşamın tam ortasında
Salladığımız al mendil olacakmışın
Acılarımız yolluğumuz
Mirasın umudumuzdur
Hepsinin toplamı olan
Seni çok seviyoruz...**

**Kırıklar 1 No'lu F Tipi
Özgür Tutsaklar**

derleştiren süreçler canlanıyor gözümüzde. Bildiğimiz ve bilmediğimiz ayrıntılarıyla devrim için ve devrim içinde geçen 38 yıl... Okunan cümleler duygularımıza tercüman oluyor:

"O onur ve gurur kaynağımız, rehberimiz, öncümüz olmaya devam ediyor.."

"Bu yüzden ağıtlar yakmıyor, gözyaşı dökmüyoruz... çünkü ondan bize kalan büyük bir miras var. Önderleri yaratan direngen ve umutlu bir halkımız var.. Partimiz, Cephemiz var. Cüret ve iddiamız var, devrim yürüyüşümüzü zafere taşıyacak yoldaşlarımız var.. ve elbette her daim yanımızda hissedeceğimiz önderimiz Dayımız var.."

Metin bitiyor, marşlar başlıyor. "Reber" diyoruz, "Selam Olsun" diyoruz. Yan havalandırmadan bir şiir yükseliyor: **"Akın var akın..."**

Bir başkasından Kürtçe ezgiler yayılıyor **"Ey şehid"** sözlerinin anlamını bilmesede hepimizi derinden etkiliyor ezgi.

Gazi'de cenaze töreninin başlayacağı vakit gelirken, havalandırmadaki törenimizi bitiriyoruz. Kırmızı bayrakların dalgalandığı Gazi sokaklarına gururla bakıyoruz, cenazeyi İstanbul'un gecekondularından, Anadolu'nun farklı illerinden gelen halkımıza yoldaşlarımıza gururla bakıyoruz. Orada genç yaşlı, kadın, erkek, işçi, memur, işsiz, ev kadını, öğrenci, çırak, her yaştan, meslekten halk var; önderliğini sonsuzluğa uğurluyorlar.

Önderler kolay çıkmıyor ve bizler ne kadar kıymetli bir hazineye sahip olduğumuzu biliyoruz. Bu hazinenin kıymetini bileceğiz. Ve sözümüz odur ki, onun rehberliğinde zafere yürüyeceğiz...

“Krizle ilişkin tüm gerçekleri ortaya koyabilecek olan da yalnızca ekonomiye Marksist-Leninist açıdan bakanlardır. Bunun dışındakilerin söyleyecekleri, doğruları içerse de sonuçta eksiktir.”

Kriz ve Kapitalizmin Yalanları

“Hiçbir zaman Marksizmi önermeyen, ama tıpkı Kautsky ve takımı gibi emperyalizmin çelişkilerindeki derinliği ve meydana gelmesine neden olduğu devrimci bunalımın kaçınılmaz niteliğini örtmeye çalışan pasifizm ve ‘demokratizm’ akımlarına... karşı savaşım, burjuvazi tarafından aldatılmış milyonlarca insanı ondan kopararak kendine bağlaması gereken proletaryanın partisi için zorunludur.” (Lenin, Emperyalizm)

Her sınıf ve katman, olgulara ve gelişmelere kendi sınıf penceresinden bakar. ABD’de başlayıp giderek etkisi yayılan krize ilişkin yorum ve değerlendirmeler de bu farklılığı yansıtıyor doğal olarak.

Lenin’in dediği gibi, bizim bakış açımızdan önemli olan, krizin ortaya çıkardığı emperyalizmin çelişkilerindeki derinlik ve bunun emekçiler, devrimciler açısından taşıdığı diğer devrimci anlamlardır.

Kuşkusuz ki, tüm emperyalist dünyayı etkilemekte olan kriz, son derece önemli bir olgudur. Ancak burada önemli olan, burjuva ekonomistlerin veya küçük-burjuva aydınların bir çoğunun yaptığı gibi, kah borsa üzerine, kah sistemin “geleceği” üzerine spekülasyonlar yapmak veya “burjuvazi Marks’ı keşfediyor!” diye adeta magazinsel yorumlarla uğraşmak değil; bunların yerine, bu krizin gösterdiği çok daha temel olgular üzerinde durmaktır.

Kriz, emperyalizmi, emperyalist sistemi, bizim gibi ülkelerin bağımlılığını anlamak ve somut

olarak göstermek için, bundan çıkış yolunu ortaya koymak için bir vesiledir.

Yürüyüş’ün son iki sayısında ABD’de başlayıp yayılan krizin faturasının her halükarda emekçilere yüklenmek isteyeceğine dikkat çekmiştik. Kuşku yok ki, emekçiler açısından sorun sadece krizin faturasının yüklenmesi de değildir; çünkü faturanın yüklenmek istenmesi, beraberinde baskıları da getirecektir. Krizin faturasını emekçilere yükleyebilmek, yeni baskılar, yasaklar, sindirme politikaları olmaksızın mümkün değildir.

Bugünlerde çokça söz edilen 1929 bunalımından bu yana, emperyalizmin sürekli bunalımın tırmandığı her dönemde böyle olmuştur. Bu bunalım dönemlerinde haklar, özgürlükler askıya alınmış, grevler yasaklanmıştır. Elbette baskının yasakların boyutlarının nereye kadar varabileceği de hem krizin boyutlarına, süresine, hem de sınıflar mücadelesindeki güç dengelerine bağlıdır.

“Piyasa tanrısı”nın tekrar tekrar iflası

Hemen her kriz döneminde olduğu gibi, bu kez de burjuvazi, ilk darbesini, borsalarda değil, ideolojik planda yemiştir. Bugünlerde burjuva tezlerini, kapitalizme yönelik güzellmelerini eskisi gibi cüretle tekrarlayabilecekleri bir ortam yok.

Hani “serbest piyasa ne eylerse güzel eyler”di? Hani serbest piyasa sorunları kendisi çözerdi?.. Onyıllardır bunu ileri sürüyor burjuvazi. “Piyasa”nın en iyi düzenle-

yici, en kesin sorun çözücü olduğunu iddia ediyor. Piyasa, adeta “tanrı” gibiydi, ona karşı çıkılmazdı, o ne yaparsa iyi yapar, ne yaparsa hikmetinden sual olunmazdı... Bu tezlerin amacı kuşkusuz, kapitalistlerin sömürü mekanizmasını ve mevcut adaletsizlikleri meşrulaştırmaktır. Fakat şimdi kriz bu tezleri yalanlıyor...

Yüzyılın başında, tekelleşme çok daha açık bir şekilde yaşanırken, burjuva ideologlar, **tekellerin herşeyi düzenleyeceğini**, sorunları çözeceğini ileri sürüyorlardı ve daha o zaman Lenin onlara ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyordu: “Kartellerin, bunalımları ortadan kaldıracığı fikrine gelince, bu, kapitalizmin kusurlarını her ne pahasına olursa olsun örtmek için didinen burjuva iktisatçılarının uydurdukları bir masaldır. Tersine, belirli sanayi kollarında yaratılmış tekel, kapitalist üretimin bütününde zaten var olan karışıklığı daha da çoğaltmakta, ağırlaştırmaktadır.”

Tekel’in kapitalizmde varolan karışıklığı daha da çoğaltması olgusu, “piyasa” için de geçerli. Piyasa, kapitalizmin anarşik yapısını dengelememiş, tersine derinleştirmiştir. 10-15 yılda bir daha boyutlu krizlerin yaşanması bunun en bariz göstergesidir. 1974 krizi, 1980’lerin başlarında yaşanan krizlerin üzerinden henüz çok fazla zaman geçmiş değildir.

Burjuvazi, 1974’teki krizi “**Petrol bunalımı**”, sonrakini “**borsa krizi**”, bugünküne “**Mortgage krizi**” gibi adlar vererek, krizi dönemsel ve sadece belli olgulara bağlı krizler olarak göstermeye çalışır. Bu son krizde de ABD yönetiminin veya batan büyük te-

kellerin yöneticilerinin suçlanması da, krizin özünü gözden kaçırma manevralarının farklı biçimleridir.

Stalin, emperyalizmin bu krizlerini şu benzetmeyle tasvir eder; kapitalizm hep yataktadır, dönem dönem de komaya girmektedir... Mevcut krizin bir komaya dönüşüp dönüşmeyeceğini önümüzdeki süreçte göreceğiz; fakat her halükarda mevcut kriz, ne salt Mortgage sistemiyle, ne salt yönetim sorunuyla ilgili olmayıp, emperyalizmin sürekli krizinin sonucu ve bir parçasıdır. Marksist-Leninistler, krize bu açıdan bakmalıdırlar.

“Onlar sanıyorlardı ki savaş, bunalımlarının tek ilacıdır ve onu kökten çözecektir. Oysa II. Paylaşım Savaşı, emperyalizm için kısa bir soluklanma olanağı yaratmaktan, krizine geçici bir çözüm olmaktan başka bir işe yaramamıştı. ... Zira, kapitalizmi ölüme mahkum eden tüm yasalar işliyor, kendi sonunun habercisi olan çelişkiler, daha da keskinleşerek varlığını sürdürüyordu.”

Yukarıdaki değerlendirme, 2. emperyalistler arası paylaşım savaşı sonrasına ilişkin olarak Haklıyız Kazanacağız'da yapılmıştı. Şimdi yukarıdaki satırları şöyle devam ettirebiliriz:

Sanıyorlardı ki, emperyalizm, karşısındaki en büyük siyasi-ekonomik-askeri güçten yani **sosyalist sistemden** kurtulunca, sanki bunalımlarından da kurtulabilecekti.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla ortaya çıkan geniş pazar, emperyalizm için gerçekten de büyük bir nefes alma imkanı idi. Fakat, bu yeni pazarlar da emperyalizmin krizini aşmasını sağlayamadı.

Nitekim 1990'lı, 2000'li yıllar boyunca da tüm göstergeler ABD'deki ekonomik krizin giderek arttığını gösteriyordu. ABD'nin Afganistan ve Irak işgalıyla, onlarca ülkeyi hedef tahtasına koyan pervasız saldırganlığı, keza, kendi sınırları içinde de alabildiğine boyutlu ekonomik hak gasplarına yönelmesi de bir yanı sıra onun ekonomik sorunlarının büyüklüğünün ifadesiydi.

Fakat sorunun özü şuydu ki; emperyalizmde kriz yapısalı, karakteristikti; bu yüzden yeni pazarlar, sorunu ortadan kaldırmaz ancak gelişimini, seyrini etkileyebilirdi. Nitekim böyle olmuştur. ABD çok çeşitli biçimlerde krizi ertelemiş, geciktirmiştir. Hatta en son bu sene başında Bush yönetimi tarafından piyasaya “tüketimi artırmak” üzere taze para sürülmüş, ancak o da bugünkü sonucu engelleyememiştir.

Kriz sürekli ve yapısalıdır. Kesin olan budur. Böyle olduğu için de geçici bazı çarelerle geçici rahatlamalar sağlanabilir sistem açısından ama çözüm bulunmaz. Emperyalizm bir dönem, ekonomist KEYNES'in teorilerinin krize çare olabileceğini düşünmüştü. Birçok ülkede Keynesçi modeller uygulandı. Sonra, onun modeli terkedildi, FRIEDMAN'ın “Monetarist politikaları” konuldu. Ama onun da çözüm olmadığını görülmesi için küçük çaplı bir kriz yetti. Bugün de devlet müdahalesi iyi mi, Keynes'e yeniden mi dönülsün diye tartışıyorlar. Varacakları yer, yine çözümsüzlüktür.

Mevcut kriz, kapitalizme ideolojik anlamda darbeler indirme-

Krizi küçültenler de var!

Burjuva ideologların ve ekonomistlerin bir kesimi de sistemin zevahirini kurtarmak için krizi önemsizleştirmeye, küçük göstermeye çalışıyor. Krizin büyüklüğünü anlamak için bazı rakamlara bakmak yeterlidir:

İflas eden **Lehman Borthers** adlı şirket, dünyanın **35. büyük** tekeliydi. Beraberinde buna yakın büyüklükte başka finans kurumları da iflas etti veya devletleştirildi.. İflaslar, “*tarihin en büyük banka iflası*” olarak da nitelendirildi hatırlanacağı üzere.

Tekeller demek, emperyalist sistem demektir. Tekelleşme, halen süren bir olgudur; 1990'lar, 2000'ler boyunca “şirket evlilikleri” diye adlandırılan yöntemle tekelleşme devam etti.

1995-96'da tekelleşme önceki dönemlere göre ABD'de yüzde 33, İngiltere'de yüzde 58, Fransa'da yüzde 540, Japonya'da yüzde 1436, Hollanda'da yüzde 700... artış göstermişti. Dolayısıyla her sektör, giderek daha az tekelin denetimine geçmiş durumdadır. Mesela, beyaz eşya üreticiliğinde tekelleşme rakamı şöyle seyrediyor: 1974'de dünya üzerinde beyaz eşya üreticisi **102 tekeli emperyalist şirket** varken bu sayı 1995'de 48'e, 1998'de ise 24'e düşüyor..

Bugünkü kriz, bilindiği gibi ağırlıklı olarak finans sektöründe ortaya çıktı. Tekelleşme orada da son derece belirgin bir unsurdur.

Newyork, Londra ve Tokyo borsaları, tüm dünya piyasasına hakim borsalardır; ABD, Japonya, Avrupa Borsaları'nın toplam değeri **dünyadaki bütün hisse senetleri piyasalarının toplam değerinin yüzde 84'ünü** oluşturmaktadır...

Batan şirketin büyüklüğünü ortaya koymak için şu örneği hatırlatabiliriz: “*AOL-Time Warner adlı emperyalist tekelin “ekonomik değeri”, Türkiye, Macaristan, Ukrayna, Çek Cumhuriyeti, Yeni Zelanda, Peru ve Pakistan gibi, hiç de küçük sayılamayacak ülkelerin gayri safi milli hasıllarının toplamından büyüktür.*”

Bir başka rakam: 200 emperyalist tekel, dünya gayri safi milli hasıllarının **yüzde 31,2'sini** gerçekleştiriyor. Tekelleşme emperyalist sistemin bir gerçeğidir ve söyle bir sistemde, en büyük tekelleri etkileyen bir kriz küçük gösterilemeyeceği gibi, sistemden bağımsız nedenlere bağlanamaz,

miz için daha uygun koşullar sunuyor elbette. Fakat unutulmasın ki, kriz biraz hafifler hafiflemeyi, ortalığı yine aynı “piyasa” masalları, “serbest rekabetin faziletleri” üzerine güzellmeler kaplayacaktır; Çünkü bu masalı anlatmaya devam etmek, burjuva ideolojisinin varlık şartıdır.

“Marks’ın keşfi” diye bir şey yok

Bugünlerde Marks’tan çok söz edilmeye başlandı. “Marks haklıymış” sözü duyuluyor sömürücülerin cephelerinden. Burjuva basın bile, ekonomik krizle ilgili röportajlar yapmak için **“Mark-sist!”** profesörlerin kapısını çalmaya başladı. O kadar ki, Anglikan Kilisesi bile *“Karl Marx haklıymış. Kapitalist sistem insanlığı bu hale getirdi”* diye açıklama yapıyor.

Bunlar elmette son derece ilgi çekici gelişmelerdir ama şu soru daha önemlidir: Neden **“Marks haklıymış”** deniyor da, **“Marks ve Lenin haklıymış”** denmiyor?

Bu sorunun cevabı, bizi, burjuvazinin “Marks’ı güncelleştirmesi”ndeki tuzaklara ve yönlendirmelere düşmekten koruyacaktır.

Bir sistem olarak emperyalizmin tahlili, Marks’ta değil, Lenin’de çok daha etraflıdır. Kapitalizmin kaçınılmaz bunalımlarının özellikle tekelleşme (yani emperyalizm) aşamasında kazandığı nitelikleri çok somut olarak Lenin ortaya koyar.

Ama Marksist ekonomistleri ekranlara çıkarırlar, Marksist-Leninistleri çıkarmazlar. Burada Marks, medyatik bir unsur olarak kullanılmak istenmektedir sadece. Değilse, **kimsenin Marks’ı yeni keşfettiği yok!**

Burjuvazi elbette Marks’tan haberdardı. Burjuva ideologlar, ekonomistler, kimsenin kuşkusu olmasın ki iyi incelemişlerdi Marks’ı. Sadece Marks’ı da değil; Lenin’i de bilirler. Ve burjuvazinin sayısız politikası, aslında Marks’ın ve Lenin’in işaret ettiği gelişmeleri en-

gellemeye yöneliktir.

Burjuvazi, yüzyıldır Marks’a, Marksizme karşı saldırı halindedir. Marks’ı keşfetmediği veya Marks’ın haklı olduğunu göremediği için mi saldırıyordu? Elbette hayır, tersine Marks’ın haklı olduğunu bildiği için, Marks ve Lenin’in öngörülerinin adeta bir “kehnet” gibi doğrulandığını bildiği için saldırıyordu.

Tarihin ufkundaki ihtimal, Marks ve Lenin’in ortaya koydukları ihtimallerdi ve o ihtimallerin gerçekliğe dönüşmesi engellenmeliydi.

Burjuva sınıfı, Marks’ın ve Lenin’in bilimsel öngörülerinin gerçekleşmemesi için ellerinden geleni yaptı, sömürü düzenlerini olabildiğince uzatmak için çalıştılar ve halen de buna çalışıyorlar. Bunun için Marksizme ve Leninizme karşı savaş açmaları da bundan dolaylıydı. Ve bugün itibarıyla da, burjuvazinin Marks ve Marksizm karşısındaki tavrında en küçük bir değişiklik yoktur. Emperyalist dünyanın bütün büyük krizlerinde Marksist ekonominin izahlarının hatırlanması zaten bugüne özgü bir durum değildir. Bütün önceki krizlerde de benzer tartışmalar, yorumlar yapılmıştır.

1980’lerin başındaki krizde de böyle olmuştu. Neredeyse bizim söylediklerimiz söyleniyordu kriz üzerine ve o zaman da şöyle yazmıştık: *“Emperyalizmin bunalımının derinleşmesi üzerine ileri sürülen görüşler, Marksistlerin ‘soyut’ iddiaları değildi. Emperyalist ekonominin açmazları, açmazların neden olduğu sancuların yarattığı telaş ve ürküntü, artık birinci ağızlardan itiraf ediliyordu. Bunalımın yapısal niteliğini gizleyen, onu kendi dışında uç veren geçici aksamalar olarak gösterenlerin demagojik açıklamaları, işsizlik ve enflasyonu yavaşlayan kapitalist dünyada artık itibar görmüyordu.”*

Yürüyüş’ün 161. sayısından hatırlanacağı gibi, ABD eski merkez bankası başkanı gelişmeleri **“yüzyılın krizi”** olarak değerlendir-

diriyordu. Krizin 1929’dan bu yana en büyük kriz olduğu da hemen tüm ekonomistlerin paylaştığı bir görüştü. 1983’teki krizde de Almanya Başbakanı Helmut Schmidt şöyle demişti: *“Şimdi, 1930’lardan bu yana görülmüşlerin en kötüsü olan, derin bir dünya ekonomik duraklaması (resesyon) içindeyiz.”* Amerikan yönetiminden H. Kissinger de *“bu ekonomik bunalım, batı demokrasisinin bunalımına dönüşebilir.”* diyordu.

Krizin boyutlarının gizlenemez duruma gelmesi, bir yandan bu tarz itirafları ortaya çıkarıyor, bir yandan da Marks hatırlanıyordu. Fakat dediğimiz gibi hatırlamanın anlamı konusunda yanılığa düşmemeli.

Emperyalizmin krizi sürekli. Bu yüzden de nasıl ki kriz “tekrarlanan” bir özellik gösteriyorsa, Marks’ın hatırlanmasının da aynı özelliği göstereceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

Her koşulda Lenin’i hatırlamayı da sürdüreceklerdir. Çünkü, Lenin’de krizin tahliliyle birlikte, krizin yarattığı veya yaratacağı **“devrimci olanakların”** da tahlili vardır... Burjuvazi televizyonlarını, gazetelerini “ekonomist” çerçevesinin dışına zınhar çıkmayacak Marksistçe analizlere açabilir ama krizin devrimci olanaklarına dikkat çekebilecek hiçbir ekonomiste o kürsüler açılmaz.

Fakat, krize ilişkin tüm gerçekleri ortaya koyabilecek olan da yalnızca ekonomiye Marksist-Leninist açıdan bakanlardır. Bunun dışındakilerin söyleyecekleri, doğruları içerse de sonuçta eksiktir.

Biz şöyle bakıyoruz: **“Krizler genel bunalımın bir sonucu olarak ortaya çıkar ama ortaya çıktıktan sonra da kapitalizmin genel bunalımını daha da ağırlaştırarak bir etkide bulunur.”** İşte biz bu etkinin emekçilerin mücadelesini yükseltecek bir zemin olması açısından bakıyoruz bu krize de. Bu anlamda da, emperyalizm ne kadar krize batarsa, tüm dünya için o kadar iyidir.

'Trafik Kazaları' Tekellerin Katliamıdır!

Sadece bayram süresince, yani bir hafta içinde, "trafik kazaları"nda 146 kişi öldü, 649 kişi yaralandı. Geçen yıl da aynıydı, bir önceki yıl da, daha önceki yıllarda da... Adeta, her bayram öncesi, "bu bayramda kaç kişi trafik kazalarında ölecek?" diye beklenir.

Fakat, bu ölümlerin sorumluluğunu üstlenen yok. Açıkta kurşunlayarak, yakarak katlettiklerinin sorumluluğunu bile üstlenmeyen bir sistemin, böylesi ölümlerde sorumluluk üstlenmesi şaşırtıcı da değildir.

Deprem geliyorum der, önlem almazlar, malzemesinden çalınmış binalarda onbinlerce kişi ölür, "doğal afet" der, sorumluluğu Allaha havale eder ve geçerler. Sanki, o çürük binaların yapımına göz yumanların, depreme önlem almayanların, denetleyenlerin, suçluları cezalandırmayanların, yani düzenin bir sorumluluğu yoktur.

İşyerlerinde can güvenliği için yatırım yapmazlar, kâr hırsı için yüzlerce işçiyi göz göre göre öldürür, fakat sorumluluk üstlenmezler, "kaza" der kapatırlar. Ruhsatsız çalışmasına göz yumulan imalathanelerde onlarca işçi ölür, yine "kaza"dır.

Hastanelerde sık sık toplu halde bebek ölümleri yaşanır, hemen her yıl mevsimlik işçilerin onlarcası yollarda ölür, yapımın-

✱ **Bayram günü yollara**

dökülen kan:

146 Ölü 649 yaralı

✱ **1984-2002 arasında,**

4,5 milyon trafik kazası meydana geldi.

✱ **1955-2003 arası trafik**

kazalarında 923 bin kişi öldü!

**Bir Katliam Ki,
Kimse Sorumluluğunu
Üstlenmiyor!**

da gerekli şartları yerine getirmedikleri için "hızlı tren" raydan çıkar, onlarca kişi ölür, üst geçit olmadı için yollarda ölümler yaşanır, heyelan köyleri yutar... fakat hepsi "kaza"dır. Sorumluları atölye sahibidir, makinisttir, dikkatsiz şoförlerdir, yayalardır... Peki gerçekten öyle mi? Düzenin bu ölümlerde hiç bir sorumluluğu yok mu?

**Hayali Bir 'Trafik Canavarı'
Yok, 'Canavar', Ulaşımı
Ölüme Dönüştürenlerdir**

İstatistikler göstermektedir ki, ülkemizdeki ölümlerin nedenleri arasında ağırlıklı yer tutan ne-

denlerden biri de "trafik kazaları"dır. "Trafik kazaları" kavramını neden tırnak içinde kullanıyoruz? Çünkü, bunların kaza olup olmadığı tartışmalı.

Resmi olarak istatistiklerin tutulmaya başlandığı 1955'ten 2003'e kadar, **223 bin 118 kişi** kaza yerinde, **700 bin kişi** de kaza yerinden kaldırıldığı hastanelerde olmak üzere, yaklaşık **bir milyon kişi** trafik kazalarında ölmüştür. Yine, 1984-2002 arasında, **4 milyon 586 bin 82 trafik kazası** yaşanmıştır.

Peki neden bu kadar çok "kaza" ve ölüm yaşanıyor, sorumlu su kimdir?

İktidarlar trafik kazalarındaki ölümlerin sorumluluğunu, "trafik canavarı" dedikleri, hayali bir düşmana havale ederler. Ya, alkollü sürücülerin kusurudur, ya dikkatsizliktir, ya hava koşulları etkili olmuştur... Oysa, bir milyon ölüm bunlarla izah edilemez. Adeta kuralmış gibi, sadece bir bayram tatilinde otoyollara yüzlerce kişinin kanı dökülüyorsa, yüzeysel izahlar yerine sistemin sorgulanması gerekir.

Ki, insan hatalarının, kuralsızlıkların sorumluluğu da sistemin dışında değildir. Sistem, hem insan hatalarını minimuma indirecek, hem de insan hatalarına rağmen kazaları minimuma indirecek tarzda düzenlenmek zorundadır.

Bunları yapmayı, "trafik canavarı" diyerek, sorumluluğu sürücülerin üzerine atmak, iktidarların kendilerini kurtarmak için başvurduğu en ucuz manevralardan birisidir. Üzerini örtemedikleri olaylarda, suçu başkalarının üzerine atarak kurtulmaya çalışırlar. Düzenin sorumluluğu gizlenmiyorsa, bu sefer de en alttaki yetkililer suçlanır, bir iki memurun üzerine yıkarak olayı geçiştirirler. Değişmez kural, sistemin

Sorunların Kaynağını Saklamak

Gerçekleri bilip söylememek bir siyaset tarzıdır.

Örneğin, trafik kazalarından yakınıp, otomotiv tekellerinin bu kazalardaki rolünü söylememek, bilerek görmezden gelmek gibi... Bu ülkede trafik kazaları üzerine belki binlerce yazı yazılmıştır. Ama bakın, düzen içi kesimlerin yazılarında, örneğin **Koç'un** eleştirildiğini göremezsiniz. Oysa suçluların başta geleni o. Bu ülkede çok daha güvenli ve ekonomik olan demiryolu ulaşımının gelişmesini en başta engelleyen Koç'un çıkarlarıdır. Bunu bu ülkede yaşananlardan haberdar olan herkes bilir. Ama sözünü ettiğimiz kesimler, bunu dile getiremezler.

Elbette, bu tarz siyasetin çeşitli nedenleri vardır. En bilinen nedeni ise, bir şekilde tekellerden ya da onların düzeninden besleniyor olmak ya da en azından beklentisi olmaktır. Kısacası, çıkarlıdır. Çıkarıcılar, gerçekleri söyleyemezler.

Gerçekleri cüretle ve bedeli ne olursa olsun göze alarak ortaya koymaktır. Fakat, çıkarıcılar ilkel, tutarlı siyaset yapamazlar. Burjuva siyaset, ilkel, tutarlı siyaset tarzına izin vermez. Burjuvazi, kendisinin çıkarlarının esas alınmasını ister. Burjuva siyasetin kuralları da buna göre belirlenir. Esas olarak bu kurala uyana yaşam hakkı tanınır.

Siyasetteki bu ilkesizlik örneği, sadece trafik kazaları konusu ile sınırlı değildir. Kürt sorunundan yoksulluk sorunlarına kadar uzanır. Kürt sorununa sahip çıkıyor görünürken, Kürt sorununda tekellerin rolü ve sorumluluğu görmezden gelinir, daha ileri gidilerek, tekellerin sorunu çözeceği bile iddia edilir. Kürt halkının demokratik taleplerine sahip çıkılırken, emperyalizmin onyıllardır, Kürt sorunundaki inkar ve asimilasyona destek verdiği görmezden gelinip, ABD'ye, AB'ye ses çıkarılmaz.

İlkel, tutarlı siyaset her durumda, doğrudur.

Yoksulluktan yakınılır, fakat, kapitalist sömürü düzeninin, sömürücü tekellerin yoksulluğu yaratan asıl sorumlular olduğu gizlenir. Bir yandan yoksulluğa tepki gösterirken, diğer yandan sömürü çarkının sürmesine hizmet edilir.

Sözünü ettiğimiz siyaset tarzı salt burjuva siyaset arenasında değil, solun bazı kesimlerinde de görülür. Onlar da, farklı nedenlerle tekellerden ve düzenden beklenti içine girdikleri için, kimi konularda onların sorumluluğunun üzerini örtmeyi, görmezden gelmeyi yeğlerler.

Sorunları yaratanlarla karşı karşıya kalmaktan, asıl sorumluları açıkça göstermekten kaçınan bu politika, asıl sorumluları, sebepleri gizlediği için, doğal olarak halkı aldatmaya çalışan bir politikaya dönüşür.

Gerçekten trafik sorununa çözüm isteyenler, Kürt sorununa, yoksulluk sorununa, halka yaşatılan sorunlara çözüm isteyenler, siyasette ilkel olmalıdır. Sorunların neden çözülmediğini de, kimlerin çıkarlarının çözüme engel olduğunu da, nasıl çözülebileceğini de yazmalıdır. Bildiği gerçekleri, halktan saklamamalıdır.

sorgulanmasının önüne geçmektedir. Çünkü, sistem tekellere hizmet etmektedir. **Tekellerin çıkarları ise dokunulmazdır.**

Bu kadar yüksek orandaki trafik kazalarını yaratan sistemin en temel özelliği, **ulaşımın tekellerin çıkarlarına göre düzenlenmiş olmasıdır.**

Ulaşım politikası belirlenirken, otomobil tekelleri Koçların, Sabancıların, OYAK'ların çıkarları esas alınmıştır. Sistem tekellerin daha fazla otomobil satmasına, göre düzenlenmiştir. Bundan dolayı da, ulaşımda daha güvenli olan trenle ulaşım, maliyeti de daha düşük olduğu halde, **"komünist işi"** denilerek tercih edilmiştir. Tekellerin çıkarlarına aykırıysa **"komünist işi"** dir.

Açık olarak ortaya koymak gerekir ki, **"kaza"** denilerek, "doğal afet" denilerek gelen ölümlerin asıl nedeni **kaza** ya da **doğal afetler** değildir. "Trafik kazalarında"ki ölümlerin de, depremlerde, sellerde, heyelanlarda, hastanelerde, işyerlerinde, tersanelerde ve benzeri nedenlerle meydana gelen ölümlerin de, tek bir nedeni vardır, tekellerin, patronların, iktidar yandaşlarının daha fazla kâr etmesi, yolsuzluklarla, rüşvetle ceplerine daha fazla indirebilmek için, gerekli yatırımı yapmamaları, ölümleri önleyecek sistemin kurulmamasıdır.

Dolayısıyla, öncelikle mücadele edilmesi gereken **"trafik canavarları"** değil, kârdan başka birşey düşünmeyen **"tekelci canavarlar"** Koçlar, Sabancılar,

OYAKlar'dır. Bu canavarlar, demiryolu yapmak yerine, işbirlikçi tekeller için ülkeyi otoyollarla donatan Mendereslerdir. Tekellerin hizmetindeki tüm iktidarlardır.

AKP'nin Tercihi Halkın Canı Değil, Tekellerin Kârıdır

Trafik sorunu demek, hemen her gün insanların canını alan, yani her an birimizin yaşamına son verebilecek ya da bir yakınıımızı elimizden alabilecek, sakat bırakabilecek bir sorundan söz ediyoruz demektir.

Fakat, iktidarların umursamazlıkları öyle ki, ölümlerin önüne geçmek için, bir işlevi olmayan, **"trafik kurallarına uyun"** çağrıları dışında yaptıkları bir şey yok.

Bir “trafik canavarı” görüntüsü ve trafik kurallarına uymamanın ölümlerle sonuçlandığını, kurallara uyan sürücülerin başına bir kaza gelmediğini anlatan reklam filmleri, hükümetin tek önlemidir.

İşte sorunu gündeme getirir gibi yaparak, sorunun üzerini örtmek, çarpıtmak da budur. Ölümlere neden olan sistemi değiştirmek için kollarını bile kıpırdatmayanlar sorgulanmaz. Dolayısıyla, daha baştan bilinir ki, trafik kazaları ekranlardan yapılan çağrılarla önlenemez. Fakat, zaten amaç da, göz boyamaktır. Soruna duyarsız kalınmadığı görüntüsü yaratmaktadır.

Yıllardır “trafik canavarı” görüntüleri eşliğinde, uyarılar yapılır, trafik cezaları ağırlaştırılır, fakat, trafik kazalarından ölümlerde en küçük bir azalma olmaz. Çünkü, trafik kazalarını yaratan sistem ortada durmaktadır. Dahası, sürücü hataları ve kuralsızlıkların azami boyutlarda olmasının temel nedenlerinden birisi de, bu ulaşım sisteminde, yolların sürücüler için işkenceye dönüşmesidir.

Oysa, çözüm açıktır. Çözüm, her şeyden önce, tekellerin kârlarını değil, halkın canını ve çıkarlarını esas almaktadır. Halkın canını önemseyen bir iktidar için, bilim, teknik mevcut koşullar içinde en güvenli sistemi kurmanın imkanlarını sunmaktadır.

Fakat bu, aynı zamanda iktidarların nitelikleriyle ilgili bir sorundur. İktidarların tekellerin mi, halkın mı iktidarı oldukları ile ilgili bir sorundur.

AKP iktidarı tekellerin iktidarıdır. Bu nedenle de, diğer tüm sorunlarda olduğu gibi, trafik kazaları sorununa yaklaşımı da tekellerin çıkarları çerçevesinde şekillenmektedir. Sorunun çözümsüzlüğünün nedeni de asıl olarak buradadır.

Alevi Düşmanlığı Ders Kitaplarında

Milli Eğitim Bakanlığı, ilköğretim din dersi kitaplarına, Aleviliğe ilişkin bölümler ekledi. Böylece, Alevi halkın, ilerici, demokratik kesimlerin zorunlu din dersine tepkileri karşısında, “**biz Aleviliği de okutuyoruz**” diyecekler.

Fakat, amaç Aleviliği anlatmak olmayınca ve Alevi düşmanlığını beyinlerinden bir an için de olsa çıkarmadıkları için, ders kitaplarında da Aleviliği anlatmak yerine, Aleviliği çarpıttılar, Sünnileştirerek yazdılar ve Aleviliğe hakaret ettiler.

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik’in “*artık Aleviliği de okutuyoruz*” dediği din kitaplarındaki bölümlerin oluşturulmasında Alevilerin değil, İlahiyat Fakültesi hocalarının, Sünni kesimin yazarlarının Aleviliğe ilişkin görüşleri esas alınmış ve dip notlarda bu kişilerin isimleri kaynak olarak gösterilmiş.

Bakın AKP’nin din kitaplarına koyduğu Aleviliğe;

- Alevilikte olmadığı halde, kitapta “**Hacı Bektaş İslamın temellerini ‘Namaz, oruç, hacca gitmek’ diye sıralamıştır**” ifadeleri kullanılıyor. Oysa, şu sözler Hacı Bektaş-ı Veli’nin sözü edilen “şartlara” dair Alevi düşüncesini yansıtan sözlerinden birisi, “**Hararet narda sacda değil, keramet hırkada tacda değil, her ne ararsan kendinde ara, mekke-de Kudüste hacda değil**” şeklindedir.

Aleviliğin namaza, hacca bakışı belliyken kitapta bu şekilde yer verilmesi, Aleviliği, Sünnileştirme dayatmasından başka bir anlam taşımaz.

- Kitapta, Alevilikten bir **inanç** olarak değil, “**bir düşünce**” olarak söz ediliyor. Böylece, Cemevlerinin ibadethane olduğunu

kabul etmeyen, Alevilerin ayrı bir inanca sahip oldukları gerçeğini inkar eden, Sünni bakış açısı da sürdürülmüş oluyor.

Din dersi kitabında, ayırdıkları sadece 7 sayfalık bölümü de bu çarpıtmalarla dolduran AKP zihniyetinden, farklı bir yaklaşım beklemek de mümkün değildir. Yapmaları gereken, Aleviliği öğretmeye kalkışmak değil, Sünni ya da Alevi tüm çocuklara zorla din dersi okutmaktan vazgeçmeleridir.

Fakat, AKP iktidarı, zorunlu din derslerini kaldırmak yerine, zeminini yaratabildiği her dersin içine en kaba haliyle dini sokuyor. İşte son örneklerden biri:

Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı’nın yenilenen ortaöğretim müfredatı kapsamında hazırladığı, **Felsefe Dersi Programı ve Kılavuzu Taslağı**’nda, doğadan söz edilirken, “**Bu olağanüstü makinenin sisteminin gerisinde, akıllı, bilgili, planlı bir varlık olmalıdır. O, ancak Tanrı olabilir. O halde tanrı vardır, tanrı var ki biz varız, evren var, evrendeki düzen var, zaman var, hayat var, ölüm var.**” deniliyor.

AKP zihniyetinin anlatacağı felsefe de kuşkusuz ancak bu kadar olacaktır. Esasında AKP’nin ne sosyal, ne fizik bilimlerin hiçbirisiyle bir ilgisi yoktur. Onun için tüm “ilim”de önemli olan, “şeriat”ın öğretilmesinden ibarettir. Dinciliği her alana sokma politikası, sadece kimi derslerin müfredatlarını değiştirmekle sınırlı da değil, dinci kadroları aracılığıyla müfredatına dini sokamadıkları derslerde de, dinciliği propaganda etmekten geri kalmıyorlar.

Sünni dinciliği geliştirmek, AKP iktidarının politikasıdır. Aleviliği din dersine koyarken de, felsefe dersini yeniden şekillendirirken de, yaptıkları bu politikalarına uygun düzenlemelerdir.

**Hep inkar edilmişti
Ama döktüğü kan ortadaydı
Bir albay itiraf etti...**

“JİTEM Komutanların Bilgisi Dahilinde Kuruldu”

JİTEM, halka karşı savaşın kontrgerilla yöntemleriyle sürdürülmesi politikası çerçevesinde oluşturulan örgütlenmelerden biridir.

Kontrgerilla, tüm NATO üyesi ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de emperyalizm tarafından politikaları ve talimnameleri belirlenmiş karşıdevrim örgütlenmeleridir. İlk kurulduğu yıllardan bugüne, Özel Harp Dairesi'nden Özel Kuvvetler Komutanlığı'na kadar çeşitli isimler altında faaliyet yürüten bu örgütlenmeler çokça çarpıtıldığı gibi “devlet içindeki devlet” değil, tersine devletin bilgisi ve onayı dahilinde çalışan, halka karşı emperyalizm ve oligarşinin hizmetinde olan örgütlenmelerdir. Düzenin kendi yasalarına göre dahi suç işlemiş bu örgütlerin tüm devlet kurumlarında korunmaları da, bu yapılanmaların devletin bilgisi ve onayıyla olduğunun açık kanıtlarından biridir.

JİTEM de MİT, Özel Harekat Timleri gibi halka karşı savaşan kontrgerilla örgütlenmelerindendir; fakat JİTEM'i bunlardan farklı kılan özelliklerinden biri, devlet tarafından kurulmuş olmasına karşın, resmiliğinin, varlığının uzun yıllar kabul edilmemesi oldu.

Şu veya bu vesileyle her gündeme gelişinde varlığı bizzat devlet yetkilileri tarafından reddedildi. Hala da resmi olarak varlığı kabul edilmiş değildir. Çünkü, JİTEM'in varlığını resmen kabul etmek de-

mek, binlerce işkenceyi, katliamı, provokasyonu, kayıpları, infazları kabul etmek anlamına gelecektir.

Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanan, kiralağığı depoda jandarma istihbaratına ait çuvalarla belgelendiği iddia edilen emekli Albay Arif Doğan'ın, Ankara'da verdiği 11 Ağustos tarihli ifadede, JİTEM'in varlığını kabul etmesi üzerine JİTEM bir kez daha gündeme girmiş oldu.

Arif Doğan'ın ifadesindeki “itiraf” olarak görebileceğimiz bölüm şöyle: “Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı, kadrosu **Genelkurmayca tasdikli olunan bir görevdir. Komutanların bilgisi ve kararları doğrultusunda kurulmuştur.**”

Kendisinin de söz konusu örgütlenmenin kurucularından biri olduğunu iddia eden Doğan, tüm halk düşmanları gibi, “itiraf”ını orada kesiyor. JİTEM'in varlığını kabul ederken bundan sonrasında onu aklamaya, adeta sıradan bir “örgütlenme” gibi göstermeye çalışıyor:

“Ben bunun kurucusuyum. Yasalara uygun olarak terörle mücadele ettik... kadrolu elemanı yoktur. Deneme amacıyla kurulmuş bir yapılanmadır...”

JİTEM, devletin ‘Hukuk Dışılık’ ihtiyacına cevaptır

Emekli kontrgerillacı, “kadrolu elemanı yoktur” diyerek kendini ve suç ortaklarını kurtarmaya çalışıyor belli ki. Ne var ki, savunması “zayıf”. JİTEM'in varlığı dışında Albay'ın söyledikleri gerçeği yansıtmaktan çok uzaktır. Bir “deneme amacıyla” kurulmuş olduğu iddiası ise, en fazla bir “**kara mizah**” olabilir. Çok kanlı bir denemedir bu. Ve eğer denemeyse, Nazilerin gaz odalarında yaptıkları deneylerden bir farkı yoktur.

Emekli albayın “yasalara uy-

gun olarak terörle mücadele ettik” iddiası, çok uzun zaman önce, bizzat devletin yetkilileri tarafından geçersiz kılınmıştır. Çünkü JİTEM'de **tam tersine** bir durum söz konusudur. Hanefi Avcı, **Emniyet Genel Müdürlüğü istihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı** sıfatıyla 4 Şubat 1997'de TBMM Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadesinde resmi-sivil kontrgerilla çetelerinin oluşumunu anlatırken, şöyle diyor:

*“Terörle mücadelede HUKUK İÇİNDE KALINARAK bir yerlere gidilemediği görüldü. Bunun için HUKUK DIŞI bir yapılanmaya gidildi... Bu devletin **üst kademelelerinde alınmış bir karardı. Bu yönemi ilk olarak JİTEM kullanmaya başladı...**”*

Gerçekte JİTEM'in ne olup olmadığını yeterince açık ortaya koyan bir ifade bu.

JİTEM, bugüne kadar açığa çıkan bilgilere göre, ulusal ve sınıfsal mücadeleye karşı 1980'lerin sonlarına doğru oluşturuldu. 1987'de OHAL Valiliđi ve Jandarma Asayiş Kolordusu'nun kurulmasının ardından, bölgedeki istihbarat faaliyetlerini merkezileştirme amacıyla JİTEM'in kurulması kararı alındı. Ve bu karar doğrultusunda da istihbarat birimleri, “kontrgerilla savaşına” göre yeniden organize edildi.

Elbette burada belirtmek gerekiyor ki, oligarşinin ordusunun, polisinin “**istihbarattan**” anladığı kelime anlamının ötesindedir. JİTEM özelinde istihbarat faaliyeti, kontrgerilla faaliyetlerinin adıdır. **İşkence, adam kaçıırma, kaybetme, sorgu ve infazlar, provokasyonlar, sabotajlar, komplolar**, hepsi “istihbarat” kapsamındaydı JİTEM'e göre.

Yukarıda net bir biçimde belirtildiği gibi, bunları yaparken de JİTEM'i sınırlayan, bağlayan herhangi bir **yasa** söz konusu değildir.

JİTEM, hiçbir yasaya bağlı olmadığı gibi, hiçbir **ahlaki değere** de sahip olmamakla özdeştir. Ki bunun en bariz göstergelerinden biri de JİTEM'in gerçekleştirdiği

cinayetleri, işkenceleri, köy yakmaları, insan yakmaları devrimci ve yurtseverlerin üzerine atmasıdır. Yapılan çeşitli eylemlerin Kürt hareketine, devrimci örgütlenmelere maledilmesi, JİTEM'in klasik kontrgerilla yöntemlerinden biridir. JİTEM'in kurucularından **Cem Ersever**, itiraflarında bu yöntemle nasıl köyler bastıklarını, nasıl işkenceler yaptıklarını, nasıl katlettiklerini anlatır. (Bkz. A. Cem Ersever, İtiraf- lar, Soner Yalçın)

Bunun doğal sonucu olarak JİTEM'in kuruluşunu takip eden yıllar, infazların, kaçırımların, kayıpların, katliamların arttığı yıllar oldu.

Yoğunlaştığı bölge OHAL bölgesi olsa da "faaliyetleri" Hakkari'den İstanbul'a, İzmit'ten Mersin'e hemen tüm Türkiye'ye yayılmıştır. Çeşitli kaynaklarda geçen bilgilere göre JİTEM örgütlenmesi üçer kişilik TİM'lerden oluşmaktadır. Bu timlerde doğrudan subay ve astsubaylarla birlikte, itirafçılar, korucular, MHP'li sivil faşistler de yer almakta ve timler birer ölüm mangası olarak çalışmaktadır.

Timler, JİTEM Grup Komutanlığı'na, Grup Komutanlığı da direk İstihbarat Daire Başkanlığı'na bağlıdır. JİTEM komutanları dışında kimseden emir almayan bu "profesyonel" katiller her türlü yetkiyle donatılmışlardır.

Önceki Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın "tanırım iyi çocuktur" dediği Ali Kaya da bu JİTEM'ci katillerden biriydi. Ona ilişkin basında da yayınlanan bir mektup, JİTEM'cilerin konumu açısından dikkat çekiciydi: "*Nam-ı diğer **Mutkili Ali** ismini bu bölgede bilmeyen yoktur. ... Üstlerine çok sadık olan bu sıkı operasyoncu... bir astsubay olmakla birlikte, bölgedeki neredeyse bütün subaylardan daha itibarlıdır. Hakkari Jandarma İl Komutanı Erhan Kubat'la doğrudan sıkı temas halindedir. Kubat ise, Jandarma Asayiş Bölge Komutanı'na bağlıdır.*" (19 Kasım, Bugün)

Bir "astsubay"ın bu kadar etkili olması ve bizzat Genelkurmay

Başkanı tarafından tanınıp sahiplenilmesindeki "sır", ancak JİTEM'in halka karşı savaştaki yetiyle açıklanabilir.

JİTEM, devlet katında aleni ve resmidir! Gizlilik, suçu ve suçluları korumak içindir!

Gerçek şu ki, Susurluk'tan JİTEM'e kadar tüm bu tür örgütlenmeler ve infazlar, faili meçhul cinayetler, gerçekte şu veya bu biçimde resmîyet olmasa da **aleni-yet** kazanmıştır. TBMM'nin ve Başbakanlığın Susurluk Raporları, TBMM Faili Meçhulleri Araştırma Komisyonu'nun raporları, sadece bu üçü bile, kontrgerillanın örgütlenmesini ve icraatlarını ana hatlarıyla ortaya koymaktadır.

İrili ufaklı başka bir çok örnek de var; Mesela, 1999'da Diyarbakır DGM Başsavcılığı'nca hazırlanan bir iddianamede; "**itirafçı ve koruculardan kurulu bir örgütlenme**"nin bölgedeki birçok cinayet, bombalama ve suikast gerçekleştirdiği ve bunları da rütbeli komutanlarının **emri veya bilgisi dahilinde** yaptığı belirtiliyordu. İddianamede anlatılan bir JİTEM örgütlenmesiydi ve maaşlı itirafçıların isimleri, binbaşı rütbeli JİTEM komutanlarına ilişkin bilgiler yer almaktaydı.

Bu iddianamenin sonucunu tahmin ediyorsunuzdur. Ama bizim konumuz şimdi o değil; iddianame, JİTEM'in herkesin bildiği bir "gizli" örgütlenme olduğunu gösteriyordu.

JİTEM'in varlığı **neden reddediliyordu**; çünkü, yukarıda belirtildiği üzere, JİTEM yasadışı işler yapmak üzere kurulmuştu.

Bu kontrgerilla örgütlenmesinin bağlı olduğu Jandarma Genel Komutanı **Teoman Koman**, Jİ-

TEM'in ol- ma d ı ğ ı n ı açıklamıştı.

Genera- lin yok dedi- ğ ine burjuva

politikacılar var diyecek değildi ya. Önerindeki açık kanıtlara, bilgilere rağmen 1997'de Meclis Susurluk Araştırma Komisyonu üyesi ANAP milletvekili Yaşar Topçu da "**JİTEM örgütü yok**" diye açıklayacaktı. Ve 1989'dan beri işbaşına gelen bütün hükümetler de "JİTEM'in olmadığı" açıklamasını doğru kabul ettiler. Elbette, "JİTEM yok" denilince yok olmuyordu ve faaliyetlerine devam etti.

JİTEM, esas olarak oligarşinin yönetim tarzının resmidir. Oligarşinin kendi yasalarına dahi uymayan bir yönetim anlayışına sahip olduğunun kanıtıdır. Kendi yasalarını halka karşı savaşta bir engel olarak gördükleri için bu tür ölüm mangalarına ihtiyaç duymuşlardır. Halkı sindirmek, halkın mücadelesini bitirmek için, her türlü yöntem, araç mübahtır oligarşi için. Bu haksız savaşın sahipleri, **kural-sızlığı, ahlaksızlığı kural haline** getirmişlerdir.

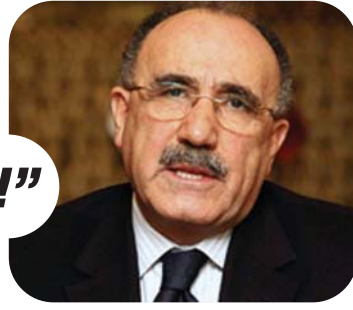
Birçok örnekle de açığa çıkmıştır ki, JİTEM üyeleri, katliamlar yanında, uyuşturucu, silah ticareti gibi işler de yapmışlardır.

Tecavüzler, parçalanmış, işkence edilen, parmakları, kulakları kesilen, yakılan cesetler... Kaçırılıp, haftalarca, aylarca işkence altında tutulanlar... yakılan köyler, gerillaların ailelerine ait yakılan tarlalar, evler, yakılan ormanlar... İşte bütün bunlar, emekli katliamcı albayın "yasalara uygun" JİTEM'inin icraatlarıdır.

Ama en az bu icraatlar kadar önemli olan, 1989'dan bu yana iktidar olan tüm düzen partilerinin ANAP, DYP, RP, CHP, SHP, MHP, DSP ve AKP'nin halka karşı işlenmiş bu suçları örtbas edip, suçluları korumakta gösterdikleri "**is-tikrar**"dır. O yüzden, **hiç tereddüt-süz** diyebiliriz ki, ANAP, DYP, CHP, SHP, MHP, DSP ve AKP **Jİ-TEMCİDİRLER**.

FAİLİ BELLİ BİR YALAN:

“Türkiye faili meçhuller ülkesi olmaktan çıktı!”

Yalanın sahibi AKP'nin İçişleri Bakanı **Beşir Atalay**. O da tüm düzen savunucuları gibi, devletin diğer yetkilileri gibi yalan silahına sarılmaktadır.

Beşir Atalay geçtiğimiz günlerde Zaman Gazetesi'nde çıkan bir röportajında; **“Çetelerle mücadelede güvenlik güçlerini cesaretlendirdik. Karanlık hiçbir şey kalmayacak ... Çetelerin kökünü kazıyacağız...”** diyor ve devam ediyor; **“Necip Hablemitoğlu cinayetinin dışında faili meçhul olay bulunmamaktadır. Türkiye faili meçhul olaylar ülkesi olmaktan çıktı.”**

Polislerin, askerlerin aleni olarak insanları kurşunladığı, öldürdüğü, buna rağmen yargılanmadığı, bizzat İçişleri Bakanı'nın işkenceci, infazcı polislerini alenen sahiplendiği bir ülkede, aynı bakanın **“failleri artık soruşturmaya gerek duymuyoruz”** demesi normaldir.

AKP, bu açıklamasıyla binlerce “faili meçhul” dosyasını tarihin karanlıklarına gömeceğini söylüyor. Başka bir deyişle, onyıllardır kontrgerilla tarafından halka karşı işlenmiş suçların dosyasını kapatıyor. AKP'nin Susurluk'un, kontrgerillanın üzerine gidemeyeceğini söylüyoruz baştan bu yana. İşte bu da onun yeni bir kanıtıdır. Binlerce faili meçhulün üstünü örteceğini açıklayan bir iktidardan Susurluk'u, kontrgerillayı aydınlatmasını beklemek, iflah olmaz bir körlük ve ayamazlıktır.

“Faili meçhul” cinayetlerin faillerinin bulunduğu da, yeni cinayetler işlenmediği de **kocaman bir yalandır**. İşte AKP'nin ağzında, her şey bu kadar basit “halloluyor(!)”. Başbakanın **“yok sayarsanız yok olur”** politikası, burada da **“faili meçhul kalmadı dersek kalmamış olur”**a bürünüyor.

AKP, kimsenin hafızası olmadığını, halkın ne söylerse sorgulamadan inanacağını düşünüyor olmalı. Yalanlarıyla, kitleleri AKP'nin

kontrgerillaya karşı mücadele ettiğine inandırmaya çalışıyor. Peki, Beşir Atalay'a soruyoruz;

Hani aydınlatmış faili meçhul cinayetler hangileridir? Nerede, bulduğunuz failer?

Gerçekler Beşir Atalay'ın söylediği gibi değildir. Faili meçhuller, kayıplar, özellikle 1990'lardan itibaren bir devlet politikası olarak devrimciler ve Kürt milliyetçileri önderliğinde gelişen mücadelelere karşı kullanılmıştır. Bu politikanın sonucunda, bine yakın kayıp ve halka, devrimcilere, aydınlara karşı işlenen cinayetler **“faili meçhul”** halde durmaktadır. Daha doğrusu, devlet faileri gizlemeyi sürdürmektedir. İHD'nin 2004 yılında açıkladığı verilere göre, 15 yıl içinde işlenen **“faili meçhul”** cinayetlerin sayısı **2 bin 316**'dır. Yine devletin örgütlediği bir çok kitle katliamının faileri de gizlenmektedir. Fakat biz, değil binlerce kayıp ve cinayetin, bir tanesinin failinin bile, bir kayıpın nerede olduğunun açıklandığının bile tanığı değiliz. AKP'nin faillerini açıkladığı ve yargıladığı **“faili meçhul”** örneği yoktur.

Beşir Atalay'dan açıklamasını istiyoruz;

1977 1 Mayıs katliamı'nın faillerini ne zaman ortaya çıkardınız, ne zaman yargıladınız?

Aynı sorumuz, 1978 Maraş Katliamı için de geçerlidir. Aynı sorumuz, 90'ların başından itibaren kontrgerilla tarafından gerçekleştirilen veya Hizbullah aracılığıyla gerçekleştirilen cinayetler ve kayıplar için de geçerlidir. Muammer Aksoylar, Musa Anterler, Vedat Aydınlar, Mehmet Sincarlar, Uğur Mumcular'ın, onlarca devrimci-yurtsever gazetecinin katilleri nerede? Gazi katliamının faileri nerede?

Bu katliamları kimler gerçekleştirdiler, belli oldu mu?

“Faili Meçhul” kalmadı demek, bu soruların cevaplanmış olması demektir? Cevaplandı mı? Cevap-

landıysa, bu cevaplar nelerdir?

Kontrgerilla politikasını uygulayan tüm iktidarlar, “faili meçhul” cinayetlerin devlet bağlantısını reddetmişlerdir. Bugün AKP iktidarı da, aynı inkarı **“faili meçhul cinayet kalmamıştır”** diyerek sürdürmektedir.

AKP iktidarı, Ergenekon operasyonunda herkesi, kontrgerillaya karşı mücadele ettiğine inandırmaya çalıştı, **“faili meçhul kalmadı”** yalanı da, Ergenekon ile kontrgerillayı yargılama demagogisinin sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Hatırlanacaktır, AKP, Ergenekon davası ile, Gazi katliamı dahil olmak üzere, bir çok cinayetin aydınlatıldığı yalanını söylemişti. Kontrgerilla örgütlenmelerinin üzerine gidiliyor, Veli Küçükler'in cinayetleri aydınlatılıyordu. Fakat, iddianame ortaya çıktı ki, herşey belirsizdir ve herşey aslında oligarşi içi it dalaşına göre şekillendirilmiştir ve en azından şimdilik, açığa çıkartılmış bir şey de yoktur.

Bu manevralara inanmaya hazır kesimler de çıkmıştır. Halen AKP iktidarının demokratikleşmeyi sağlayacağı, kontrgerillayı tasfiye edeceği, cinayetleri aydınlatıp, sorumlularını yargılayacağı hayallerini besleyenler vardır. Beşir Atalay'ın söylemleri, belki bu kesimleri bir süre daha oyalamaya yarayabilir; daha ötesinde bir anlamı yoktur.

AKP iktidarı, “faili meçhul”lerin faillerini ortaya çıkarmayacağı gibi, aynı politikayı yeri geldiğinde halka karşı savaşta kullanan ve kullanacak bir iktidardır. Bugün düzen, geçmişteki boyutlarda **“kayıp”** ve **“faili meçhul”** politikasına ihtiyaç duymamaktadır, fakat herkes emin olmalıdır ki, ihtiyaç duyulduğunda AKP iktidarı da, bu politikanın en hararetli uygulayıcısı olacaktır.

Tecrit Kalkıncaya Kadar Hep Gündemde Olacak

Genelge yayınlayıp uygulamamakla, üstelik var olan baskı ve yasak çemberini daha da

Binlerce devrimci, demokrat, yurtsever, oligarşinin hücrelerinde, tecrit altında tutulmaya devam ediliyor. Tecrit, hücre tipine çevrilmiş tüm hapishanelerde uygulanmakla birlikte, esas olarak F Tipi hapishanelerde sistemli, planlı bir biçimde yoğunlaştırmıştır.

Tecrite karşı direnişin başlamasının üzerinden 8 yıl, direnişin, genelgenin yayınlanmasıyla bitmesinin üzerinden ise neredeyse iki yıl geçti... Fakat, iktidar bizi pek de şaşırtmayarak sözlerini tutmadı. Verdiği sözü, resmi belgesiyle tanıdığı hakkı unutturma yolunu seçti. Ama hesap etmediği bir şey var: Biz unutmuyoruz.

122 şehit verdiğimiz için unutmuyoruz. Tecrit politikasını püskürtmekte kararlı olduğumuz için unutmuyoruz. Tecrit, sıradan bir baskı olmayıp, ideolojik içeriğe sahip bir dayatma olduğu için ve o ideolojiyle uzlaşmaya hiçbir zaman niyetimiz olmadığı için unutmuyoruz. Bu yüzden de gündemimizden hiç çıkmamıştır tecrit.

Tecritin politik bir özü vardır ve bu anlamıyla da o, ülkemizdeki siyasal mücadelenin bir parçasıdır. Şu an esas olarak hapishanelerde uygulanan tecritten söz ediyor olsak da, bunun bir politika olarak hayatın her alanına uzanabildiğini, halkın her kesiminin ve tüm toplumun hücrelere bölünüp tecrit edilmek istendiğini de sayısız örneğiyle biliyoruz. Tecrite böyle bakmayan tüm ilerici, demokratik güçler, eksik ve yanlış bir bakış açısı içindedirler. Tecrit, tüm halkın sorunudur; bunu unutamaz ve unutturamayız.

Ölüm Orucu'nun bitirildiği 22 Ocak 2007 tarihini taşıyan 45-1 Nolu genelgenin "10 saatlik sohbet hakkı"nın içerdiği maddesi, halen uygulanmamaktadır.

Uygulanması istenen genelgenin o bir maddesinin ar-

kasında, ödenmiş büyük bedeller olduğunu, büyük bir tahammül ve sabırla o noktaya geldiğini kimse unutmamalıdır.

Küçük hesaplarla, basit kurnazlık ve manevralarla genelgenin ilgili maddesinin uygulanmamasına gerekçeler uydurmak, direnişin büyüklüğünden hiçbir şey götürmez.

Genelgenin anlamı, herşeyden önce "tecritin kabul edilmesi"dir. Genelgeyi yayınlayan hükümet, hala iktidardadır. Söz veren Başbakan ve Bakan, hala hükümettedir. Tecriti tamamen kaldırmayı kabul etmeseler de, tecritin varlığını kabul etmişlerdir.

Tutsakların aleyhine olan tüm yasalar, genelgeler anında ve harfi harfine uygulanırken, tecriti daha da koyulaştırıp kalıcılaştıracak düzenlemelerin uygulanmasında hiçbir engel tanımazken, tecritte bir gedik açacak uygulamayı sürekli ertelemek, kuşku yok ki son derece açık bir politik tavrıdır. Sorun, şu veya bu F Tipi hapishaneye özgü, şu veya bu yöneticiye bağlı olmayıp, doğrudan **AKP iktidarının bir politikası** durumundadır.

Bu durumda, kendi çıkarıcıları genelgeyi uygulamamanın anlamı da açıktır; **tecritte ısrar**.

İktidarın tavrının bizim önümüze koyduğu görev bellidir bu noktada: **Tecrite karşı mücadelede ısrar**.

Tecrite karşı mücadeledeki kararlılık, halk güçlerinin taleplerinde ısrarının, manevralarla oyalanamayacağını, aldatılmayacağını ve oyalanmayı, aldatılmayı asla kabul etmeyeceğinin göstergesi olacaktır. Bu konudaki ısrar ve kararlılık, tüm halka hem örnek olacak, hem güven verecektir.

Başladığımız hiçbir kavgayı bırakmadık. Bunu da bırakmayacağız.

daraltarak, gayri insani koşullara yeni hak gaspları ve cezalar ekleyerek devrimci kimliği aşındırmayı, örgütlülüğünde ısrarda zayıflık yaratmayı, tutsakları bireycileştirip örgütlü yaşamdan ve sosyalizmden koparmayı hala uman iktidar sahipleri, yine yanılıyorlar ve hep yanılacaklar. Tutsaklarımız, onlara istedikleri zaferi, başarıyı asla tattırmayacaklardır. Fakat biz, tecrite karşı mücadeleyi sadece tutsaklarımıza bırakacak da değiliz elbette.

Tutsaklarına sahip çıkmak, halkın mücadelesinin en önemli değerlerinden biridir. Bu geleneğini reddeden, terkeden herhangi bir mücadele, en önemli değerlerinden birini reddetmekle, kendi içinde bir erezyon yaşamaya başlamış demektir. Tecrit sorununu gündemden çıkarmamak, bir halkın, o halkın örgütlü güçleri durumundaki devrimci, demokratik güçlerin mücadelede tutsak düşünelere sahip çıkması demektir.

F Tipi hapishanelerde yoldaşları, arkadaşları bulunan devrimcilere çağrımızdır.

F Tipi hapishanelerin kendilerine hiç de uzak olmadığı tüm demokratik kurumlara çağrımızdır.

Devrimci, demokratik muhalefet açısından tecrit sorununu gündemden çıkarmamak, haklar ve özgürlükleri konusundaki ısrar ve kararlılığının göstergesidir.

Tecrite karşı mücadelede elde edilen kazanımın takipçisi olmak, **ciddiyet ve sorumluluktur**. Bu ciddiyet ve sorumluluğa sahip olduğumuzu devlete ve halka göstermeliyiz.

Hapishanelerde tecrit sürüyorlarsa, o konu, ülkenin tüm devrimcilerinin, demokratlarının, emekten, halktan, haklar ve özgürlüklerden yana herkesin, faşizme, zulme karşı olan herkesin gündemidir, bu tartışılmaz.

2000-2007 arasında, tam yedi yıl süren büyük bir direniş gerçekleştirildi bu topraklarda. 7 yılda kelimenin gerçek anlamıyla bir tarih yazıldı. Hiç abartısız, herkesin tartışmasız teslim edeceği gibi, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir direnişti bu.

7 yıl sürmesinden 122 şehit verilmesine kadar, her şey olağanüstüydü ve o güne kadarki hemen

Emperyalizmin dünya halkları üzerindeki kuşatmasını ve bu kuşatmada Türkiye oligarşisine biçilen rolü görmeden, neden direnilmesi gerektiği, bu kadar büyük bedellerin göze alınmasının zorunluluğu kavranamaz.

Amerikan ve Avrupa emperyalizmi, bölge ve dünya politikalarında Türkiye'ye belli roller biçmektedirler. İşbirlikçi oligarşi, soygun ve safahatını sürdürmek istemektedir. Dolayısıyla, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin amaçlarının gerçekleşebilmesinin koşullarından biri ve aslında ilki, Türkiye halklarının devrimci dinamiklerini yok etmektir.

Bu dinamiklerin içinde kuşkusuz devrimci hareket özel olarak öncelikli hedefdir. Böyle olmasında devrimci hareketin onlarca yıllık tarihinin ortaya koyduğu ideolojik sağlamlık, politikasındaki kararlılık ve özel olarak da belli bir tarihi süreçteki tavrı en önemli nedenlerdir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla tüm dünyada reformizm, teslimiyetçilik, uzlaşmacılık rüzgarları eserken, devrimci hareket bu rüzgarların önünde eğilmemiş ve sürüklenmemiştir. Tam tersine bu süreçte emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesini atımlarla büyütmüştür. İşte bunun için

tüm ölçülerin ötesinde cereyan eden bir direnişti.

Böyle bir direnişin 7 yıl sürmesinde, 122 şehit verilmesine rağmen devam edilmesinde, hiç kuşku yok ki, hem karşı-devrim cephesinden, hem direniş cephesinden son derece önemli, hatta hayati nedenlerin olması gerekir.

Böyle bir neden de vardı elbette. Bu nedenin adı, tek kelimeyle söylemek gerekirse **TECRİT**'ti.

*

Bu yazı dizimizde, 7 yıl süren bu büyük direnişin, bu kadar şiddetli çatışmalara yol açan boyutlarını ortaya koyarken, direniş sürecini ana hatlarıyla da olsa özetleyeceğiz.

Tüm saldırılara rağmen, büyük bedeller ödenecek, büyük bir iddia ve kararlılıkla sürdürülen direniş, hiç kuşku yok ki, tüm dünya halkları için, emperyalizme, faşizme karşı direnmek diye bir sorunu olan herkes için tarihi dersler ve tecrübelerle doludur. Onların da bir özetini bulacaksınız bu yazı dizisinde.

dünya çapında bir örnektir devrimci hareket; dolayısıyla emperyalizm cenahından da "dünya çapında" örnek olmasına son vermek için yokedilmesi gereken bir harekettir.

Sonuçta, elbette hedeflenen, bir bütün olarak tüm anti-emperyalist, anti-oligarşik güçlerdir ve tüm soldur.

Niyetler, hesaplar:

Emperyalizme ve işbirlikçilerine göre; ne pahasına olursa olsun devrimciler; fiziki, ideolojik ve örgütsel olarak yok edilmelidir. Türkiye topraklarından devrim umudu silinmelidir.

İşte F Tipi hapishaneler ve tecrit politikası bu amaç doğrultusunda gündeme getirilmiştir. Hücreseller ve tecrit statüsü, oligarşinin elindeki en güçlü silahlardan biridir. Öyle ki, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ilerici, devrimci hareketlerin tasfiyesi, bu politikayla sağlanabilmiştir.

Türkiye oligarşisi de aynı politikalarla aynı sonucu almayı düşünmektedir. Tecritin uygulanması ve bundan istenilen sonucun alınması, onlar açısından stratejik önemdedir.

Devrimci tutsaklar, 20 yıldır, 12 Eylül 1980 cuntasından bu ya-

na faşizmin her türlü saldırılarına rağmen teslim alınamamış, örgütlü yaşamlarıyla, direnişleriyle halk için önemli bir güç ve moral değeri olmuşlardır.

Devrimci tutsaklar, F Tiplerine atılarak örgütlülükleri dağıtılarak ve tecrit altında yalnızlaştırılarak, umutsuzlaştırılarak, iradeleri kırılarak teslim alınacaklardır.

Ve böylece, halkın öncülerinin teslim alındığı yerde, halkın mücadelesinin bütün olarak sindirilmesi çok daha kolay ve hızlı bir süreçte gerçekleştirilebilecektir. İşte bunun için F Tipleri ne pahasına olursa olsun açılmalı, tecrit uygulanmalıdır.

Oligarşi açısından F Tipi hapishanelerde tecrit politikasının hayata geçirilmesi ne derece önemliyse, bu politikalara karşı direnmek, tecriti boşa çıkartmak da devrim mücadelesi, ülkemiz ve dünya halklarının geleceği açısından o derece önemliydi. Büyük direniş, devrim ve karşı-devrim için taşıdığı bu önem nedeniyle uzun süreli ve büyük bedeller ödenecek bir direniş olarak şekillenecekti.

İlk saldırı

Oligarşi, F Tiplerini açmak ve tecrit politikasını hayata geçirmek için ilk büyük saldırısını 1999 Eylül'ünde Ulucanlar Hapishane-

si'nde 10 devrimci tutsağı katlederek başlattı. Gerçekte hücre tipi saldırısı 1990'ların başlarında ve daha sonra çeşitli zamanlarda Eskişehir hücre tipiyle denenmiş bir saldırıydı, o kesitte püskürtülmüş ama gündemden kalkmamıştı. Ulucanlar'da gündeme getirilen saldırı artık çok daha üst boyuttaydı.

Devrimci tutsaklara karşı **"ya teslim olacaksınız, ya ölecekse-niz"** dayatması, ilk kez bu kadar açık ve tüm tutsaklara yönelik olarak Ulucanlar'da yapılıyordu. Ki, Ulucanlar'da devrimci tutsakların karşı karşıya bırakıldığı bu tercih, Ulucanlar'dan yaklaşık bir yıl sonraki 19 Aralık katliamının da odağına oturtulacaktı. Ulucanlar'da katledilen tutsaklar nezdinde öncelikle bütün tutsak kitlesine ve daha genel olarak da tüm halka gözdağı veriliyor ve F Tiplerinin, tecritin önü açılmak isteniyordu. Oligarşi, Ulucanlar'daki gözdağıyla F Tiplerini **direnışsiz** açmayı istiyordu.

Bu, oligarşi cephesinin istek ve planlarıydı.

Peki devrimci tutsaklar cephesinde durum neydi?

Elbette teslim olmayacaklardı devrimci tutsaklar. Hem de *"düşmanın 'teslimiyet'in karşısına koyduğu 'ölüm'ü, düşmanın elinden alıp direniş silahına dönüştürerek ölecektik."*

Ve öldüler. 122 kez öldüler.

Yüzlerce gün süren açlıklarda öldüler. Bedenlerini tutuşturan alevlerde öldüler. Hedef gözetilerek atılan gaz bombalarının hedefi olup öldüler... ve her ölümden onların teslim olmayı reddedişinin sesi yankılandı dünyaya. Her ölümden başeğmezliğin kararlılığı yayıldı hapishanelerden.

Direnme hakkı için direniş

Tutsakları F Tiplerine atan ancak teslim alamayan, tecrite boyun eğdiremeyen oligarşi, direnişin bu yankısını engellemeye çalıştı var gücüyle. Bunun için kop koyu, Türkiye tarihinin gördüğü en katı sansürlerden biri uygulandı.

Onlarca ölüm, gazete sayfalarında sıradan, küçük birer haber olarak bile yer almadı.

Kimilerine göre **"boşuna ölü-nüyor"**du, ölümler **ses getirmiyordu**, kamuoyunun **ilgisi yoktu**. Halk, direniş desteklemiyordu.. Bu durumda direnmenin de **anlamı yoktu...**

Oysa, oligarşinin içeride ve dışarıda birbirini tamamlayacak tarzda uyguladığı baskı ve tecritle **düşündürmek istediği** tam da buydu.

"Ya teslim olacaksın, ya teslim olacaksın" diyordu ölüm orucundaki tutsaklara. Zorla tıbbi müdahalede bulunarak öldürmüyor, sakat bırakıyordu. Doğrudan **direnme hakkına** saldırıyordu. Bu politikaya karşı kimse direnemez diyordu bir yerde. Ve o yerde, direniş artık, kendi özgün talepleri bir yana, **direnme hakkı için direniş** olarak sürüyordu.

O süreçte solun önemli bir kesimi de bu gerçeği görmemesine karşın açtı ki; **direnme hakkının olmadığı bir yerde hiçbir hakkın varlığından söz edilemez.**

Dahası, kimsenin sesimizi duymadığı ve duyamadığı, destek vermediği ve veremediği koşullarda ise, direnmek, direnme hakkına salhip çıkmak, çok daha zorunlu, vazgeçilmezdir.

Oligarşinin Ulucanlar katliamıyla **"ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz"** dayatması 20 Ekim'de direnişe başlanarak boşa çıkartıldı. Teslim olmayıp direnileceği o gün tüm dünyaya ilan edilmiş oldu.

Oligarşi 19-22 Aralık'ta doğrudan direnme hakkına saldırı. 20 Hapishanede aynı anda gerçekleştirilen operasyon ve katliamlarda 28 tutuklu katledilirken, oligarşi, direnme hakkını yoketmek, direniş kırarak ve tutsakları tecritte teslim almak için bir çok şeyi göze aldığı gösteriyordu.

Oligarşi, katliamla, devrimcileri yıldırıp demoralize ederek direniş bitirecek, örgütlülükleri tasfiye edecek ve dışarıdaki demokratik muhalefeti dağıtıp halkı sindi-

20 Ekim - DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP'den 816 tutsak, F Tipi hapishanelere karşı Süresiz Açlık Grevi'ne başladı.

14 Kasım - TAYAD'lılar ölüm orucuna başladı.

19 Kasım - Tutsaklar, süresiz açlık grevini, Ölüm Orucuna dönüştürdüler.

25 Kasım - Ankara'da F Tiplerine Karşı Mitinge 7 bin kişi katıldı.

29 Kasım - 2. Ekipler ölüm orucuna başladı.

6 Aralık - Konfederasyon Başkanları, "ölüm orucunu bırakın" çağrısı yaptılar.

7 Aralık - Aydınlar açlık grevine başladı.

11 Aralık - Ecevit "Kamuoyu ilgisi devam ederse bu eylem bitmez" demeciyle direnişe karşı saldırı işaretini verdi.

12 Aralık - Polis, Kızılay'da tutuklu ailelerine saldırı.

13 Aralık - RTÜK ve DGM, ölüm orucuyla ilgili haberlere sansür uygulamaya başladı.

15-16 Aralık - İktidar, görüşmeleri keserken, zorla müdahale tehditleri yaptı. Direnişçiler, saldırı olursa kendilerini yakacaklarını açıkladılar.

19 Aralık: Devrimci tutsakların bulunduğu hapishaneler yakılıp yıkılarak, 28 tutsak katledildi. Tutsaklar F Tiplerine sevk edildi.

recekti. Bunun için seferber edilmişti binlerce asker ve polis. Bunun için yakılıp yıkılmaktaydı hapishaneler ve bunun için ölüm mangalarının kahkahaları eşliğinde diri diri yakılıyordu altı kadın tutsak...

Katliamın hemen ertesi günlerinde başbakan Ecevit *"artık dev-*

letle başa çıkılamayacağını öğrenmiş olmalılar” derken 19 Aralık’ın, F Tiplerinin ve tecritin amacını hiç yoruma gerek bırakmayacak açıklıkta ortaya koyuyordu.

Gerek 19-22 Aralık katliamıyla, gerekse de sonrasındaki saldırılarıyla oligarşi çeşitli demokratik kesimleri sindirmekte, F Tiplerine karşı direnen solun büyük kısmını direnişten uzaklaştırmakta kısmi başarılar elde etse de, direnişin bitirilmesi noktasında hiçbir “başarı” elde edilememişti. Çünkü işte tam o noktada, karşısında eğip bükemediği bir irade çıkıyordu. O irade devrimci hareketin iradesiydi.

19-22 Aralık’ta tarihin en vahşi hapisane katliamlarından biri gerçekleştirilirken aynı zamanda tarihin en büyük hapisane direnişlerinden biri yaratılıyordu.

Devrimci tutsakları teslim almak için ellerindeki en büyük kozlardan biri olan “ölüm”, 19 Aralık katliamında etkisizleştirilmişti.

Bu büyük çatışma, hemen 19 Aralık sabahı işkenceli sevklerle açılan F Tipi hapisanelerin hücrelerinde de devam etti ve F Tipleri de büyük direniş karşısında etkisiz kaldı.

Bırakın tutsaklara boyun eğdirmeyi, bırakın tutsakları sosyalizm düşüncesinden vazgeçirmeyi, bırakın örgütlülüklerini dağıtmayı, en başta direnişi kıramadılar; direnişi kıramadıkları için de direnişin ördüğü barikat önünde çakılıp kaldı oligarşi.

Direnme hakkı içeride ve dışarıda ölümler pahasına savunuldu. Katliamlar, yalanlar, zorla müdahaleler, tahliye rüşveti, sansür ve akla gelebilecek tüm saldırı yöntemleri karşısında, direnme hakkı korundu.

Büyük direniş, hiçbir gücün direnen bir halkın elinden direnme hakkını alamayacağını, her koşulda direnmenin mümkün olduğunu tarih önünde bir kez daha kanıtladı.

Büyük Direniş, bütün dünyaya

emperyalizmin ve oligarşinin tüm imkanlarına, görünürdeki devasa gücüne rağmen, asıl güçlü olanın devrimciler olduğunu gösterdi. Devrimci iradenin üstünde hiçbir iradenin olamayacağını yeni bir tarihsel kanıtını sundu.

Oligarşinin, direnişi kırmak için denemediği yöntem, başvurmadığı politika kalmadı. Ancak hiçbirinden sonuç alamadı.

Zorla tıbbi müdahaleyle direnme hakkının tamamen ortadan kaldırılmak istendiği noktada, onlarca tutsak, tutuşturdukları bedenleriyle direnme hakkının yok edilemeyeceğini ilan etti. Tüm bedelleri göze almışsanız, direnişin biçimleri sınırsızdır. Direnişçiler, tüm yaratıcılıklarıyla, fedakarlığın ve kararlılığın sınırsızlığında düşmanı altetmenin, direnme hakkını kullanmanın mutlak bir yolunun olduğunu öğrettiler.

Büyük Direniş’in tarihi açıdan gösterdiği en önemli olgulardan biri; direnme hakkının hiçbir koşulda yok edilemeyeceği gerçeğidir.

Sürecin direniş biçimi neden feda oldu?

Oligarşinin teslim alma politikasındaki kararlılığı, hücrelerin ve tecritin de bunun bir aracı olduğu son derece netti. Direnme gerektiği de açıktı. Özgür Tutsakların bu konuda en küçük bir tereddütü yoktu. Peki nasıl direnilecekti?

Ölümler göze alınacaktı. Tek kesin cevap buydu. Bunun ötesinde bir çok farklı şekillenmeden, ihtimallerden söz edilebilirdi ama feda, bu saldırıyı püskürtmenin olmazsa olmazıydı ve zaten 7 yıllık direniş süreci de tekrar tekrar bunu gösterecekti. Gerçek şuydu ki, direnişin biçimi, tutsakların tercihlerine bağlı da değildi; biçimi belirleyen, çatışmanın özü ve şid-

detiydi.

Direnişin başından itibaren büyük bir feda ruhu hakimdi. Ölüm orucu direnişinin kendisi zaten bir fedaydı. Direniş boyunca da feda en üst boyutlarda yaşandı.

Bu direniş içinde her şeyhitlik, kendini feda eden insanın karşısında hiçbir gücün duramayacağını yeniden kanıtladı. Feda karşısında dünyanın en gelişmiş silahlarının işe yaramayacağını gösterdi. Bulgar direnişçi Hristov Botev’in **“Tüm insanların özgürlüğü ve mutluluğu için omuzdan düşmeyi göze almış başın üzerinde egemen hiçbir güç yoktur.”** sözü, her şehitle birlikte adeta yeniden hayat buluyor, tarih önünde yeniden kanıtlanıyordu.

Sadece ülkemizde değil, günümüz dünyasında Filistin’den Irak’a, Afganistan’a kadar direnişlerin sürdüğü her yerde direnişin adı FEDA’ydi. Ve bu durum, **“bu sürecin direniş biçimi neden feda oldu?”** sorusunun cevabını da hem genel, hem ülkemiz özeli açısından veriyor. Emperyalizm tüm dünya halklarına, kendi yarattığı eşitsizliğe, adaletsizliğe, açlığa, yoksulluğa, sefaletle boyun eğmeyi dayatıyor. Benim istediğim gibi düşüneceksin, muhalefet yaparsan da bizim izin verdiğimiz sınırlar içinde yaparsın, sistemin verdiğine razı olacaksın diyor ve bunu dayatıyor. Yapmazsan, kişi, kurum, örgüt, ülke, fark etmez; **“işgal ederim, yakarım, yıkarım, terörist ilan ederim, katledeyim...”** diyor. Ve bunları yaparak, zulmü bir kuşatmaya dönüştürerek, halkların direnme hakkını da ortadan kaldırmak istiyor.

Dünyanın dört bir yanındaki feda eylemleri, işte emperyalizmin bu dayatmalarına karşı, halkların iradesini, halkların çaresiz kalmayı kabul etmeyeceğini ortaya koyan bir direniş biçimi olarak yoğunlaştı.

Oligarşi de ülkemizde bunu dayatıyordu. 19 Aralık’ta da saldırdığı doğrudan direnme hakkıydı.

“Ben istediğimi yaparım, hücrelere atar, tecrit ederim, ama sen buna karşı çıkamazsın ve çıkama-

yacaksın, senin elinden tüm direnme imkanlarını da alacağız” diyordu.

Nitekim, tutsakların tecrit hücrelerine atılmasının ardından zorla tıbbi müdahalelerle tutsaklar “ölme hakkı”ndan da mahrum edildi; direnişi böyle kıracaktı oligarşi.

Bu dayatmaya boyun eğilemezdi.

Çaresizliğe boyun eğilemezdi.

Direnişin, tutsakların devrimci iradesinin dışında bir irade tarafından bitirilmesi kabul edilemezdi.

Edilmedi.

19 Aralık’ın hemen öncesinde, tutsaklar, “ölüm orucu direnişçilerine saldırılması durumunda kendilerini yakarak feda eylemleriyle direnişçi yoldaşlarına sahip çıkacaklarını” açıkladılar.

Oligarşi çok ciddiye almadı bu açıklamayı.

Çünkü ülkemizde örneği yoktu böyle iradi, örgütsel bir tavır alışın. (Ülkemiz için o kadar alışılmadık ve yeniydi ki, bu açıklamaya katılan devrimci örgütlerin bazıları da kendi açıklamalarını ciddiye almamış, bunu sadece bir ‘blöf’ olarak dile getirmişlerdi.)

Ama süreç, çatışmanın muhtevası, “blöf”leri kaldırmayacak kadar ciddi ve hayatiydi.

Bunun ciddiyetinde ve bilincinde olanlar göğüsleyecekti saldırıyı.

19 Aralık’ta oligarşinin saldırısı karşısında en güçlü barikat, feda savaşçıları tarafından örüldü.

Oligarşi, içeride ve dışarıda doğrudan direnişçilere saldırıp zorla müdahale ederek ölümleri engelleyerek direnişi etkisizleştirmeyi, sansürle halktan koparıp kendi içine hapsedmeye çalışıyordu. Bu **kuşatmayı yaran** yine feda eylemleri oldu. Fedalar, tüm sansür duvarlarını, kuşatmaları yıkıp geçti.

Direniş, sürekli farklılaşan koşullar içinde, oligarşinin başvurduğu yeni taktikler karşısında kendi biçimlerini yarattı; oligarşinin her taktiği, direnişin yeni bir taktiği ve elbette hiç değişmeyen kararlılığıyla karşılandı. Direniş kendi kültürünü de yarattı. Bu kültür FEDA kültürüdür. Bu kültür

Ekim’in 20’sinde Açlığımızı Ektik

Düşmesin diye halkızın bahtına umutsuzluk, sönmesin diye yüreklerde taşınan isyan ateşi, kararmasın diye gözlerindeki ışıltı, hayaller gerçek olsun, haller durmasın diye Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik.

Boğmasınlar diye hücrede insanı, yasaklamasınlar diye güneşi ve masmavi gökyüzünü, çekilmesin diye gözlerimize jiletli teller, ayrılmasın diye yoldaş yürekler, açlığın koynunda bir yolculuğa çıktık Ekim’in 20’sinde.

Türkülere yasak, sevdalara hapis düşmesin diye; güne-güneşe, güle-gülüşe susamasın diye insanlar; çiçek açsın, meyve versin diye hayat; karışsın denizin mavisini kırların renklerine diye... Kербela filizlensin, Kızıldere kan akmasın diye; açlığımızı ektik Ekim’in 20’sinde.

Yakılmış köylere baharı getirmek için, sürgün insanlarımız, yasak dilimiz için, Fırat’ın Dicle’nin kollarıyla sarmak için, tohum olmak için kavrulmuş bozkırlara, Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik.

Karnı aç, benzi soluk, gözleri fersiz kalmamasın, süte, ekmeğe, oyuna doysun diye çocuklarımız; ırgat, çırak olmasınlar diye, alınlarına güzel günlerin damgasını vurduğu bir ülke bırakabilmek için Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik.

Sesimize ses, açlığımıza açıklık katan analarımızın yüreklerine düşmesin diye acı, akmasın diye gözyaşları, sarmasın diye ağıtlar

gökyüzünü, sütleri helal kılınsin diye Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik.

Gözleri ışıltı, bakışları isyan, gülüşleri umutlu olsun diye halkımızın,

Anadolu’da isyan tohumları filize dursun diye, açlığın, yoksulluğun, adaletsizliğin öfkesi yayılsın diye sokaklara, kırılınsın diye zincir, doğsun diye ölümlerden halk, Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik yollara.

Yarınlara halkın ve hayatın olsun diye, zindanlarında karanfiller boy versin, sol göğsümüzün altındaki **cevahir** solmasın diye, geleceğimizin umutlu yıldızı sarınsın diye alınları, kavgaya koşsun, yangınlara sarılınsın, dağlara sevdalansın, toprakta yeşersin diye özgürlük, Ekim’in 20’sinde açlığımızı ektik.

Ölüm utandı Ekim’in 20’sinde, “Merhaba Zafer, Hoşgeldin Ölüm” diyen, ölümsüzlüğe gönüllü yiğitlerin karşısında. Zulüm çaresizdi, inançları uğruna ölüm yürüyenlerin karşısında.

Açlığımızı ektik Ekim’in 20’sinde toprağa, tomurcuğundan fidan olsun, büyüüp sevda olsun, yeşersin umut olsun, yürüsün milyon olsun, vurulsun alkanlara boyansın, düşsün toprağa ölümsüz olsun. Ölümün adı zafer olsun. Zaferin adı Ahmet, Fidan, Aşur, Halil.... olsun.

20 Ekim’de alına kızıl bantları bağlayan iradeye selam olsun.

VEFA kültürüdür. Bu kültür BAĞLILIK’tır. Bu kültür SABİRDİR, İRADEDİR, “SONUNA KADAR” diyebilmektir. Bu kültür DİRENME kültürüdür. Ama tüm bunların temelindeki güç, fedadır ve direnişçiler feda anlayışıyla donanmışlardır, kuşkusuz bunlar da başarılamazdır.

Bugün dünyanın her yanında direnişler halkların feda kültürü üzerinden gelişmektedir ve bu rastlantısal bir benzerlik değil, sınıflar mücadelesinin ortaya çıkardığı bir zorunluluktur.

- devam edecek -

Tecrit Altındaki F Tipleri Hiçbir Hakkın Olmadığı Yer

“Tecrit nedir?” sorusunun cevabında, gerçeğini ne kadar iyi tanımlarsanız tanımlayın, bir yetersizlik vardır. Çünkü tecritin, en önemli yanlarından birisi, hücrelerde tek kalmadan hissedilemeyecek olanın, tek kalınan koşullarda hissedilmesidir.

Bununla birlikte, 8 yıldır neredeyse anlatılmadık, yazılmadık bir yanının kalmamış olması, tecrite karşı günümüze kadar sürdürülen mücadelenin birikimi, tecrit gerçeğini kavramamızı da daha kolaylaştırmaktadır.

Tecriti, en özlü anlatan sözlerden birisi, Hallac-ı Mansur’un “**cehennem**” tasviridir. Mansur, “**Cehennem acı çektiğiniz yer değil, acı çektiğinizi kimsenin duymadığı yerdir!**” derken, bugünün tecrit hücrelerini tasvir ettiğini bilemezdi. Fakat, yüzlerce yıl sonra, tecrit hücreleri ile, dünyada cehennem inşa edildi.

Tecrit, kişinin, diri diri gömüldüğü bu yalnızlık mezarlığında, aynı zamanda tüm haklarından yoksun bırakılmasıdır. Tecrit, ‘**hak**’ kavramının yok edilerek, yerine ‘**keyfiyetin**’ konulduğu, daha önemlisi hak gaspları ve saldırılar karşısında tek başına bırakıldığınız, birlikte tepki gösterme hakkınızın fiziki koşullar ve her türlü saldırıyla engellenmediği yerdir.

Ülkemizde, tecrit politikasına uygun olarak inşa edilmiş hapis-haneler, F Tipi hapis-hanelerdir. F Tipi hapis-haneler, tutuklu ve hükümlülerin tek ve üç kişilik hücrelerde, tecrit altında tutulduğu yerlerdir. Tutuklu-hükümlüler, tek ve üç kişilik hücrelerde günün 24 saatini geçirmek zorunda bırakılırlar. Tek kişilik hücreler, içinde yatağın, tuvaletin, bir masa ve sandalyenin, de-

0 küçücük hücrelerde bile, hakgasplarının, saldırıların biçimleri ve yöntemleri sayılmayacak kadar çok sayıdadır.

Oligarşinin tutsaklara saldırı politikaları yeni değildir. Tecritin farkı, saldırılar karşısında elinizin kolunuzun büyük oranda bağlanmasıdır.

mir bir dolabın bulunduğu ve dolayısıyla adım atacak yerin kalmadığı 10 metrekarelik alanlardır. Üç kişilik hücreler ise, iki kattan oluşan toplam 25 metrekare alana, 3’er tane yatak, demir dolap ve sandalyenin, 1 masa, tuvalet ve bir mutfak tezgahının sıkıştırıldığı alanlardır.

Fakat tecrit ve hücre gerçeği bu fiziki alanlarla sınırlandırılarak anlaşılabilir. Tecrit ve hücre gerçeği, bu mekanlarda **herkes-ten yalıtılmış**, tek başına ya da en fazla üç kişi bir arada tutulan tutuklulara yöneltilen her türlü saldırı ve dayatmayla bütünleştirilerek anlaşılır.

Tecrit; Dünyanın, Hücrenin Dört Duvarı İle Sınırlanmasıdır

Tecrit, tutuklu-hükümlüyü hücrenin dört duvarı ile sınırlar. Dört duvar arasındaki dünyada, toplumda yaşanan çelişkiler, çatışmalar yoktur. Acılar, sevinçler

yoktur. Özel çabalarla, bu dünyanın duvarları parçalanmadığında, yapay bir dünya oluşur.

Dört duvar arasında kendisine farklı bir dünya kurmuş olan kişinin, dış dünyanın gerçekliğinden ve bu gerçeklik üzerine şekillenmiş olan düşüncelerden de kopması hedeflenir.

Bunun için, her türlü üretim olanağı tutuklunun elinden alınır. Çeşitli üretimleri engellemek için, en sıradan kırtasiye malzemelerinin yasaklanmasının, bir boya kalemi almanın bile yaptırımlara uyulmasına bağlanmasının mantığı budur.

Sistem, hücre içinde tecrit etmekle yetinmez, ziyaretçiler birinci dereceden yakınlarla sınırlanır, hapis-hane şehir dışında ulaşımı en zor yerlere kurulur. F tiplerinin hepsinin şehir dışlarında olmasının mantığında, tutuklu-hükümlüyü her biçimde yalıtma mantığı vardır. Ücra yerlere kurulan hapis-haneler, yoksul aileler için yakınına ziyaret etmeyi olanaksız hale getirmiştir.

Bu da yetmez, disiplin cezaları, ziyaret yasakları, mektup yasakları ile her türlü iletişim uzun sürelerle kesilir.

Yalnızlaştırma, mümkün olan her biçimde uygulanır.

Tecrit; İtiraz Hakkının Yok Edildiği Yerdür

Tecrit her türlü hakkın elinizden alındığının veya her an alınabileceğinin size özellikle hissettirildiği yerdir. Hak gaspları ve saldırıların üst sınırının olmadığı bir kuralsızlık ve keyfiyet, fakat haklarınızın üst sınırının çok keskin olarak belirlendiği “değiştirilemez” kurallar bütü-

nüdü. Tecritte her talebiniz, ya-
sa, tüzük ve genelgelere daya-
narak reddedilir. Bir tutuklu-hü-
kümlünün nelere ihtiyaç duyabi-
leceği ayrıntılarıyla tespit edil-
miş ve yasaklanmıştır.

Fakat, söz konusu olan saldı-
rılar olduğunda, bu sefer F Tipi
hapishaneler, yasaların, genel-
gelerin, tüzüklerin geçersiz oldu-
ğu yerdir. Tam bir idare keyfiye-
ti söz konusudur. İstedığınız ka-
dar itiraz edin, mahkemelere di-
lekçeler verin. Cevap ayıdır; söz
konusu uygulama "... **hapishane idaresinin yetkisinde olup, tüzüğe aykırı bir durum söz konusu değildir. İtirazın reddine...**" cevabı gelir.

İtiraz ettiğiniz durum; bazen
saatlerinizi, günlerinizi harcaya-
rak yazdığınız, bazen onlarca
mektubunuzun, "**hakaret içeriyor**", "**örgüt propagandası**", "**F tipi cezaevlerini kötüliyor**", "**mektubun içeriği moral vermeye yönelik**" denilerek, havadan sudan sebeplerle gideceği adrese gönderilmemesidir. Günleri bulan emeğiniz, bir kalem darbesi ile çöpe atılır. Tecrit bunun karşısında "**çaresizsin**" der. İtirazlar sonuçsuzdur. Binlerce dilekçenin okunmadan reddedildiği mahkemelere, sonucu baştan

belli dilekçeleri yazar, onun so-
nucunu aldıktan sonra bir üst
mahkemeye bir dilekçe daha
yazar, yine önceden bilinen so-
nucu alırsınız. Böylece de "**İtiraz hakkınızı**" kullanmış olursunuz.

Bazen, aramada hücrenizin dağıtılmasına, eşyalarınızın yerlere atılıp kirletilmesine, değer verdiğiniz kişilerin resimlerinin ayaklar altına alınmasına gösterdiğiniz tepkinin sonucunda, onlarca gardiyanın saldırısına uğramışsınızdır. Yetmez gibi, bir de karşı koyduğunuz için hücre cezası, ziyaretten men, mektup yasağı, "sosyal alanlara" çıkamama, TV ve basın yasağı gibi, cezalarla haklarınız gaspedilmiştir. İtirazınız bunadır. Fakat, itiraz dilekçenizin cevabı bellidir. "**Hapishane idaresinin istediği gibi, arama yapma hakkı vardır.**" İtiraz hakkınız yoktur. Öyle ki, hapishane idareleri isterlerse, sizi soyundurarak arayacaklar, buna itiraz etmek de hem dayak, hem de haklarınızın elinizden alınması ile sonuçlanacaktır.

Bazen, itirazınız bir derginin, kitabın toplatma kararı olmadığı halde tamamen keyfi olarak size verilmemesindedir. Hapishane yönetimine bağlı birimler, bazen

kitap ve dergilerin "**örgüt propagandası yaptığına**", bazen "**devlete, devlet kurumlarına hakaret**" ettiğine, bazen "**bölcü içerikte olduğuna**", karar vermişlerdir. Bazen günlük gazeteleri de vermezler, ya da beğenmedikleri sayfalarını keserek verirler.

Dinlediğiniz müzikten, söyleyeceğiniz türkülere kadar kendinizin karar vermesi keyfi biçimde engellenir. "**Gereksiz türkü söylemek**", "**gereksiz marş söylemek**" gibi ceza maddeleri F Tipleri için üretilmiştir.

Savunma hakkınız gaspedilmiştir. Avukat görüşlerine elinizde kağıt kalem, dosya götürmezsiniz. Avukatınızın söylediklerini not alamazsınız. Birlikte yargılandığınız insanlarla ortak savunma hazırlayamazsınız. Savunmanızı en olanaksız koşullarda hazırlamak zorundasınız.

Tedavi olma hakkınız yok edilmiştir. Doktora görünmek ayrı bir sorundur, doktora derdinizi anlatmanız ve gerekli tedaviyi görmeniz ayrı bir sorundur. Doktorların mesai saatleri içinde rahatsızlanmak zorundasınız. Fakat, bu da gerekli muayeneyi olacağınız anlamına gelmez. Çoğunlukla,

Tecrite Karşı Birlikte Mücadele Edelim

larındadır.

İ ş t e ,

önümüzde somut bir sorun olarak, **TECRİT SORUNU** durmaktadır. Bu sorun etrafında birlikte mücadele etmek, oligarşik düzene, tecrit saldırısında geri adım attırmak, sadece hapishanelerle sınırlı değil, genel olarak hak ve özgürlükler mücadelesi için bir kazanım olacaktır.

Birgün kendimiz, ya da bir yakınımız tecrit hücrelerinde can vermesin diye, tecrit hücrelerinde insanlar fiziki ve ruhsal sağlıklarını kaybetmesin diye, bu mücadeleye katılalım. Unutmayalım ki, tecriti geriletmek ellerimizdedir. Mücadelemize bağlıdır.

Bir çok sorunda olduğu gibi, tecrit sorununda da, temel yanlışlardan birisi, sorunu ve çözümünü kendine uzak görmektir.

F Tipi hücreler bu ülkede yaşayan hiç kimseye uzak değildir. F Tipi hapishanelerde tutsak edilmek, işçi, köylü, memur, gecekondu, öğrenci hiçbirimiz için çok uzaklarda olan bir ihtimal değildir. Sorun bu yanıyla hepimizin sorunudur.

Fakat, bunun ötesinde, bu ülkedeki hak ve özgürlüklere ilişkin tüm sorunlar, her birimizi yakından ilgilendirmelidir. Ve bilmeliyiz ki, bu

sorunların çözümü de kendi ellerimizdedir.

Oligarşik düzen, halk mücadelesini etmediği sürece hiçbir sorunu çözmez. Fakat, diğer yandan halkın mücadelesi karşısında kayıtsız kalmaması da söz konusu değildir.

Oligarşik düzen, halka mücadele ile hak almanın yolunu kapatmak istemektedir. Bunun için, hakları için, özgürlükleri için mücadele eden herkese azgınca saldırmaktadır. Fakat, bu saldırıları püskürtmenin, mücadele ederek hakları alınmanın yolunu açmak da, yoksullar, ezilenler, halk olarak bizlerin omuz-

ilgilenilmez ve geçiştirilir. Ciddi rahatsızlıkları farkedilmediği için, aylarca tedavi edilemeyen tutuklu-hükümlü örnekleri vardır.

Saldırıları ve işkenceler, bazen çeşitli bahaneler yaratarak veya herhangi bir bahaneye ihtiyaç duymadan yapılır. Hizaya getirme saldırıları, düzenli olarak günlerce sürdürülür.

Siz, neye maruz kalırsanız kalın, sadece reddedileceğini bildiğiniz halde **"itiraz dilekçesi"** verme hakkına sahip olursunuz. Başka bir tepki gösterme hakkınız yoktur. **Tecrit, tüm bunlara karşı örgütlü bir tepki vermenizin engellenmesi, itirazlarınızın sonuçsuz kalması ve size tüm yaptırımlara uymak dışında bir şans tanınmamak istenmesidir.**

O küçük hücrelerde bile, hakgasplarının, saldırıların biçimleri ve yöntemleri sayılamayacak kadar çok sayıdadır. Fakat, tecritin kavranılması açısından, temel önemdeki yan, saldırı ve hak gasplarındaki keyfiyetin yanında, tutuklu-hükümlülere tüm itiraz etme, direniş gösterme yollarının kapatılmış olmasıdır. Oligarşinin tutsaklara saldırı politikaları yeni değildir. Tecritin farkı, saldırılar karşısında elinizin kolunuzun büyük oranda bağlanmasıdır.

Tecrit; teslimiyet dayatmaları karşısında tutukluların **BİRLİKTE** tepki göstermesini engellemek, yalnız ve çaresiz bırakmak demektir.

Tecrit; Bireycilik, Bencilik Dayatmasıdır

Tecritin suç saydığı en büyük davranışlardan birisi, dayanışma içinde olmaktır. Tecritin felsefesi, **"yan hücredekinin ihtiyaçları, sorunları seni ilgilendirmez, yanındaki hücrede ölüm bile olsa, bu seni ilgilendirmez"** şeklindedir. Yardım etmek suçtur. Bir çay, sigara, giysi, kalem, kağıt, herhangi bir eşyayı, bir gazeteyi, kitabı ne olursa ol-

sun, yanındaki başka bir hücrede olanla paylaşmak söz konusu değildir. Bunun koşulları ortadan kaldırılmıştır. Fiziki koşullarının ortadan kaldırılmış olmasına rağmen, duvarların, çatıların üzerinden aşarak ulaştırırsanız, bu da en ağır suçtur. Hücresinin önünden geçen bir arkadaşına sadece selam vermek, tek kelime bir "merhaba" demek saldırıya uğrama ve disiplin cezası nedenidir.

İnsan kişiliğine yönelen en büyük saldırılardan birisi, bencilleştirme, bireycileştirme. İnsanı, yaşarken insan olmaktan çıkarmaktır. Ve bu da tecritin temel amaçlarından biridir.

Tecrit; Kişinin Aşağılanması, Kendine Saygısının Yok Edilmesidir

Tecrit politikasının belirgin hedeflerinden birisi, kişinin kendine, düşüncesine, değerlerine saygısının yok edilmeye çalışılmasıdır. Bunun için, F tipine götürülen bir tutukluysanız, hapis hane girişinde arama adı altında çırılçıplak soyunmaya zorlanırsınız. Bu dayatmayı kabul etmediğinizde, dayak ve işkence eşliğinde zorla çırılçıplak soyulursunuz. Amaç, arama değil, aşağılamaktır. Bu politika, sözlü saldırılar, hakaretlerle sürdürülür.

En mantıksız dayatma ve uygulamalar, **"emre itaat"** etmenizi sağlamak için gündeme getirilir. Saldırıların hedefi kişiliğinizdir, eğer devrimci iseniz düşüncelerinizdir. Her türlü baskı, saldırı ve aşağılamayla itiraz edemeyen, tepki göstermeyen kişiler yaratılmak istenir.

Tecrit; Yan Hücrede Olanı, Basından, TV'den Öğrenmektir

Tecrit altındaki tutuklu için, her an belirsizliklerle doludur. Her an ne olacağını bilemezsiniz, her an bir grup gardiyan hücrenizi doldurup, başka bir

"Aslında tarif edilemeyen bu durum 4 ay sürdü. Yalnızca 4 ay!

... bırakın bir başkasını insanın kendisi dahi... tecriti kimseye anlatamaz. Onun insanı nasıl yiyip bitirdiğini, nasıl tamamen tahrip ettiğini, açıklayamaz.

Yalnızca yatak, masa, lavabo, duvar kağıtları ve sürekli suskunluk içerisindeki bir Hiçlik, Hiçlik ve Hiçlik. Sana bir kez bile bakmaksızın, yemeği kapının altından içeriye iten sürekli aynı gardiyan. İnsanı çıldırtmaya kadar götüren bir Hiçliği kuşatan sürekli aynı düşünceler..."

(1943'te Nazi Kamplarında tecritte tutulan bir tutsağın anlatımı. Aktaran Ümit KOŞAN, Sessiz Ölüm)

hücreye gitmek için ya da başka bir hapis hane sevk olmak için toparlanmanızı isteyebilir.

Sizin bir yaşam düzeniniz olmaz, çevrenizdeki insanlara bilgi vermek yoktur. Kimsenin gittiğinden haberi olmaz.

Ya da, o güne kadar top attığınız, bağırarak sesinizi duyurduğunuz hücreden artık bir ses gelmediğini farkedersiniz. Fakat, siz o hücredeki kişinin ne olduğunu öğrenemezsiniz. Kimse size bilgi vermez. Ölmüştür belki, belki öldüresiye dövülmüştür, belki apar topar başka bir hapis hane sevk edilmiştir, belki başka bir hücreye götürülmüştür. Belki, bunların hiçbirisi olmamıştır.

Fakat, siz bunların hiçbirisini bilemezsiniz, ne oldu soruları boşluktur. Bazen, yanınızdaki hücrelerde yaşamına son veren bir tutuklunun ölümünü, günler sonra yansıdıysa basından, bazen çok daha sonra tesadüfen öğrenirsiniz.

Tecrit; Psikolojik ve Fiziki Hastalıklar Yaşamak, Tedavi Edilmemek ve Ölüme Terk Edilmektir

Tecrit hücrelerinin aldığı canlar, sadece hücrelere karşı direnişte verilen canlarla sınırlı değildir.

F tipleri, bunun yanında, hücrelerin yarattığı hastalıklardan, tedavi haklarının yok edilmesinden, psikolojik rahatsızlıklar sonucu intihar etmekten dolayı da, bir çok tutuklu-hükümlü için "ölümevi" olmuştur.

Tecrit koşullarında kalan tutuklu-hükümlülerde yoğun olarak gözlenen sağlık sorunları şunlardır; **Kas-iskelet ağrıları, Göz Bozukluğu, Kulak Çınlaması, Kalp Çarpıntısı ve Ritim Bozukluğu, Hipertansiyon, Nefes Darlığı, Cilt Hastalıkları, Baş Ağrısı, Mide Rahatsızlıkları, Kol ve Parmaklarda Uyuşukluk ve Psikolojik sorunlar.**

Söz konusu rahatsızlıkların hepsi önemlidir, fakat psikolojik sorunlar yaşayan tutuklu-hü-

kümlülerin durumları ise, tecrit gerçeğinin ne demek olduğunun en somut göstergesidirler. Psikolojik sorunlar yaşayan tutuklulardan kimilerinin kendi ağızlarından, kimilerine ilişkin ise yanındaki kişilerin gözlemlerinden aktardığımız şu cümleler tecrit gerçeğini somutlamaya hizmet edecektir; **"Hücrede öldürüleceğini sanıyordu", "Gaipen sesler duyuyor, seslere bağıyor, küfrediyor", "Kafamdaki ses 'intihar et kurtul' diyordu", "Kulağıma sesler geliyor", "Tuvaletin içinde kafasını duvarlara vurmaya çalışıyordu", "Beni çıldırtmak istiyorlar", "Büyük bir boşluğun içerisine düşüyorum", "Camları yumruklayıp 'insan hücreye sığar mı?' diye bağıyordu", "Kendi kendine konuşuyor, kafasını duvara vuruyordu. Sonunda intihara kalkıştı", "Baygınlık nöbetleri geçiyordu", "Dünya ile gerçeklikle tüm ilgisi koptu", "Duvarları yıkmaya çalışıyordu", "Kulağında bir çip olduğunu düşünüyordu", "Sorunlarımı paylaşacağıma kimsenin olmaması ne-**

deniyle kaldıramadım", **"Beni sen delirttin diyerek boğazıma sarıldı. Hücrede iki kişi olsak öldürürdü beni", "Tecritte insani uyarıların demire, duyguların betona gömülmeye çalışılıyor".** (Boran Yayinevi, 'Tecrit' isimli kitaptan)

Tecrit demek ölüm demek olduğu için, bugüne kadar bu tecrit hücrelerinden çok sayıda tutuklu ve hükümlünün cenazeleri çıktı. Tecrite karşı mücadelede 122 devrimci şehit oldu. Tecrit, siyasi tutsaklardan olduğu gibi, adli tutuklular için de ölümlerle anılan yerlerdir. İntihar ederek ölenler ve intihar girişiminde bulunanlar oldu. **Selami Kurnaz** örneğinde olduğu gibi, tüm ısrarlara rağmen hastaneye kaldırılmadığı için ölen; **Volkan Ağırman** örneğinde olduğu gibi, tek başına kaldığı hücrelerinde ölü bulunduğu söylenen; son örneği **Kudusi Okkır**'da olduğu gibi, hastalandığı halde tedavi edilmediği için ölenler oldu... Ve tecrit parçalanamadığı sürece, daha da olacak!

F Tipleri'nde Değişen Bir Şey Yok!

Sincan 1 No'lu F Tipi

Buradaki koşullarda da, uygulamalarda da olumlu yönde bir değişiklik yok. Tekrar tekrar verilen sözlere rağmen tecriti kısmen hafifletecek olan haftada 10 saatlik sohbet hakkının kullanılması yönünde hala bir adım atılmış değil. Öyle ki, aylardır "Ne oluyor, neden uygulamıyorsunuz?" diye soracak bir yetkili bile bulamıyoruz. Ama tecriti daha yoğun yaşatmak, attığımız her adımda hissettirmek için müdüründen gardiyana, askerinden doktora kadar herkes yetkili ve sinekten yağı çıkarırcasına bulduk-

ları her fırsatı titizlikle değerlendiriyorlar. Örneğin: 16 Eylül'de ayaklarındaki mantar rahatsızlığı için revire çıkan Celal Elmacı arkadaşımızı çoraplı gören revir doktoru, "ayakkabıların nerede? Niye giymiyorsun? Böyle gezerken ilaçlar elbette etkili olmaz. Buranın da kuralları var" demiş. Doktorun bunları söylediği bir yerde keyfiliğin, hak hukuk tanımazlığın yaygınlığını ve yoğunluğunu görmek için başka örnek bile gerekmez. Ama ben yine de belli başlılarından bir kaç tanesini aktarayım:

Haberleşme ve süreli-süresiz

yayınlardan yararlanma hakkımızın engellenmesi aralıksız sürüyor.

Örneğin önceki sayıları gibi VızGelir'in 103. sayısı da "Disiplin Kurulu" kararına dayanılarak sansürlendi. "Kurul"un kararıyla VızGelir'in "sakıncalı" bulunan 25 sayfasının **"İMHA"** edilmesine karar verildi. ... Ekte bu sayfalar çıkarılmış olarak 103. sayıyı

gönderiyorum.

Selmani Özcan'ın İnan Gök'e gönderdiği mektup hakkında "kısmi imha" kararı alınarak sansürlenirken, Kırıklar F Tipi'nden Ercan Yıldız'ın gönderdiği kart fiilen sansürlenip kapağı yırtılmış olarak bana verildi.

Tecritin ayrılmaz bileşenlerinden olan artarak-eksilererek ama sürekli gündemde olan disiplin cezaları, işkence saldırıları, baskılar ve keyfilikler de hız kesmedi.

7 Mart 2008'de hastane sevki sırasında askerin saldırısına uğrayan Dursun Kaş'a yapılan saldırı yetmezmiş gibi bir de 3 gün hücre cezası verilmişti. Her zaman olduğu gibi ACM bu cezayı da onayladı. Yine Cemal Yaşar'a 24 Haziran 2008'de gardiyanlarca hazırlanan yalan tutanağa dayanarak 3 gün hücre cezası verilmişti. Bu disiplin cezasına gerekçe olarak da "firara teşebbüs" gösterildi. Oysa ki Cemal sadece yan hücreden gönderilirken telde kalan gazeteyi almaya çalışıyordu. ACM bu cezayı da itiraz dilekçelerinde belirtilenleri dikkate almadan onayladı.

Dursun Kaş ve Cemal Yaşar'a verilen bu cezalar, 12-15 Eylül arasında buldukları hücreden alınarak tek kişilik hücrelere götürülerek uygulandı.

Bülent Bağcı ve Erdal Dalgıç, 17 Eylül 2008 günü mahkeme sevki sırasında tek kelepçeyle birbirlerine kelepçelenmeye itiraz ettiklerinde ortamı provoke eden bir uzman çavuşun yönlendirmesiyle askerlerin saldırısına uğradı. Saldırıda Bağcı ve Dalgıç'ın vücutlarında ezilme ve çürükler oluştu. Dalgıç'ın gözlüğü ve saati kırıldı. Bağcı revire çıkarak doktora vücudundaki izleri tesbit ettirdi. Sincan Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

29 Mayıs'ta tutuklanan Hasan Karapınar boş üçlü hücre yok denilerek tekli hücrelere konulmuştu. Tahliyeler oldu ve yerler boşaldı Hem Hasan, hem gitmek

istediği hücredeki arkadaşlar karşılıklı dilekçe vermelerine rağmen Hasan hal atekli hücrede tutuluyor. Talebin neden karşılanmadığına dair bir açıklama yapılmıyor.

Bu örneklerden de görüldüğü gibi, alınan her karar ve yapılan her uygulamada tecritteki ısrar kendini göstermektedir. Ama biliyor ve inayorum ki bu ısrarı da kıracağız.

Sevgi, saygı ve selamlarımızı iletiyorum.

23 Eylül 2008,

Rabbena Hanedar

*

Sincan 1 No'lu F tipi

Genel durumda bir gelişme yok. Tam tersine sabrımızın son noktası zorlanıyor. Dayının şehitliğinden sonra yayınlanan dergilerden hiçbirini içeri vermediler. Vermeme kararı verdiler. Onun dışında yine ceza sezonu açıldı. 8 yıldır günde en az 4-5 kere slogan atı dövdüğümüz kapılardan dolayı da bugün Disiplin Kurulu bizden ifade almak istedi. Biz bu durumlarda ifade vermiyoruz. Sadece infaz hakimliğine ve ACM'ye itirazda bulunuyoruz. Yani yakında bir hak gaspı cezası gelecek...

23 Eylül 2008

Hüseyin Özaslan

*

Kandıra 1 Nolu F Tipi

Buralarda pek bir değişiklik yok. Dün yine genel aramada fazladan dedektör aramasını protesto edip "keyfi uygulamalara son" dediğimiz için disiplin kurulu soruşturma başlatmış. Anlaşılan biten yasakların yerini boş bırakmayalım diye düşünüyorlar. Ne diyelim, kendilerine neyi yaşıyorsa onu yapsınlar.

Bayramınızı kutluyor, bizim olan, halkın olan o güzel bayramlara olan inancımızla ve hasretimizle sıkıca kucaklıyoruz.

Rıza Kartal

23 Eylül 2008

Sincan'da Bayram Açık Görüşünde Saldırı!

Hapishanelerde tutsaklara ve tutsak ailelerine yönelik baskı ve saldırılar sürüyor. Tutsak aileleri 3 Ekim günü görüş için gittikleri Sincan 1 Nolu F tipi Hapishanesi'nde asker ve gardiyanların saldırısına uğradılar. Görüş süresi dolmadan gardiyanların çıkın dışarı, siz insan mısınız' sözleriyle aileleri tehdit etmesi üzerine çıkan tartışma sonucu onlarca gardiyan görüş yerine girerek ailelere joplarla, tekme yumruklarla saldırdı. Görüş yerinde yaşlı kadın çocuk demeden ailelere saldıran gardiyan ve askerler, tutsakları da döverek görüş yerinden çıkardılar. Pervasızlıkta sınır tanımayan işkenceci gardiyan ve askerler suç duyurusunda bulunacaklarını söyleyen ailelere "siz gidiyorsunuz savcılığa ama çocuklarınız bizim ellerimizde bunu da unutmayın" diyerek tehdit ettiler.

4 Ekim günü İHD Ankara şubesinde biraraya gelen tutsak aileleri yaptıkları basın açıklamasıyla yaşadıkları işkenceyi anlattılar. Açıklamada İHD adına yapılan konuşmada saldırı anlatılarak "Bu güne kadar işkence ve cezaevlerindeki kötü koşullara ilişkin, kendilerine başvuru olmadığını belirten Adalet Bakanlığına soruyoruz. Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde 3 Ekim tarihinde yaşanan olayın kamera kayıtlarına bakarsa şayet halen kendisine hiçbir başvurunun yapıldığını söyleyebilecek midir?" diye soruldu.

BAĞCILAR HALKI DEĞERLERİNE SAHİP ÇIKIYOR

4 Ekim günü Bağcılar Yenimahalle'de çeteciler tarafından esnafalara saldırı düzenlendi.

Yenimahalle Ahmet Kabaklı Caddesi üzerindeki kuruyemişçilere yönelik gerçekleşen saldırıda, halkın ve devrimcilerin saldırıya müdahale etmesi üzerine yoğunlaşan polis yığınağının arkasına saklanan faşist çeteler, "Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez" sloganlarıyla ve havaya ateş ederek caddeden uzaklaştı.

Saldırı sonrasında, çetelerin hamisi polis, Barbaros Fırınında çalışan Mehmet Koyupınar'ı gözaltına aldı. Mahallede can güvenliği olmayan halkın ara sokaklarda gece boyunca nöbet tuttuğu saldırı sonrasında Mehmet Koyupınar aynı gün serbest

birakıldı.

Yenimahalle Halkı Çetelere Direniyor

4 Ekim gecesi gerçekleşen saldırının ardından yaşanan gelişmeler emekçi halkımızın faşist çetelerin saldırılarını püskürtebilecek güçte ve cürette olduğunu bir kez daha gösterdi.

Saldırı gecesi toplanan Bağcılar halkı bir protesto eylemi yaparken, 5 Ekim günü çete saldırılarına ve yozlaşmaya karşı çıkanlar tepkilerini önce Karanfiller Kültür Merkezi'nde yapılan toplantıda dile getirdiler. Bu tür saldırıların son bulması için bir arada olmanın, birlikte hareket ede-

bilmenin gerekliliğinin vurgulandığı toplantının ardından hep birlikte Karanfiller Kültür Merkezi'nden çıkılıp gece saldırının gerçekleşmiş olduğu Barbaros Fırını'nın önüne yüründü.

Mahalle halkının duyarlılığı ve kararlılığı aynı günün akşamı yaşanan gelişmelerle bir kez daha kendini göstermiş oldu. 5 Ekim akşamı Yenimahalle'de "Asker uğurlama" adı altında yapılan faşist gösterilerden biri engellendi.

Yaklaşık 15 araçlık konvoyla gösteri yapan faşistler mahalle gençleri tarafından çevreyi rahatsız etmemeleri ve faşist sembollerini indirmeleri konusunda uyarıldılar. Ancak uyarıları dikkate almayıp, halkı tehdit etmeye kalkan faşistler, mahalle halkının öfkesiyle tanıştılar. Taşlar ve sopalarla mahalle halkının kovaladığı konvoyda pek çok araç tahrip oldu.

Karayolları'nda Yozlaşmaya Karşı Şenlik

Gaziosmanpaşa ilçesine bağlı Karayolları Mahallesi'nde "Yozlaşmaya karşı gücümüz birliğimizdir" slo-

gaanıyla 27 Eylül günü Canerler Düğün Salonu'nda bir şenlik düzenledi.

Şenlik mahalle halkını yozlaşma konusunda birlikte mücadele etmeye çağıran bir açıklama okunmasıyla başladı.

Karayolları Mahallesi'nin kendi gençlerinin oluşturduğu bir müzik grubu olan Grup Çel'in türküleriyle başlayan şenlik boyunca halaylar çekildi.

Daha önce de Gazi Temel Haklar tarafından çeşitli yerlerde sergilenen "benim bir hayalim var" adlı düzenin yozlaştırdığı gençlerimizi sahip çıkmanın gerekliliğini anlatan tiyatro oyunu da şenlikte oynandı.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı şenliğe seslendiği Zazaca ve Türkçe türküleriyle Nurettin Güleç katıldı. Grup Yorum korusu da şenlikte söylediği Yorum şarkılarıyla yerini aldı.

Yozlaşmaya İzin Vermeyeceğiz

İstanbul, Okmeydanı'nda Halk Cepheliler

5 Ekim akşamı saat 19.00 sıralarında Okmeydanı sağlık ocağı civarında hap alarak, dükkanların ve park halindeki araçların camlarını kıran, sokaktan geçenlere sataşarak küfürler eden, kadınlara saldıran iki serseriye müdahale ettiler.

Halk Cephesi'lilerin olaya müdahale etmesiyle birlikte kaçan saldırganlardan biri yakalanarak, Okmeydanı sokaklarında halka teşhir edildi. Serseriye mahalle sokaklarında dolaştıran Cepheliler Okmeydanı'nda yozlaşmaya izin vermeyeceklerini ifade ettiler. Okmeydanı halkına yozlaşmaya karşı örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıldı.

6 Ekim akşamı da ikinci saldıran Halk Cepheliler tarafından yakalanarak, saldırının yaşandığı bölgede halktan özür diletildi.

Halk Cepheliler mahalle halkına yönelik konuşmalarında sorunlarınıza sahip çıkın çağrısı yaparak "Biz hiçbir gencimize zarar gelsin istemiyoruz. Gençlerimizi uyuşturucu bağımlılığından, fuhuş batağından kurtarmak, onları tedavi etmek istiyoruz. Gelin birlikte gençlerimize sahip çıkalım" dediler.

SÖZLÜK

STRATEJİ

Strateji, günlük yaşamımızda bir çok kez duyduğumuz, çoğumuzun yabancı olmadığı bir kavramdır.

Strateji, Yunanca kökenli bir kelime olup, **savaş yönetme sanatı**'nı dile getirir. Bununla birlikte, günümüzdeki kullanımı askeri bir deyim olmakla sınırlı değildir. Zaman içinde; **"belirlenen bir hedefe ulaşmak için izlenen yol"** anlamında kullanılmaya başlanmıştır.

Strateji, **Marksist-Leninist literatürde** de kullanılan bir kavramdır. Devrimci mücadele ve devrimci politika, belli bir hedefe ulaşmak için yapılır. Bu hedef **devrim**'dir. Devrime ulaşmak için izlenen yola da, **devrim stratejisi** denir.

Her stratejiye bir teori ve program kılavuzluk eder. Proletarya devriminin teori ve programı **Marksist-Leninist** ideolojinin ışığında şekillendirilir.

Devrimin programına ve ülkenin koşullarına göre, devrim stratejisi de farklılıklar gösterir. Örneğin, Bolşevik devriminin stratejisi **"ayaklanma stratejisi"** iken, Çin devriminin stratejisi **klasik halk savaşı stratejisi**, ülkemiz devriminin stratejisi ise yeni-sömürge ülkelerin halk savaşlarının stratejisi olan **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS)**'dir.

Strateji, mücadeleyi düşmanın **inisiyatifinden ve kendiliğindencilikten** kurtarır. Mücadele pratiği içinde, devrimin yönünü kaybetmesini, hedefinden sapmasını engeller. Devrim, mücadele süreci içinde, ilerler, geriler, darbeler yer, zaferler kazanır; fakat önemli olan hedefin unutulmaması ve her aşamanın mücadele pratiğinin stratejiye uygun olarak ele alınmasıdır.

Devrimin yolu hem düz bir hat izlemez ve hem de devrime tek bir çarpışma, tek bir eylem ile ulaşmaz. Devrime giden yolda, bir çok ara aşamadan geçmek, sayısız ideolojik, askeri, ekonomik-demokratik çarpışma ve eylem hayata geçirmek gerekir.

Diğer yandan, devrim, tek bir sınıfın mücadelesi ile değil, değişik sınıf ve katmanların ittifakı ve mücadelesinin ortak bir hedefte buluşturulması ile gerçekleştirilir.

İşte strateji, sayısız eylemin ve ara aşamanın, değişik sınıf ve katmanların mücadelesinin aynı hedefte birleştirilmesini de içerir.

Stalin, stratejiye ilişkin şöyle der; **"Stratejinin konusu, devrimin belirli bir aşamasını temel kabul ederek proletaryanın başlıca darbesinin doğrultusunu saptamak; devrimci güçlerin uygun düzenlenişi için (ana ve ikincil yedek güçler) plan hazırlamak; devrimin belirli aşaması boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için savaşım vermektir."** (Leninizmin İlkeleri)

Öyleyse, bir devrimin stratejisinin oluşturulmasında, belirleyici etkenler nelerdir? Bunları şöyle sıralayabiliriz;

- Egemen sınıfların sömürü biçimi, hakim üretim biçimi nedir?
- Ülkenin siyasi, ekonomik, sosyal koşulları nedir?
- Ülkenin yönetim biçimi nedir?
- Ülkede egemen ve ezilen sınıflar hangileridir ve bunların durumları nedir?
- Egemen sınıfların kendi içindeki çelişkileri nelerdir?
- Karşı-devrim siyasi ve askeri olarak ne durumdadır? Nerelerde güçlü, nerelerde zayıftır?
- Ülke yönetiminin ve devletin, diğer ülkelerin egemen sınıfları ve devletleriyle ilişkileri nasıldır ve çelişkileri nelerdir?
- Ülkenin tarihi, bu tarihin sonucu olan olumlu ve olumsuz dinamikler nelerdir?

Stratejinin belirlenmesinde dikkate alınan faktörler de göstermektedir ki; her ülkenin devrim

stratejisi, yine o ülkenin kendi koşullarından çıkar. Koşullar hesaba katılmadan, bir başka ülke ve başka koşullar için belirlenmiş stratejiler, bir başka ülke için getirilip uygulanamaz. Başka ülkelerin devrim stratejilerini, koşulları gözönünde bulundurmadan, olduğu gibi alıp kendi ülkesinde uygulamaya çalışmak **şablonculuktur**.

Yine; ülke koşullarında stratejinin şekillendirilmesini belirleyecek önemde bir değişiklik olmadığı halde; karşı-devrimin saldırı ve dayatmaları, mücadelenin çeşitli zorlukları veya başka kaygı ve düzen içi hesaplar nedeniyle stratejiler değişmez. Stratejinin değişmesi için ya ülke koşullarının, yani sosyo-ekonomik yapının ya da uluslararası koşulların (mesela emperyalizmin niteliklerinin), temel özellikleri açısından değişmesi gerekir.

Bununla birlikte, stratejiler de değişen koşullara göre geliştirilebilirler ve geliştirilmelidirler. Stratejinin değişen koşullara göre, yeniden biçimlendirilip geliştirilmesi de, bir başka yanlış kavrayıştır, **statükoculuktur**.

Bir strateji belirlendikten sonra, yapılması gereken, bu stratejinin kararlılıkla hayata geçirilmesidir. Yukarıda sıraladığımız özellikler doğru tahlil edilerek, devrime ulaşmak için doğru bir strateji oluşturulmuşsa; bu strateji, dıştan gelecek her türlü engellere, kuşatmalara, dayatmalara rağmen sağa sola sapmadan, kararlılık ve yaratıcılıkla uygulandığında, devrim hedefine ulaşılmasını sağlayabilir. Ancak, kararlılıkla uygulanmadığında, çeşitli engellerle karşılaşıldığında stratejiden sapmalar gündeme getirilirse, doğru bir stratejiye sahip olmak da, devrim hedefine ulaşmak için tek başına yeterli olamaz.

Asalakların çıkarları ve gençliğin görevleri

Gençlik Federasyonu

Eğitim o ülkedeki hakim sınıfın çıkarlarına göre şekillenir. Hakim olan sınıf, toplumda nasıl kişilikler yetiştirmek isterse, eğitimi de o doğrultuda programlar ve şekillendirir. Bu amaç, bir ülkede egemen olan sınıfın varlık yokluk koşuludur. Bu anlamda da her sınıf, verdiği eğitim ile kendi ihtiyaç duyduğu insan tipini yaratmaya çalışacaktır.

Bugün bizim ülkemizde hakim olan sınıf burjuvazidir; buna paralel olarak da eğitimde, sağlıkta, ekonomide, kültürde, kısacası her şeyde temel kriter, bir avuç asalağın çıkarlarıdır.

İster farkında olalım, ister olmayalım, on yıllardır küçük bir azınlık tarafından, milyonlarca emekçiye, yoksula insan onuruna yakışmayan bir yaşam dayatılıyor. Milyonlarcamızın insanca yaşaması önünde engel olanlar, hiç emek vermeden ülkemizdeki zenginliklere sahip olan, bizim yarattığımız değerleri kendi serveti haline dönüştüren, geleceğimizi çalanlar, bu sömürücü, asalak sınıfın mensuplarıdır. İşte bu bir avuç egemenin rahatça yaşaması, bolluk içinde sefa sürmesi için, her gün bizim sofralarımızdaki ekmeğe biraz daha çalınır.

Bu sömürü, soygun ve sefayı

sürdürürken, aynı zamanda milyonlarca emekçinin öfkesinden kurtulabilmek için de birçok yol ve

yönteme başvururlar. Örneğin bugün ülkemize baktığımızda çok büyük bir kesim açlık, yoksulluk ve baskı altında tutuluyor, üniversitelerimiz, liselerimiz ve ilköğretim okulları ticarethaneye çevrilmiştir. Gerici, ezberci eğitim dayatılmaktadır. Gençlerimiz daha bunun gibi yüzlerce sorunla boğuşmaktadır ve ülkemizde yaşayan büyük bir kesim kendi yaşamından memnun değildir. Bu tabloya rağmen baktığımızda görüyoruz ki, yaşadığımız sorunlar karşısında gösterilen tepkiler çok sınırlı kalmaktadır.

Peki, bunun nedeni nedir? Milyonlarca insanın birçok sıkıntıyı bu kadar yakıcı bir şekilde hissetmesine rağmen gerekli ölçüde tepki vermemesi neyin göstergesidir?

Bunu anlayabilmek için bugün sistemin nasıl ayakta durduğuna bakmak yeterli olacaktır.

Ülkemizdeki egemenlerin temel dayanağı yalandır, demagogidir, yürüttükleri gerici, faşist propagandadır. Burjuvazinin en büyük yalanlarından biri ülkemizin bağımsız olduğunun söylenmesidir. Ezilen, hor görülen milyonlarca insanın çektiği acıları, sıkıntıları, "kader" olarak göstermesi de büyük yalanlarından biridir. Özellikle de öğrenci gençliği ilgilendiren yalanlardan biri de eğitimin parasız olduğu söylemidir.

Devlet yöneticileri, her fırsatta ülkemizdeki eğitimin ne kadar kaliteli ve parasız olduğundan bahsederler. Bugün hepimizin kafasında paralı eğitim denildiğinde kayıt parası, yurt parası, beden parası, servis parası gibi onlarca örnekle

somutlanabiliyor. Ve tüm bunlarda, sıkıntıyı tek başına öğrenciler çekmiyor. Eğitimin ticarileştirilmesi sorunu, halkın tamamını etkileyen ciddi bir sorun olarak önümüzde durmaktadır.

Sorunun çok çeşitli yansımaları vardır; bazı yoksul emekçi mahallelerinde okul dahi yoktur. Bundan dolayı öğrenciler okula yaya veya ücret ödeyerek zorluklar içinde gitmek zorunda bırakılıyor. Dahası, yoksul halkın oturduğu mahallelere doğru dürüst ulaşım sağlanmamaktadır. Ulaşımındaki bu sorun ve yetersizlik, binlerce insanımızı servislere yöneltir. Ve servisler de bir başka rant ve sömürü kaynağı olmuştur; Yoksul halk, aşından artırdığıyla servislere yüzlerce YTL verir. İşte kapitalizmin doymaz yüzü, açgözlülüğü; hep daha fazlasını ister. Ulaşım en genel anlamda da bir kördüğümüne dönüşmüştü özellikle büyük şehirlerde. Bunun da temel nedeni yine bir avuç egemenin doymazlığı, kar hırsıdır. Kar hırsının sonucunda, toplu taşımaya adeta engel olup, bireysel ulaşımı, dolayısıyla otomobil tüketimini körüklerler. Kısacası, eğitim de, ulaşım da, sağlık da, yani akla gelebilecek her şey, sistemin sahipleri için bir kazanç kaynağı olarak görülüp, tamamıyla ticarileştirilmeye çalışılmaktadır. Başta belirttiğimiz gibi, burjuvazi insanı da, toplumsal yapıyı da, düzenin kurumlarını ve işleyişini de, kendi çıkarlarına göre şekillendirmektedir. Burjuvazinin çıkarı, her şeyin "metalaştırılması"ndadır; yani her şey ona kâr getirecek sir araca dönüşmelidir. Eğitimde, sağlıkta, ulaşım da, konutta yapılan her yeni düzenleme de bu anlamda burjuvaziye hizmet ediyor.

Dolayısıyla, buraya kadar ortaya koyduğumuz gençlik açısından iki önemli görev çıkarmaktadır ortaya: Birincisi, gençlik, burjuvazinin kendini şekillendirmesine izin vermemelidir. İkincisi, gençlik, en genel anlamda "eğitim hakkını" savunmak için, her şeyi ticarileştiren bu politikaların karşısına çıkmak zorundadır.

Rus Çarı'nın 'İtibarı' İade Edildi tarihe karşı boşa kürek çekiyorsunuz!

Rusya Yüksek Mahkemesi, geçtiğimiz günlerde aldığı bir kararla, son Rus Çarı 2. Nikola'nın itibarının iade edilmesine karar vermiş.

2. Nikola, 1917 Ekim Devrimi'nden sonra halka karşı işlediği suçlardan dolayı kurşuna dizilerek cezalandırılmış bir Çar'dı. Sovyetlerin yıkılışı ve burjuvazinin Rusya'da yeniden iktidara oturmasıyla Çarların, hanedanların itibarlarının iade edilmesi süreci de başlamıştı elbette. Hatta böyle bir karar vermekte geç bile kaldılar denilebilir. Rusya'nın bugünkü egemen sınıflarının kendi sömürü ve zulümlerine meşruiyeti başka türlü bulması mümkün değildir.

Ancak;

Tarih ve halklar önünde itibar öyle mahkeme kararlarıyla alınıp verilecek bir şey de değildir.

"İtibar" Türkçe karşılığıyla **saygınlık** anlamına gelmektedir. Rusya Yüksek Mahkemesi, bu kararla Çar 2.Nikola'ya **saygınlığını** geri vermiş!

Çar'ın nasıl bir saygınlığı vardı acaba? Yönettiği halkına karşı neler yapmış da saygınlık kazanmış zamanında?.. Peki Bolşevikler onu neden cezalandırmışlardı? Bunları elbette ancak tarihe bakarak cevaplayabiliriz.

Romanovlar'ın Tarihi

Halklara Zulüm Tarihidir

"İtibarı" iade edilen Çar 2. Nikola'nın tahta geçtiği tarih **1894** yılıdır. Ancak mensubu olduğu Romanovlar Hanedanlığı'nın Rusya'daki iktidarı çok daha eskilere dayanır. Ve Lenin'in deyişiyle Çarlık Rusyası tüm tarihi boyunca **"bir uluslar hapishane-**

si" olmuştur.

Varoluş biçimi ve başlıca politikaları fetih üzerine kurulu olan Rus çarlarının hepsi, başka halkların topraklarına göz dikmiş, Kafkaslardan, Baltıklara, Orta Asya'ya kadar birçok bölgeyi ilhak ederek kendi egemenliklerini kurmuşlardır. İhlak ve işgal ettikleri bu topraklarda da egemenlikleri altına aldıkları halkları köleleştiren ve aşağılayarak asimile etmeye çalışan bir politika gütmüşlerdir.

Bugün, itibarı iade edilmiş olan son Çar 2.Nikola da kendinden önceki Çarlardan geri kalmayıp aynı fetihçi, ilhakçı politikayı sürdürmüştür; Mançurya ve Kore'yi ilhak etmeye kalkışan 2. Nikola, bunların dışında İstanbul'dan Kuzey İran'a ve Galiçya'ya kadar bir çok yeri zapt etme planları yapmış, bunun için 1. Paylaşım savaşına girmiştir. Girdikleri her yere kendileriyle beraber **yoksulluğu, açlığı ve umutsuzluğu** da taşıyorlardı Çarlar. Direnen halkları kırımdan geçiren, soykırım uygulayan bir politikanın uygulayıcısıydı hepsi.

Sadece 1900'lerin başından sosyalist devrimin gerçekleştiği zamana kadar geçen sürede yaşananlar bile Çar'ın halka karşı suçlarını ortaya koyacak derecede güçlü kanıtları içerir.

Kanlı Pazar

1905 yılının 9 Ocak Pazar günü işçiler, Çar'ın bulunduğu Kışlık Saray'a dilekçe vermek üzere bir yürüyüş yaparlar. Eylemin önderliğini yapan Papaz Gapon, Çar işbirlikçisi bir provakatördür. Gerçekte eylem işçilerin artan hoşnutsuzluklarını yatıştırma amaçlı bir eylemdir. Ancak Çarlık yönetimi, işçilerin hiçbir eylemi-

ne karşı hoşgö-

rülü davranmayacak kadar korku içindedir. Kışlık Saray'a doğru üstelik ellerinde Çar'ın resimlerini taşıyarak yürüyen 140 bin kişilik işçi kitlesinin üzerine Çar'ın emriyle ateş açtırır ve **binden fazla** insan katledilir. Tarihe **"Kanlı Pazar"** olarak geçer bu katliam. Çar'ın işlediği ilk katliam olmadığı gibi son katliam da olmamıştır.

İşte Kışlık Saray önündeki bu kan deryasından gelir Çar'ın itibarı.

Bu katliam beraberinde daha büyük kitle eylemlerini ve ayaklanmalarını da getirmiştir. Birçok yerde işçiler ve köylüler ayaklanmış, Çarlık ise tüm bu isyanları kanla bastırmaya çalışmıştır.

İşte bu kan gölüdür son Çar'ın itibarı.

Kanlı bastırılan bu ayaklanmalardan en büyüklerinden bir Moskovo ayaklanmasıdır; ekonomisi çöken ve halkın açlık içinde kıvrandığı Moskova'da işçi grevleri, askeri garnizonda bulunan asker ve subayların da katıldığı bir ayaklanmaya dönüşünce Çar, Amiral Dubassov'u isyanı bastırmakla görevlendirir. Çar'ın askerleri, neredeyse tümü silahsız olan halka karşı büyük bir güçle saldırıya geçer. Dokuz günlük bir katliam'ın dından ayaklanma bastırılmış olur.

Kısacası, nerede en küçük bir isyan varsa, orası Çar'ın emriyle bir kan gölüne dönüşür bu yıllarda. Mesela, aynı yılın, 1905'in Haziran'ında **Potemkin Zırhlısı**'nda bulunan askerler de ayaklanır. Odessa'da demirlemiş bulunan zırhlının isyanı Odessa halkını da harekete geçirir. Sonuç değişmez; hem zırhlıya, hem Odessa halkının üzerine yağdırılan kurşunlar, büyük bir katliama

dönüşür.

İşte halka sıkılan o kurşunlarla kazanılmış bir "itibar" dır Çar'ınki.

Çar'ın "İtibarı"nın Belgesi: "Kara Yüzler"

Rus Sarayı, bu kan denizinin ortasında tam bir çürüme içinde dir. Çarlık hanedanı, Rasputin denilen bir soytarının kehanetleri ve zırvalarıyla vakit geçirmekte, öte yandan ise halka karşı katliam ve kıyımlarda sınır tanımamaktadır. İşçilerin, köylülerin, askerlerin isyanlarını bastırmakta Çar'ın en önemli araçlarından biri de, bizzat Çar polisi tarafından örgütlen dirilmiş olan silahlı gruplardı. Halkın "Kara Yüzler" olarak ad landırıldığı bu gruplarda yer alan kişilerin nitelikleri, halkın bu ölüm mangalarına neden bu adı taktığını da gösteriyor:

Grubun üyeleri arasında; *subaylar, toprak beyleri ve "sosyete" ailelerinin çocukları, efendiye sadakatten başka bir değer farkında olmayan uşak ruhlu kişiler, polisteki sabıkaları yüzünden bu işe giren suçlular, iflas etmiş esnaf ve zanaatkarlar, büyük şehirlerin zenginliği karşısında eziklik duyan gecekondu proleterleri...* vardı. Bir yandan dincilikle, bir yandan boş milliyetçilik yaygaraları ile bir araya getirilmiş olan bir grup. Bu grup, bizzat Çarlık tarafından silahlandırılmış, her türlü serserilik, ahlaksız yapımları serbest bırakılmış, buna karşı da devrimcilere ve halka karşı her türlü katliamı gerçekleştirmek görevi verilmiştir.

Kara Yüzlerin sancağı, ya kut-

sal bir ikon ya da Çar'ın heykeli dir. Yürüyüşlerinde "Tanrı Çarı Korusun" marşını söyleyen bu serseri çetelerin ırza geçmeden, adam yaralamaya, katliama kadar işledikleri tüm suçlar polis tarafından örtbas ediliyor ve bunların halka korku salmaları için önlemleri tamamıyla açılıyordu. Bu güruh, devrime kadar Çarlık adına halka karşı suç işlemeye devam etti.

Yeni yerleri ele geçirme rüyasıyla girilen savaşımlardan peş peşe yenilgiler alan Çarlık yönetimi, halkı daha fazla soymaya girişti, boyun eğmeyen halklara karşı daha büyük kıyımlar yaptı. Her grevi, her isyanı Kazak askerleriyle, polisiyle, ordusuyla zorla bastıran Çarlık, bunların yetmediği yerde Kara Yüzler çetelerini devreye soktu.

Ancak zulüm, haklı olanların karşısında tarihin hiçbir döneminde başarıya ulaşamamıştır. Rusya'da da zulüm ve o zulmün mimarı olan Çarlık, Bolşeviklerin önderliğindeki devrim karşısında tutunamadı ve iktidarı devrildi.

Yıkılan Çarlık, elbette Romanovlar hanedanının yüzyıllardır Rusya'da yaptıklarının hesabını verecek ve elbette devrim, Çarlığın karşı-devrimci faaliyetlere girişmesine karşı gereken her türlü önlemleri alacaktı.

2.Nikola'yı öldüren kurşunlar, Rus halkının yüzlerce yıllık adalet özleminin cevabıydı. O kurşunlar, devrimin kendini en büyük düşmanlarından koruması içindi. Bu cezalandırma, tarihin bir zorunlu luğuydu. Hiç kimse işlediği suç-

ların hesabını vermektan kurtulamaz. Çar 2.Nikola da halka karşı işlediği suçların hesabını vermiştir.

Rus çarı cezalandırıldığında Rus işçileri bayram yaptılar. Yenilmiş Rus burjuvazisiyle birlikte, tüm emperyalist ülkelerin burjuvaları da yas tuttular o gün.

Sovyetler'de karşı-devrimden sonra, evet, ancak o zaman yasaları sona erdi. Şimdi işte burjuvazi adına, halkları sömürgeleştiren sömürücü, işgalci, ilhakçı egemen sınıflar adına verilmiştir "itibarını iade" kararı. Bugün sosyalizmi tasfiye edip kapitalizmi restore eden burjuvazinin bir yandan Çar'ın o günkü politikalarını aynen sürdürüp, öte yandan ise Çar'a itibarını yeniden iade etmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Sınıfsal olarak aynı yerde, aynı roldedirler.

Ama yukarıdaki kısa özetin de ortaya koyduğu gibi, Çar'ın itibarı, sadece ve sadece burjuvalar, toprak ağaları nezdinde bir itibardır. Tarih ve halk önünde ise, ÇARLIK, ZERRE KADAR BİR İTİBARA SAHİP DEĞİLDİR. Burjuvazinin propagandaları da yıkılıp gitmiş, Rus halkının ayakları altında ezilip tarihin çöplüğüne atılmış Çarlığa itibar kazandıramaz.

Kısacası, sözün özü şudur ki, Rusya Yüksek Mahkemesi, tarihe karşı boşuna kürek çekiyor.

Romanovlar'ın "itibarını" iade etmeye kalkanların **itibarı** da, **akıbeti** de, aynen onlar gibi olacaktır. Bundan da kimsenin şüphesi olmasın.

DTCF'de Hüseyin Çelik'e Protesto!

6 Ekim günü Ankara Üniversitesi'nin yeni öğretim yılı açılışına katılan MEB Bakanı Hüseyin Çelik, devrimci-demokrat öğrencilerin protestosuyla karşılandı.

Hüseyin Çelik'in yalanlarla dolu konuşmasına "Yalan söylüyorsunuz" diyerek müdahale eden devrimci-demokrat öğrenciler, üni-

versitelerin ticarethaneleştirildiğine, üniversitelerin adeta F tipi hapishanelere çevrildiğine değindikler.

Devrimci öğrencilerin protestosunu hazmedemeyen polis ve ÖGB öğrencilere saldırarak salondan dışarı çıkarmaya çalıştı. Öğrenciler ve polis arasında çı-

kan arbedede salon camları kırılırken, daha sonra DTCF'nin orta bahçesinde toplanan öğrenciler protestolarını burada sürdürdü. Aralarında Ankara Gençlik Dernekli öğrencilerinde bulunduğu devrimci-demokrat öğrenciler, herkesi Cebeci kampüsünde işten çıkarılan yemekhane işçilerine destek vermeye, yemekhaneyi boykot etmeye çağırıldılar. Eylemde "Polis Üniversiteden Defol" sloganları atıldı.

Ekvador: Halktan Yana Anayasa

Latin Amerika ülkelerinden Ekvador'da 28 Eylül'de yeni bir anayasa için referandum yapıldı. Halkın yüzde 64'ünün desteğini alan yeni anayasa, **halktan, emekten** yana bir içeriğe sahip. Halkın büyük bir bölümünün desteğini almasının nedeni de bu.

Ekvador Devlet Başkanı Rafael Correa, halkın anayasaya verdiği desteği, **"halk gerçek anlamda insancıl, dayanışmadan yana bir ekonomik modeli hedefleyen anayasa için ezici bir çoğunlukla evet oyu kullandı"** sözleriyle değerlendirdi.

Halkın ezici bir çoğunlukla onay verdiği anayasanın içeriğinden şunlar yer alıyor;

- Yeni Ekvador Anayasası, büyük mülke, toprakların tek elde toplanmasına izin vermiyor.

- Anayasa metninin, "gıdada egemenlik" başlıklı bölümünde, devlete bu konuda güvenliği sağ-

layabilmek için önlem alma hakkı ve kullanılmayan arazilere el koyma yetkisi tanıyor.

- Anayasadaki yeni düzenleme ile, toprak ve su kaynakları üzerinde tekeller doğmasının engellenmesi amaçlanıyor.

- Anayasa ile, Ekvador Devleti, halkın gıda ihtiyacını güvenceye almak için, gıda üretimini, teminini, dağıtımını ve ticaretini kolaylaştıracak güce kavuşmuş oluyor.

- Anayasa ayrıca üniversitelerde parasız eğitim, ev kadınlarına sosyal güvence, küçük işletmeler için düşük faizli kredi, barınak malzemesi ve ücretsiz tohum dağıtımı gibi politikaların uygulanmasına olanak sağlıyor.

Ekvador halkı, bu anayasa ile, burjuvazinin gücünü zayıflatırken, kendi gücünü de artırmış oldu.

Fakat, unutulmaması gereken nokta, burjuvazi ile iktidar müca-

delesinin, salt bu tür kazanımlar ile zafere ulaşmış sayılmayacağıdır. Burjuvazi, kolayca teslim olmayı kabul etmeyecek, varlığını sürdürmeyi başardığı sürece, iktidarı ele geçirmek için savaşacaktır.

Özellikle Latin Amerika ülkelerinin geçmişlerinde bunun örnekleri mevcuttur. Halkın şu ya da bu biçimde iktidarı ele geçirdiği, fakat, çeşitli yanlışlar nedeniyle, burjuvazinin karşı devrimler örgütleyerek, tekrar iktidarı ele geçirdiği örnekler mevcuttur.

Bu nedenle, burjuvaziye karşı mücadelede tam olarak zafer kazanmak demek, burjuvazinin sınıf olarak ortadan kaldırılması demektir. Bu anlamda Ekvador halkının da devrimci bir halk iktidarı için daha yürünecek uzun bir yolları var.

Belçika: GREV

Belçika'da **"emekçilerin alım gücünü savunmak"** amacıyla 24 saatlik grev yapıldı.

6 Ekim günü çeşitli sendikalar tarafından ortak örgütlenen grevde, Belçika genelinde kamu taşıma hizmetleri tamamen durdu. Grevciler, çeşitli yollarda barikatlar kurarak trafiği engellediler.

Greve bağlı olarak birçok fabrika, mağaza ve bazı yerlerde de okullar açılmadı. Grevin olduğu yerlerde çöpler toplanmadı, posta dağıtımı ve belediye hizmetlerinde de iş yavaşlatıldı. Çeşitli şehirlerde yürüyüş ve gösterilerle de grev desteklendi.

Afganistan: 'Bu Savaşı Kazanamayacağız'

Hiçbir işgalci gücün, karşısındaki savaşan bir halka karşı, savaş kazanması mümkün değildir.

Bu gerçek, Afganistan'daki İngiliz Birlikleri Komutanı Tuğgeneral Mark Carleton-Smith tarafından, Afganistan'da kesin bir zaferin mümkün olmadığı sözleriyle itiraf edildi. Smith, **"bu savaşı kazanamayacağız"** diyordu.

Aslında, halkların mücadele tarihi, bu sonucu daha savaş başlamadan söylemiştir. Afganistan'da, Irak'ta sorun, emperyalizme karşı halkların direnişinin örgütlenip örgütlenemeyeceği sorunu idi.

Afganistan'daki direniş bugün İngiliz Birlikleri komutanına yenilgiyi kabul ettiğini söyledi. Aynı şekilde sürdürüldüğünde, yarın aynı cümleleri Amerikan emper-

yalizminin komutanları, devlet başkanları da kuracaklardır.

Diğer yandan, emperyalist güçler,

Afganistan'daki zayıflıklarını asker sayısını artırarak gidermeye çalışıyor. Bunun için Almanya, 1000 asker daha göndererek, Afganistan'daki asker sayısını 4500'e çıkarma kararı alırken, Amerika'nın işgal ortaklarından, Afganistan'a daha fazla askeri ya da maddi güç talebi bitmiyor.

Pentagon Basın Sözcüsü Geoff Morrell, Afganistan'a muharip birlikler göndermek istemeyen NATO üyesi ülkelere, Afgan ordusuna mali destek vermelerini istedi.

Şurası açık, Afganistan'daki savaşın kaderini belirleyecek olan, emperyalizmin bölgede gücünü artırması olmayacak, bu ancak emperyalizm için yenilgiyi geciktirebilir. Belirleyici olan, direniş güçlerinin mücadelesi olacaktır.